

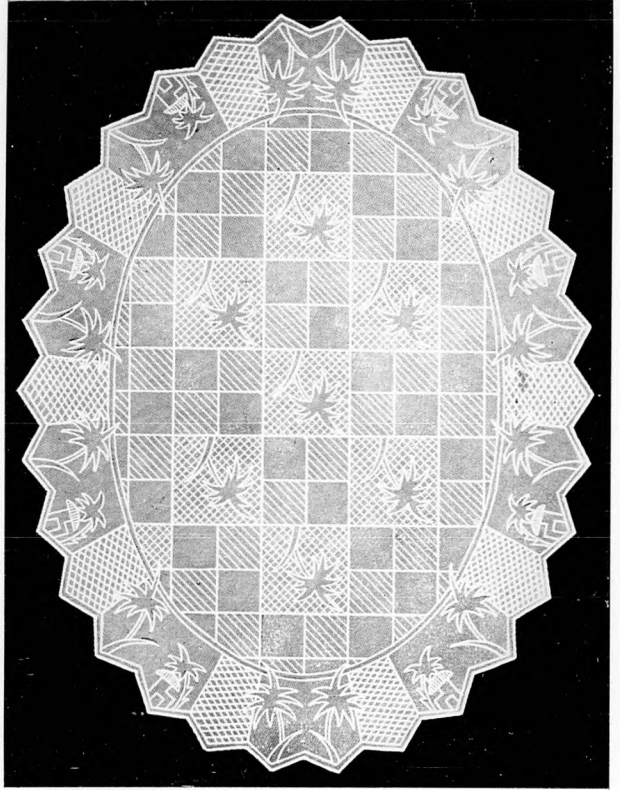
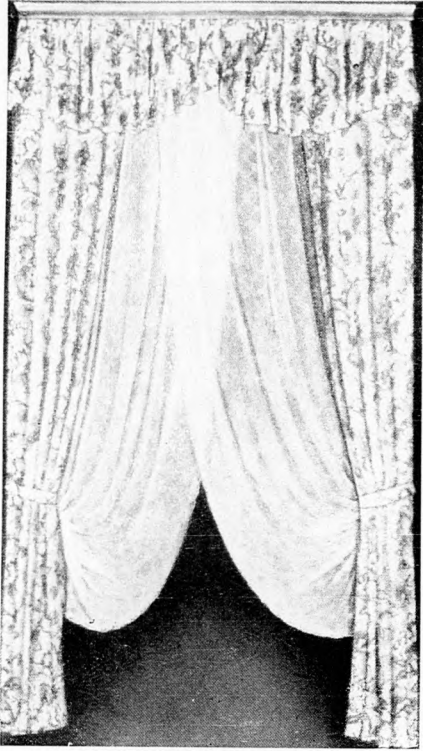
MAGYAR NŐK LAPJA

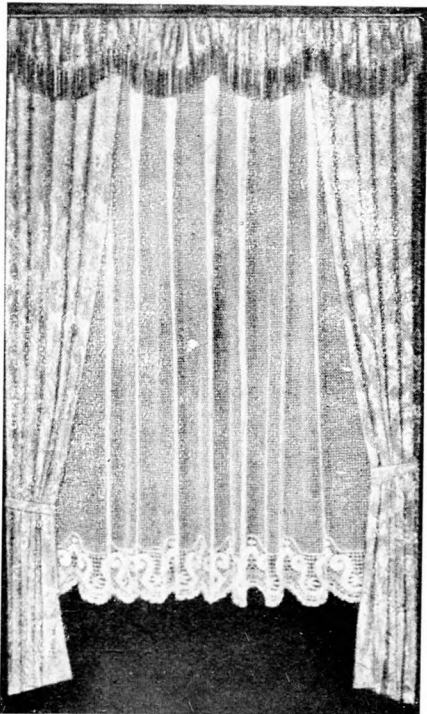
FOTÓ: ANGELO, IV., VÁCI-UTCA 24

I. EVFOLYAM 10. SZÁM
BUDAPEST, 1939 APR. 1

BARANYAY MATILD
B U D A P E S T

Az összes kézimunkák besze-
rezhetők a MUL Kézimunkaboltjában Budapest, VI., Teréz-körút 6

Tülszűrő és divatos függönyök. Részletes leírásuk kézimunkarovatunkban

MAGYAR NŐK LAPJA

I. EVFOLYAM 10. SZÁM

BUDAPEST, 1939 APR. 1

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, DIVAT, KÉZIMUNKA ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án. Postatakarékpénztári csekkszám: 41.490. Előfizetési ár: Magyarországon egész évre, egy darab előrajzolt kézimunkával együtt, 24 P. félévre 12 P., negyedévre 6 P. Belgiumban, Franciaországban, Németországban, Svájcban és Olaszországban: egész évre, egy darab előrajzolt kézimunkával együtt 30 P. félévre 15 P., negyedévre 7.50 P.

S Z E R K E S Z T I :

PAPP JENŐ

Csehszlovákiában: egész évre, egy darab előrajzolt kézimunkával együtt, 180 csekkorona, félévre 90 csekkorona, negyedévre 50 csekkorona. Romániában: egész évre, egy darab előrajzolt kézimunkával együtt, 900 lei, félévre 450 lei, negyedévre 250 lei. Angliában és Amerikában: egész évre, egy darab előrajzolt kézimunkával együtt, 40 P. félévre 20 P. Egyes szám ára 80 fill. Előfizetési ára az ingyenes gyermekrovattal együtt évi 24 P.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., FERENCIEK-TERE 7. II. EMELET 6. AJTÓ. TELEFONSZÁM: 18—73—42

Nagyhét

IRTA: PAPP JENŐ

A Halhatatlan Halott megkínzott testét újra fegyveresek őrzik s parancsnokuk megnézi, hogy sírjára ráhengerítették-e jól a nehéz követ? Tragédiája és lényege körül kétezer éve alig változott a tabló, a kockajáték ma is tovább folyik hátrahagyott ingóságai és tárgyai fölött, a durva világ nevetve emlegeti az Ő elhangzott szavait, idézik sóhajtsát, amelyet fölfelé küldött Atyjához és megemlékeznek a fájdalmas Anyáról, aki néma könnyekkel állt Fia lábai elé, mikor gyermeke a kereszten függött. Virágvasárnaptól kezdve egy egész héten át minden templomban megismétlődik a nagy temetés, mikor az elvakult emberek egy Istent tettek sírba, mert azt hitték, hogy teste kinyújtóztatásával megszabadulhatnak a terhes fenségéstől és tisztaságtól. Szörnyű tévedésünk felidézésében elmegyünk a végső határig, az önkínzás és önbüntetés végső határáig, hogy minden évben átéljük a bűnt, amelyet Ellene elkövettünk. Elnémítjük a harangokat, eltüntetjük a templomban az élő színeket. Az oltár fekétebe burkolózik, az Egyház arca csupa könny, lobogói gyászlepelbe göngyölve siratják a világ nagy Halottját. Szuronyos őrjárat léptei konganak a templom hajójában, a hívek térdre ereszkednek a sziklasír körül és a zárándokok beszóriják pénzzel a talajt, ahol az Ő sírja domborul. Elkövetünk mindent, hogy bebizonyítsuk Neki: megrendülésünk mély és őszinte. Lehajtott fejek esdenek bocsánatot Tőle s irgalmára apellálnak a megtérő bárányok. Még a száraz bőjti szelek is az aszkéták dalát fújják felettünk, a szikkadó földek a tisztulás és megigazulás felé tartanak, készülődnek a nagy megújulásra és minden bűnbánatban, minden fogadkozásban benne van a forró ígéret, hogy ezután pedig jók leszünk, Uram!... És akárhányszor csalódtunk is önmagunkban és az emberekben: a Nagyhét kálváriája nem mulhat el nyomtalanul bennünk. Lehetetlenség el nem hinni, hogy megvan bennünk a jóra való készség. Isten láthatja, hogy minden erőnket összeszedve indulunk el Fia sírja mellől vissza az életbe, hogy ezután az Ő útjait járjuk. Beletemetkezünk a legsötétebb gyászba, térdre hullunk s a mellünket verjük, mert Ő megtanított rá és Ő példát mutatott arra, hogy van feltámadás. Ő fedte fel titkát az örök életnek. Ő tárta elénk az erőt, amelyet a nehéz sírkő se tud eltemetni. A Nagyhét csendjében gondolkozva rájövünk, hogy az Ő szava az egyetlen ének, amely idők és elvek felett diadalmasan zeng még ma is és zengeni fog az idők végezetéig. S az a valami, amiért Ő megfeszítette magát, amelyet lánzsások őriztek, amelyet korbáccsal vertek és töviskoronával csúfoltak meg: ellenáll a hatalom és a világ minden erőszakának. Ő győzte le a fegyvereket. Emléke könnyek közt tör fel bennünk e komor napokban s ha Neve nem vetne glóriát, tavaszt, reményt és megváltást felénk: összeroskadtánk elhagyatottságunkban. Add nekünk Uram a te erődöt, hogy e gyászban és vad világban el tudjuk mozdítani magunkról a ránk hengerített, fojtogató sziklahegyeket is.

SIR RICHARD SYKES PORTRÉJA

IRTA: SZANTHÓ DÉNES

Az elegáns dunaparti kávéház délelőtti csendjét kellemetlen incidens zavarta meg.

Két nagyon csinos, jól öltözött fiatal hölgy ült a kék-sárga nád-székeken. Előttük üres konyakospoharak és sok képeslap. Amikor fizetésre került a sor, az egyik bement a főpincérnek:

— Két konyak.

— Igenis kérem — mondja nagyon udvariasan a főpincér — és egy London News.

A két hölgy rákvörös lesz.

— Hogy-hogy? — kérdi az egyik.

— Bocsnát, hölgyeim, igazgatóságunk határozata értelmében fel kell számítanunk vendégeinknek annak a folyóiratnak az árát, amelyből kitépnek egy képet. Ezzel szemben természetesen az egész folyóirat az övék lesz... Köszönöm szépen, kiszíthat!

A két lány, Bessy és unokahuga, Luizi, a London Newsból azt a képet tépték ki, amely a Royal Academi tavaszi látlatán kiállított egyik festményt ábrázolta. Címe: «Sir Richard Sykes, Sledmere hetedik baronete.»

A kép kitépésének lelki előzményeire kissé részletesebben kell kitérni.

Bessy a fiatal lányoknak ahhoz a nem éppen ritka fajtájához tartozott, akik többre vágyóknak, mint amiben élnek. Ez a vágyódás azonban Bessynél egy bizonyos irányba fejlődött. Angol szeretőt volna lenni.

Olyan reménytelen vágyódás volt ez, mint amikor a varrólány azon kesereg, hogy nem született grófnőnek s a vénkisasszony azon búslakodik, hogy miért nincsenek unokái.

Bessy derék magyar leány volt, imádta hazáját, könnybelábadt a szeme, ha külföldön magyar rádiót hallott és boldog volt, ha magyar futballcsapat győzött, ha magyar írók tapsoltak Európaszerte s ha Budapestet dícsérték az itt forgó idegenek. Nem, nem hazafiatlanság volt az ő angol-imádata, hanem egészen más: vágyakozás az után, hogy egy világbirodalom tagja lehessen, vágyódás a nagy méretek, nagy lehetőségek után. Milyen jó az angolnak, hogy nyelvét és pénzét az egész világon elfogadják... Ausztrália, Kanada, India, Délafrika mind-mind angol lobogót lenget... s magában Angliában azok a pompás pázsitok és a sokszázéves kastélyok, a kőzéporkorból megmaradt hangományok, az a bőség, előkelőség és magabizó nyugalom... ő, angolnak lenni...

Bessy csak angolnyelvű hangosfilmet hallgatott meg, a többi nem érdekelt. Bessy is Erzsiből lett. És délelőttökint kijárt a Dunapartira unokahugával, hogy angol folyóiratokban lapozgat-hasson.

Az a bizonyos kép, amelyet kitépett a London Newsból, pompás festmény volt. De Erzsit nem a kép művészi becse ragadta meg, hanem a levegő, amely belőle áradt.

Sir Richard Sykes, aki a képen körülbelül harmincévesnek látszott, faragott karosszékben ült, lovaglóruhában. Vörös frakk, fehér nadrág, keskeny, hosszú, fekete lakkcsizma. Jobbkeze ölében, balja hanyagul lelóg és cigarettát tart. Feje az északi arisztokraták jellegzetes vonásait viseli: csupa merevség, műveltség

felülről-nézés, magabizás, előkelőség. Ez a boldog fiatalember bizonyára Eton kollégiumában nevelkedett...

Tőle balra pompásvonalú agar fekszik, jobbra pedig egy inas áll, az angol inasok jellegzetes fekete öltözékében, kihajtott kemény gallérban és teáskannát kínál Sir Richard felé. A háttérben nyitott ajtókon át a lakás egy darabja látszik s egy másik inas, Sir Richard kalapját és kabátját tartja kezében.

Ez az egész kép olyan nagyon hitelesnek látszott, annyira az igaz, tradíciós Angliát tükrözte, hogy a magyar lány ott a Dunaparton nem tudott a hatása alól szabadulni. Sledmere hetedik baronete... nem lehetett a képnék ellentálni. S míg más nők divatlapok kalap- és kosztüm-kreációi kedvéért rongálják vandálmódrá a kávéházak képeslapjait, addig Bessy egy angol festmény reprodukcióját tépte ki, amely a Royal Academiben volt kiállítva: Sir Richardot, a kedvenc kutyájával és két kedvenc inásával.

Amikor a Dunaparton sebbel-lobbal összeszedték holmijaikat: kesztyűt, cigarettatárcát, öngyújtót, püderpufnit, retikült és más efféle nélkülözhetetlen női holmit, a kép, Sir Richard fotográfia Luiza zsákmánya lett, Bessy pedig a megcsönkített London Newst csapta hóna alá. S egy perc múlva már a 16-os villamoson rogtak az Erzsébet-híd felé.

Nem telt bele azonban két hét, amikor Bessy újra találkozott Sir Richard csodálatosan angol fejével és alakjával, de ezúttal más körülmények között. Moziba ment Pistával, aki egy Pista volt a sok közül: tánc- és tennispártner és persze udvarló. Pista boldog volt, ha moziba vihette Bessyt, mert a műsor végefelé rendszerint sikerült a lány kezét hatalmába kerítenie s az illatos keskeny kis kéz engedelmes simulása csodálatosan jóleső bizsergést okozott a fiú szíve körül.

Ezúttal Marlene Dietrich volt műsoron, de Bessy a nagy sztár érzéki mosolyából alig látott valamit és erőlyesen féltreolta Pista közelébe kezét, mert a filmhíradó egyik jelenete egészen megráztta. Ennek a jelenetnek a címe ez volt: «Angol főurak vadászata Gödöllőn.» S a lovon vadat hajszoló angol arisztokraták között egyszerűen felbukkant egy ismerős arc... igen, ez ő, Sledmere hetedik baronete! Sir Richard elhozta Magyarországra a vörös frakkját, a lakkcsizmáit és azt a csodálatosan gögös, hosszúságú fejt... Angol főurak repülőgépre ülnek és a hét végét különböző égtájak alatt töltik... Így kerülhetett Richard baronete a Magyar Filmhíradó szalagjára.

Bessy alig várta, hogy vége legyen az előadásnak. Nagynehezen lerázta magáról a fiút, azután elrohant a Gyógyhelyi Bizottság irodájába, ahol a Budapestre érkezett idegeneket nyilvántartják.

— Sir Richard Sykes... igen, vadászaton van itt... három nap múlva érkezik Budapestre, a Dunapartotában foglaltatott lakosztályt...

Bessy napokig készülődött a baronettel való találkozáásra. Telefonált Luizának és elkérte tőle a London Newsból kitépett képet, amely annakidején az ő retiküljében maradt. Nagy megdöbbenéssel hallotta, hogy unokahuga az értékes ereklyét nem találja «Biztosan kint hagytam az asztal-

lon és a szobalány eldobta» — mondta érthetetlen könnyelműséggel. Bessy magával akarta vinni a találkozóra a kivágott újságlapot, hogy összehasonlítsa az eredetivel... Nem baj. Hátha szebb volt a képen Sir Richard s az rosszul eszik... Bessy mindennap megkérdezte a szállodától, hogy megérkezett-e már a baronét s mikor végre azt a választ kapta, hogy tegnap este elfoglalta lakosztályát. Bessy felvette vadonatúj empriméjét, amelynek fekete alapián rengeteg színes apró virág volt elszórva, hozzá méregzöld öv, fekete szalmakalapján ugyanilyenszínű szalag és amikor távozás előtt utoljára végignézett magán a tükörben, mint vezér a hadbavonuló csapatok felett, meg volt elégedve magával.

A találkozás igen egyszerűen zajlott le. Bessy felküdte névjegyet az angol urnak. Neve alá azt írta, hogy újságíró. Ez a kis szélmósság a legegyszerűbb útja annak, hogy Sykes ne utasítsa vissza. Csakugyan, a fiatalember néhány perc múlva lejött a hallba, azután vendégével együtt leült a dunaparti terrasz egyik csendes asztalához.

Szemmel láthatóan teiszett neki a fiatal magyar «újságíró». Bessy eleinte roppant elfogódva beszélt vele. Majd lenyelte a szemeivel. Sir Richard arca nagyon hasonlított a képen ábrázolt archoz, egyébként azonban sokkal közvetlenebb benyomást tett rá. Nem lovaglóruhában volt, hanem remekül szabott sötétbarna zakóban, a felszolgálók körülötte nem kimért angol inasok, hanem fürge pesti pincérek voltak, akár helyett a Dunakorzón sétáló pulik csaholása hallatszott s nem is az angol család háza, a «home» hagyományt lehelő, tiszteletet parancsoló hangulata áradt körülötte, hanem a magyar ég és a pesti környezet furcsa fűszerű, közvetlen levegője.

Bessy meg volt róla győződve, hogy whyskit fog inni és fapipából szívja a pácolt angolt dohányt Sir Richard, aki ehelyett — kissé kiábrándítólag — kecskeméti barackpálinkát fogyasztott és valódi magyar Extra-cigarettát szívott hozzá.

— Nos, miről akar írni?

— Kérem, én egy vallomással tartozom... én szélmósság vagyok!

— Ugyan?

— Tudniillik nem vagyok újságíró, de azt gondoltam, ezen a módon ismerkedhetem meg legkönnyebben önnel. Ne értsen félre, nem vagyok kalandornő, csak egy egyszerű magyar lány, aki reménytelenül szerelmes... — Belém?

— Nem. Angliába. Ezt nehéz megmagyarázni... Mi magyarok úgy nézünk fel Angliára, mint egy szegény vidéki rokon a gazdag nagybácsira. Nem a pénzét irigyeljük, csak azt az uri módot, amelyben él, az atmoszféráját, a hatalmát...

A Duna felől hajókürt bűgött. Kis monitor zakatolt felfelé a vizen.

— Nézze, Sir Richard, ez a mi dreadnoughtunk és önknek flotájuk van. A mi legnagyobb gőzösünk a bécsi kirándulóhajó, az önké a Queen Mary... ezt perze a végtelenségig lehetne folytatni. De én nem csak a gazdagságot irigylem, hanem Nyolcadik Henriket is, meg Shakespeare-t, az epsomi Derbyt, az indiai alkirályt, a Westminster harangját, Chamberlain monokliját... s az ön otthonát, Sir Richard, amelyet leköszölt a London News s amely ellenállhatatlan vágyat ébresztett bennem, hogy szemtől-szembe üljek egyszer egy angol arisztokrátával, aki megtestesítője mindannak, ami Anglia. Gyönyörű az a festmény!

Sir Richard összeráncolta homlokát.

— Haragszik? — kérdezte a lány, furcsa fátyolos hangon.

— Igen, — felelte halálos komolysággal Sir Richard.

— Megbántottam valamivel?

— Nem maga, kedves Bessy, hanem a festő. A kép rossz.

— De hiszen feltűnően hasonlít önmre!

— Énrám igen, de az agárna nem. Nézze — elhúzott a zsebből egy fényképet — ez itt a kutyám... hát nem sokkal jobb, mint a képen?

— De igen...

— Nincs itt véletlenül az az oldal a London Newsból? Összehasonlíthatjuk a kettőt.

A lány restelkedve vette elő a kitépett lapot.

— Itt van, de sajnos, az unokahugom éppen az ön portróját veszítette el belőle...

Sir Richard kezébe vette a megcsontított lapot és elkacagta magát.

— Kedves Bessy, megígérem, hogy mihelyt hazérkezem, küldök magának a hiányzó kép helyett egy másikat, egy eredetit. Ami pedig a maga angol-szeretétét illeti, az nagyon jól esik, mert higgye el, bennünket többen gyűlölnék, mint szeretnek. Igen, van valami nagy dolog abban, hogy az ember Nagybritánia polgára... de gondolja, hogy ezzel már minden angol boldog? Tudja, hogy én például minnyivel szívesebben élnék évente néhány hónapot a Rózsadombon, mint London kódében és kormában?

A lány hallgatott.

— És még valamit — folytatta a fiatalember. — Világbirodalom tagjának lenni büszke érzés... de nem zavartalan. Anglia évszázadok óta a történelem középpontjában áll. Tudja, milyen felelősség ez? Ha a kis nemzeteket valami baj ér, mindig Angliához, a gazdag nagybácsihoz fordulhatnak panaszukkal. De kihez forduljon Anglia? Mi, angol fiatalember, egy darabig utazgatunk, vadászunk, sportolunk... azután jön egy fordulat, amely fontos missziót ró ránk Szü-

dában, Egyiptomban, a Fokföldön, Új-Zélandban, vagy Isten tudja hol... és akkor évekre, vagy évtizedekre elkerülünk a hazánkból olyan világba, ahol semmi se köt össze Britanniával, csak a bridge és az angol lobogó.

Bessy sóhajtott.

— Hogy lehet elviselni ilyen életet?

— Úgy — fejezte be mondókáját Sir Richard, — hogy az ember magával visz egy angol lányt, aki épp úgy tudja, mint a férfiak, hogy mi az a gyarat. Nézze, én nemcsak az ogaram képét hordom magamnál, hanem a menyasszonyomét is... ez Lady Diana Cooper.

— Nagyon csinos!

— És az a különös, hogy ő maidenem olyan szenvedélyesen vagyik Magyarországra, mint maga Angliába. Sirt, mikor nélküle utaztam el, de neki otthon kellett maradnia, mert beteg az édesanyja. Ha nem tudja mit? Legközelebb őt is elhozom ide, azután együtt kivisszük magát hozzánk, a birtokunkra. Tud golfozni?

— Sajnos nem...

— Nem baj. Diana se tud, csak ő ezt nem ismeri el, mint maga. Hát kedves Bessy, búcsúzóul csak annyit mondom: ha nem lennék angol, magyar szeretnék lenni. Bessy keményen megszorította a feléje nyújtott kezét.

— Igen, Sir Richard: az ember legyen százszázalékosan az az ember, akinek a sorsa teremtette. Most már én is úgy érzem: ha magyar nem lennék, magyar szeretnék lenni. Good by!

Elváltak. Bessy elment, a terraszon pedig ottmaradt a London News gyűrtött lapja s kivágott képe helyett maga az eredeti, aki hosszan utána nézett a távozó kislánynak...

Históriák a régi katonavilágból

Irta: székelyi Nyiry László, ny. vk. ezredes

1. A vársánc titka

Talán a legidősebb aradi emberek sem tudják, milyen rejtelmes, háborzongató esemény kavarta fel a mult század ötvenes éveinek egyikében Arad város, főleg pedig az ottani helyőrség nyugalmát.

Pedig a regénybe illő esemény nem az álomvilág szüleménye, sem nem merész-röptű fantázia. Valóság, amelynek nyomát a bécsi egykori császári és királyi levéltár elszárgult feljegyzései közt is fellelhetjük.

Szemtanuja, egy pár évvel ezelőtt elhalt, tiszteletreméltó aggastyán volt, aki meghitt barátú körben így mesélte el élete egyik legborzalmasabb, legidegfejsztőbb kalandját:

— Már nem emlékszem pontosan, melyik évben történt. A mult évszázad ötvenes éveinek egyikében fiatal hadnagy voltam és Aradon szolgáltam. Az osztrák hadvezetőség nagyon ügyelt arra, hogy a szabadságharcból okukba, magyar tisztek ne nagy számban szolgáljanak Magyarországon. Én az egyedüli magyar tiszt voltam az ezredben.

Egy megerőltető gyakorlat után, a tisztú étközében, az ebédnél, érdekes beszélgetés ütötte meg fületem. „Hajnaltól az ezredünk által felállított őrszemet a vár csillagsáncában holtan találták. Feje úgy össze volt lapitva, mint egy zsemlye. Mellette heverő puskája úgy volt szét törve, mintha fogpiszkálóból csinálták volna. Kétségtelenül gyilkosság történt. A rejtelmes titok csak az volt, ki lehetett a gyilkos. Mert olyan szörnyű testi erőt, amely egy katonapuskát dirib-darabokra tört össze, nem lehetett elképzelni.”

Az azonnal megindított vizsgálat egyelőre nem hozott eredményt. Képzeltetni megdöbbenésünket, amikor másnap reggel azt a hírt halljuk, hogy a tragikus, rejtelmes gyilkosság ugyanabban az időben megisméltődött, ugyanazon a helyen. Az őrszemet saját puskájával ütötték agyon, a fegyvert pedig forgácsokra törte a gyilkos. Az őrség sem lőszer zaját, sem dulakodás nyomait nem hallotta, illetve nem vette észre. A holttestek szeméből kimondhatatlan borzalom tükröződött vissza.

Az ezredparancsnokság most már nemcsak meghettözte az őrszemet, hanem parancsnokságom alatt egy tíz emberből álló készütséget is felvonaltatott az őrszobába, amely a helyszíntől körülbelül ötven lépésre volt.

Alkonyatkor csendesen elhagytuk az őrszobát és a vársánc felé árkában elhelyezkedtünk. A kettős őrszemek előttünk rendes helyüket foglalták el.

A hosszú, izgalommal telt órák ólomlábban, nehézkesen cammogtak. . . . Az őszi eső cseppjeit a szélvihar barátságatlanul vagdosta arcunkhoz. Szívünk a torkunkban vert. . . . Lassan elérkezett a „szellemek órája” is.

Az aradi kazamaták, ahol pár évvel ezelőtt legjobbjaink ajánlották lelküket utolsó órájukon a Mindenható kezébe, elsötétültek. De a vastablák mögül keményszívű legények figyeltek, kímelték a vár sáncarkai felé.

Hirtelen szélvihar támad! Mintha az aradi Tizenhárom lelkei suhannának végig az árkokon, ahol nemrégben még akasztófáik állottak. . . .

E pillanatban úgy tűnt fel nekem, hogy hangokat hallok. . . . csoszogó, lomha járást, csúszó, mászó zörgést. . . . Vagy talán csak felizgatott idegeim okvetetlenkednek? A mellettem fekvő őrmestert, egy morva katonát megkérdeztem, nem hall-e ő is valamit?

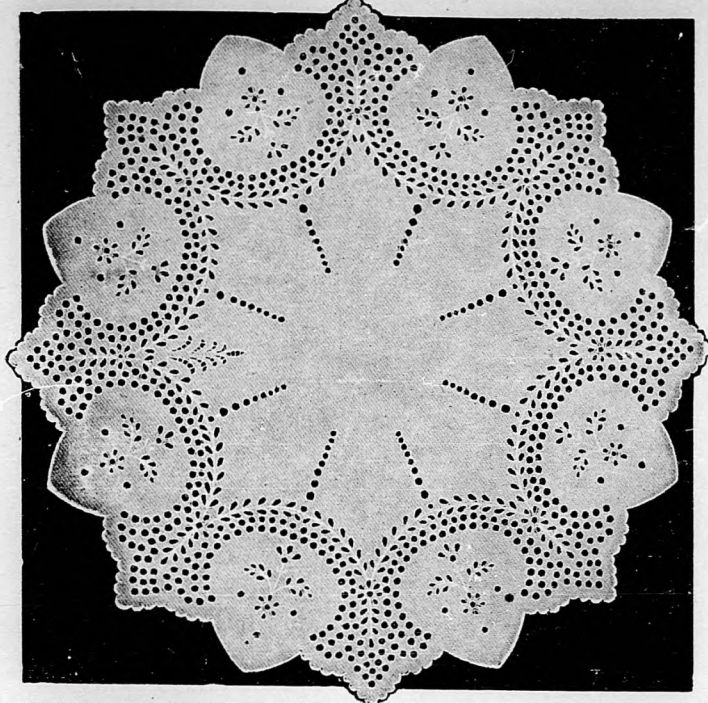
Az őrmester, — emlékszem még nevére is, Wochankának hívták, — szó nélkül számára illesztette ujját, másik kezével pedig az árokhajlás felé mutatott. Az emberek önkéntelen, hirtelen földhözlapulása mindent megmagyarázott.

Döbbenetes látvány tárult szemünk elé. A kibújó hold sugarainak fényében egy óriási, legalább két méter magas, vállas torzalak jelent meg. . . . A várral szomszédos akácok erdőből egy hatalmas ugrással az árokban termelt. Az őrszemek „kész”-be vágott fegyverrel kiáltják a „Halt, wer da”-t („Allj, ki vagy”). Semmi jelet! Az ijesztő gölem felénk jön lomhán, hosszú leeresztett karjaival himbálódzva. Rémitelen alak! Az őrszemek sáppadt arccal hátrálnak. . . . Nem lönek, mintha megbüvölte volna őket a rém. . . . Egyre közeledik, márcsak tíz lépésre van tőlünk. . . . Itt a cselekvés utolsó pillanata! Felugrom és tüzet vezényelek. Tíz lángnyelv, egy éles csattanás és a gölem arccal a földre bukik.

Odajutunk. Előkerülnek a zseblámpák és. . . lábainknál egy óriási gorilla fekszik. A rejtélyt megfejtettük. Az emberszabású majom volt a gyilkos. Mint utólag kiderült, egy közeli faluból, egy cirkszből szökött meg és az erdőskében tanyázott. Onnét intézte orvtámadásait őreink ellen! Tulajdonosa, egy cseh ember még kártérítést is követelt majmáért, amely szerinte a „világ legszelidebb állata” volt. . . . Természetesen a pert az államkincstár ellen nem merte megindítani. Lett-e neki bántódása az afférből kifolyólag, amely két derék magyar katonát életébe került, nem tudtam meg. Ma, amikor e kis történetet elmesélem, — fejezte be elbeszélését az öreg úr, — kilencvenedik esztendőmet taposom, de ezt az idegfejsztő kalandot, míg élek, nem felejttem el.

2. A borjuvesés

Volt a háborúelőtti honvédségnek egy nagyhírű, kiváló lovas előjárója. Ez a generális nemcsak arról volt híres, hogy remek lovasvezér és kiváló hadvezér volt, hanem, hogy valósággal „imádták” a borjuvesést. Amilyen szigorú volt a lovardában szemléi alkalmával, olyan kedves és szeretetreméltó házigazda tudott lenni otthon, még a legfiatalabb tisztekkel szemben is. A generális igazi úr volt és a régi idők gentlemanségét soha, semilyen alkalommal sem dobta sutba, sehol, senkivel szemben.

Madeira milió. Leírása kézimunkarovatunkban.

A híres lovas-vezér szokása szerint hetenként egyszer, de néha többször is, asztalánál látta vendégül huszártisztjeit. Ilyen alkalmakkor az egyébként rettenthetetlenül szigorú tábornok szelíd, professorhoz hasonló öreg úrrá változott, aki a világot sem vett volna addig a tából, míg összes vendége beleértve a gyermekarcú kis huszárkadettet is, nem gondoskodott magáról. Kedvenc étele a borjüvesés volt. Tudták ezt alárendelt tisztjei is, hisz nem először voltak vendégei legmagasabb lovasparancsnokuknak.

Egy szürke reggelen, amikor Budapest polgári lakossága még az igazak álmát aludta, a generális meglepetésszerűen jelent meg a lovardában.

Határozottan rossz kedvű volt és zsémbes. Semmi sem volt aznap jó. Pedig huszártisztjeink úgy ülték meg a bokkolo, félig nyers remondákat, mint a „patyolat”. Majdnem mindenki ellen volt kifogása, de különösen H. főhadnagy korholta meg. Amint eltávozott szemléjéről, H. főhadnagy „bosszút esküdött üldözje ellen”. Tisztársai nagy hahotázások között hallgatták végig tervét, amely határozottan „nagyszerűnek” ígérkezett: H. elhatározta, hogy a másnapi vacsorán, amelynek díszje minden valószínűség szerint borjüvesés lesz és amelyre természetesen ő is hivatalos volt, „eleszi a generális elől a vesét”.

Másnap a tábornok rendes szokása szerint jókedvűen és elbájoló szeretetreméltósággal fogadta vendégeit, köztük H. főhadnagyot is.

Megkezdődött a vacsora. Előételként spárga került az asztalra. Mindenki bőven látta el magát a kitünő primőr ételből, csak H. főhadnagy nem evett belőle. Tudta jól, mit csinál. A generális figyelmes érdeklődésére, miért nem kóstolja meg a kitünő eledelt, azt felelte, hogy elrontotta a gyomrát. Közben persze kackiás bajusza alatt gúnyosan mosolygott.

Egyszerre csak felcsillantak a szemek! Két hatalmas ezüsttálon ott ragyogtak a szebbnél szebb borjüvesés szeletek, dúsan garnírozva a hozzájuk tartozó vesedarabokkal. A tábornok szeme is felvillant, azonban örömet nem mutatott ki. Közömbös dolgokról beszélgetett a mellette ülő ezredparancsnokkal, de amellett néha-néha lopva a tálakra pislogott, illetve figyelte, mint tűnnek el onnét a szép piros vesék.

Mindenki vett már, csak H. főhadnagy és a kedves házigazda nem. Amikor a tál H. elé került, ez előbb huncutkás mosollyal végigjártatta szemét tisztársain, mintha csak azt akarta volna mondani nekik: „most figyeljete” és irdalmatlanul kiszedte a még megmaradt három vesét.

A házigazda lejutó tekintete nem kerülte el vendégeinek figyelmét, akik hirtelen tányérjukba „süllyesztették tekintetüket”, nehogy a generális észrevegye már-már kirobbanó nevetésüket.

Utóljára a tábornok került sorra, aki abszolút ura maradván idegeinek, szó nélkül kivett tányérjára egy maradék szelet hűskát.

Másnap a generális váratlanul megsemlélte az ezredet. Határozottan sok kifogást emelt. Látszott rajta, hogy valakit keres... A tiszték egymásután lovagoltak el előtte. Egyszerre csak felvillant a szeme! Megtalálta azt, akit keresett, H. főhadnagyot... Utóbbinak ma igazán pechje volt. Lovag éppen a szemlélő előljáró előtt hajította le. A generális félreugrott a paripa elől, nehogy az oldalba rúgja, azután gúnyosan így szól hozzá:

— Mi az, főhadnagy úr?! Borjüvesést enni, azt tudtok, ... de lovagolni nem!

— Hová mégy, Julis? — állította meg Sámson szomszéd Gazdy Sándor özvegyét.

— Hová? Hát a mezőre, Sámson bácsi... még hogy kérdi? Hát nem itt van már az ideje a szántásnak?

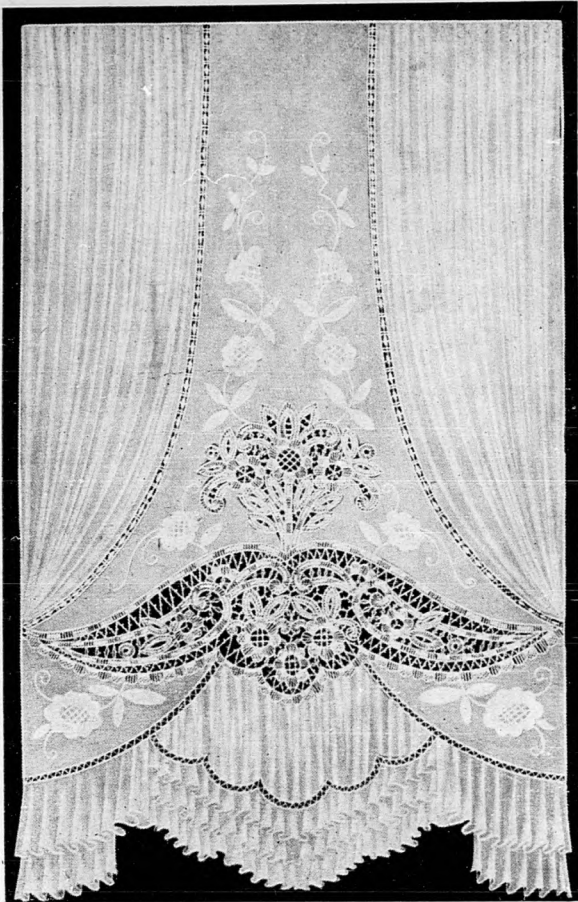
— Itt van, persze, hogy itt van... de nem az ilyen gyenge fehérszínű számára. Nem arra való a te lábod, hogy a barázdát tapossa, meg a kényes derekadért is kár, hogy kapa fölé hajoljon. Menj férjhez, Julis... szerezz párt magadnak.

— Mindenkinek csak egy igaz párja van, Sámson bácsi s az enyim odakint van nri! — mondta Julis elcsukló hangon és kezével aml mutatott, a domboldal felé, ahová pihenni térnek a falubéliek...

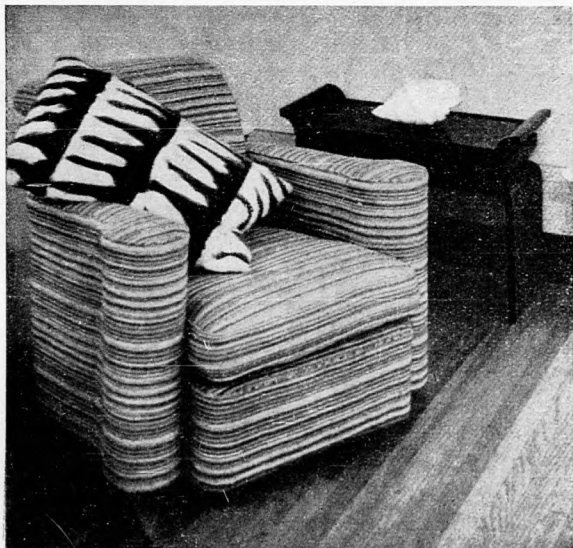
— Nincs igazad, Julis, majd magad is belátod, hogy nehéz így egyedül az élet... aztán hallok, még a Pista legényt se akartad visszavenni... nem is tudom, hogyan számíthat?

— Bízva csak rám, Sámson bácsi! Van itt erő... mosolyodott el az özvegy és ráshintott Csillagra, hogy végre egy kicsit odébb kerüljenek. Mire kiértek a mezőre, a nap is kisütött két szürkeshátú felhő közül és végigcírógatta Julis arcát. A levegő illatos volt, a szellő frissen bujt fű, hóvirág és a felszántott föld buja illatát hordozta. — Tavasz! — sóhajtott az asszony. Szíve összeszorult egy pillanatra. Agyát hirtelen emlékek rohanták meg... Egy nőtafoszlány jutott az eszébe, egy kéz, amely a vállát érte... egy bajuszos szája, amely közeledett az ő remegő ajka felé... Akkor is tavasz volt... Március... Együtt indultak akkor is a mezőre... és azóta minden évben... Csak tavaly nem, mert akkor egészen kicsike volt a gyerek... Azt hitte, hogy az idén is együtt fognak menni... de odafent másként végeztek... Nem lehet semmitsem tenni... Nem mehetett el utána, mert itt a gyermek, a szép, nagydarab föld és rajta az adósság. Szegény Sándor azért tudott olyan nehezen meghalni, mert mindig ez járt az eszébe...

Díszes függöny szalonba. Leírása kézimunkarovatunkban. Beszerezhető a MUL kézimunkaboltjában (Budapest, VI, Teréz-körút 6. sz.)

mert hát adósságra vették a földet... Sokat befizettek már a bankba, de még mindig maradt... sok maradt. Mondták is a falubeliek:

— Add el, Julis, fizesd ki az adósságot, ami megmarad, tedd be a bankba... mit törnéd gondokkal szép, fiatal életedet... Ezt mondták az okosak, bölcsek... Ezt mondta még a jegyző úr is, pedig az igazán okos ember... Még papírt is vett elő, meg ceruzát, aztán számolt is, de Julisnak ugyan beszélhetett. Ami bevette magát a kontya alá, azt ugyan ki nem verte onnan se Isten, se ember... Ahelyett, hogy a dolog könnyebbik végét fogta volna, megfogta a nehezebbjét. Kiadta a hátat a maga a kis kunyhóban húzódott meg a szülevel meg a kisgyerekekkel. Pistát, a szolgálégényt elküldte és még csak egy szaladó gyereket se vett helyébe... Hogyisne, hogy azok is egyék a kenyerit... Hát hiszen nemcsak az embernek teremtett két kart az Úristen, hanem az asszonynak is s az ő karja izmos, a lába ruganyos, a termete könnyen hajlik... Majd megmutatja ő, hogy tud asszony is, ha akar. Meg aztán nem is igaz, hogy egyedül van, néha, amikor meggy az úton, úgy érzi, hogy Sándor is ott lép mellette... Gyakran éjszaka magától felpattan az ajtó, a padló megreccsen és a gyermek felsőhajt álomban... Jön látogatába Sándor... Ha ilyenkor elalszik, róla álmodik... néha, amikor felébred, még ott érzi ajkán az álombeli csók ízét... Ilyenkor jobb a kedve és folyton az álmon jár az esze... olyan az ilyen álom, mintha a régi élet egy darabja tért volna vissza... pár nap múlva már úgy tűnik az, mintha csakugyan megértént volna... Emlék lesz belőle éppenúgy, mint a mult kódébe vesző, élő valóságból...

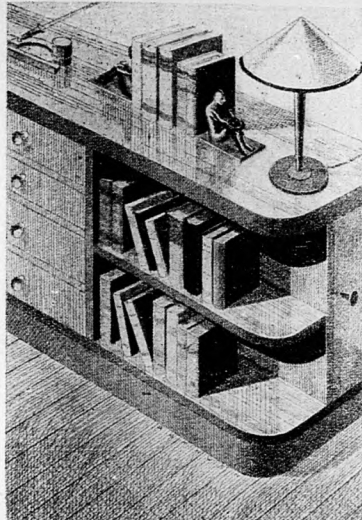
Nekiindul a ló, mintha figyelmeztetni akarta volna asszonyát, hogy hát ez nem álom, ez valóság... a fagytól szabadult föld arra vár, hogy alvó felét a nap felé fordítsák... Összezerzent, mintha most ébredt volna fel, kihúzta a derekát... megfogta az eke szarvát, odasuhintott egyet Csillagnak és elindult a földje szélére. Könnyen, vidáman lépkedett eleinte... délig meg sem érezte a munkát... még annyi időt se vett magának, hogy letelepedjék a határköre és elfogassza az elemőzsiát... Sajnálta azt a kis évszék szánt időt is, inkább csak lekanyarított egy darab száraz kenyeret, kissé megszóta és csak úgy szántás közben gyúrta magába... Igen ám, de egyszercsak érezte, hogy görcs áll a lábába... hirtelen lepte meg, mint minden, ami rossz... Meg kellett állnia, sőt valami húzta is lefelé... Nem tudott ellentálni a kísértésnek, letelepedett a friss szántásra, mert még annyi ereje sem volt, hogy kibandukolt volna az árokpartig... Ült-ült ott egy darabig és a fáradtsággal együtt a bánat is meglepte... Két szeméből megindult a könny és pergett végig szétől-naptól kiszikkadt arcán.

— Hiába... csak asszony vagyok!... Szégyenszemre leülök pihenni a szántás közepibe... ha ezt valaki meglátná! Hogy hírté vinnék, hogy kinevetnének! Hogy elmondanak: «Lám, igazam volt... az asszony, csak asszony...» Ne örüljön az én káromon senki! Feltápáskodott... ment tovább az eke után... Nem a lába vitte... csak konok asszonyi elhatározása... Minden lépés nehezebbre esett és a föld, mintha nem akart volna elfogyni... Még megszámlálhatatlan sok barázdát kellett húzni... és hol van még a vetés és a boro-nálás... és a másik föld, amelyik már igen kívánczik ázó alá... Most már a frissen nyíló barázdába meleg könnyek is hullottak és csizmából kihántott feltört lábából is kiserkent egy piros vércsepp...

— Nem... nem megy ez... nem bírja... el kell adni a földet, a drága földet, amelyet ketten szereztek... ő... ő. Szűzanya, segíts meg! Kitárta a karját, égnek emelte a szemét... és ő, csodák-csodája, a Szűzanya ott volt egy lépésvnyire tőle... festett bádogarca csupa szeretet...

— Segíts, Szűzanya... segíts... nem bírom! Még sok van hátra, még annyi van hátra és este lesz nemsokára! — sutogta a kopott térdeplőre borulva...

A nap vörös ujaival integetett a láthatárról és az erdő alján már szürke fátlyakat teregetett az alkonyat s ő még mindig ott térdelgett a Szűzanya lábánál... Mondta-mondta az imát, a könyörgő litániát s addig mondta, addig mondta, míg fáradt feje félrebillent és pillája rácsukódott a szemére... Pista jött arra, az elbocsájtott legény... más dolga nem lévén, az apja díszait hajította ki egy kicsit túrni az erdőbe... A kutyája előreszaladt s megállapodott a Szűzanya lábánál... vakkantott egy-kettőt és visszafutott a gazdájához... ott ismét vakkantott hármat-négyet és okos szemével értelmesen pislogott, mintha csak beszélni akarna... Pista értett a nyelvin... Ment utána... megtorpant a Szűzanya képe alatt... lehajolt, hogy jobban lássa az odaborult asszonyt... — Julis... Juliska! — mondta nagyon halkán... nagyon

Könyvállvánnyal kombinált szekrény

Modern ebédlő- és úriszoba-sarok

melegen és a régi visszazorított forráság megint előző-
lőtte fiatal szívét.

— Juliska... fáradt vagy, Juliska! Nem bírod ezt te... —
és a lóra esett a tekintete, meg a frissen szántott földre,
amelyet a gyenge kéz alatt csak éppen felhasogatótt az
eke vasa...

— Nem baj, Julis... ne félj... Menni fog ez, ne félj, Julis
— mondogatta halikán. Fűtvenntét a pulljának és sieve hátat
fordított. Mire Julis kinyitotta fáradt szemét, már csak az ala-
acsony porfelhőt látta, amely az elhajított disznók után
kavargott.

Este halálos fáradtan dőlt ágyának és az álma olyan volt,
mint valami mély, sötét kút, amelyből nincs kilátás. Nem
ébredt fel a kisgyerek nyöszörgésére... pedig szegényke
lerúgta magáról a pokrócot és kitaratlanul feküdt egész
éjszaka. Nem ébredt fel az öreg szüle köhögésére sem és
nem hallotta, amikor éjfélját hevesen ugattak a szomszéd
kutya... Sámsonék Bodrija majd a nyelvét kiugatta nagy
méltatlankodásában, csak éppen az ő Bundzsiuk hallgatótt.

...Már hogy is ne hallgatott volna Bundzsi, mikor a Pista
legényhez törleszkedgett ilyen nem várt időben... Pistá-
hoz, aki annyi jóféle csontot dobott neki és annakidején még
nyúl fogáshoz is kivitte...

Az istállóajtó nyílt, becsukódott. A ló eldobogott a ház előtt.
Julis nem ébredt föl, a szüle nem aludt ugyan, de süket volt
szegény öreg, őfelőle ugathattak a kutya és doboghattak
az ablak alatt a lovak...

Az első sikátoron kifordult Pista a lóval, meg az ekével a
oatak partjára, ott ment végig a kishídig és azon át igye-
kezett a mezőre... Odakint felnézett a nagy kerek hold-
világra, az meg barátságosan, biztatón visszamosolygott rá,
mintha megértő cimborája lenne.

— No, kezdhetjük! — mondta és megsuhintotta Csillag feje
föltől az ostort... a ló elindult... ő utána... ment ruga-
nyos, erőteljes férfileptekkel végig Julis földjén... barázdá-
ról, barázdára... végigszántotta azt, amit már elvégzett az
asszony és felhasogatta azt a részt is, amelyik elmaradt...
Jobban ment a munka, mintsem gondolta, csak kissé gyak-
rabban kellett használnia az ostort, mint ahogy szokta, mert
hát Csillag is tudta, mire való az éjszaka, viszont azt is
tudta, hogy ha Pista akar valamit, akkor nagyon akarja...
Másnap a hainali harangzó olyan kíméletesen csengett, hogy
fel sem ébresztette a hullifáradt asszonyt. Az aramendó szeke-
rek is talán bizony pipapucsban jártak, mert arra se esz-
mélt föl. Még akkor is csak néha néha nyitotta ki a szemét,
amikor a szüle két kézzel rázta... pedig akkor már jól
benné jártak a reggelben.

— Kelj fel, jányom... elkészöl a munkátlól... már az embe-
rek mind elmentek! — motyogta a szüle.

Julis kiugrott, magarakapta a ruháját... odanyomta arcát
Sanyika nyálas szájához és ment az istállóba. Igen ám, de
baj volt, mert Csillag sehoggy se akart engedelmkedni...
Olyanformán pislogott, mintha nagyon alhatnékia volna...

— Fáradt... fáradt szegény pára! — gondolta Julis és jól
rávógott a ló hátára. Utközben is rásuhintott néhányat, mert
már nagyon kint akart lenni a mezőn, hogy behozza a mu-
lasztottat... míg csak oda nem ért, folyton szeme előtt lebe-
gett az a nagy darab föld, amelyet még fel kellett törnie...
és amikor odaért a Szúzanya képihez és végighordozta sze-
mét egészen az akácás határig, azt hitte, álmodik... mert
a nagy darab földnek végig borzas volt a háta... a baráz-
dákbán lilásbarna, frissen kifordított rögök fűrődtek a nap-
sugárban...

— Csoda történt... csoda... meghallgatott a Szúzanya! —
gondolta és szívét elborította a hála, szemét meg elfüggö-
nyözték a könnyek...

Ilyképpen a szántással elkészült volna, hátra volt a vetés...
Haza kellett mennie magért... Hazament... a szülének mo-
tyogott valamit, a zsák búzát ráítette a talicskára és megin-
dult újból a mezőre. Megint csak úgy volt, mint tegnap,
eleinte csak ment valahogy, de délutánra már elhagyta az
ereje, fájt minden tagja s megint csak odarogyott az útszéli
Mária lábához...

Es ezen az éjszakán Pista legény szöggel kinyitotta a kamra
ajtóit... és a talicska a megmaradt búzával megjárta az
utat a háztól a földig... Most már a szomszéd kutya se
vonítottak, most már ők is rendiényvalónak ítélték a dolgot.
Es reggel Julis hiába kereste a vetőmagot. Sírt, zokogott...
tolvajt kiáltott... aztán az eszébe jutott valami és vállára
kapva az ásót-kapát, kiment a mezőre...

A mező bevetetten, elboronáltan, készen várta.
Es a csoda mindennap megisméltődött. Amit este abba-
hagyott, az elkészült másnapra... A falubeliek már igen
suttogtak... Vén banyák mesélték, hogy nem is asszony,
hanem boszorkány ez a Julis... hiszen rendes fehérrép nem
lenne képes ennyi munkára... A temetőőr nyavalyatörős
felesége meg esküvel erősíti, hogy látta, amikor Gazdy Sándor
minden éjszaka kikel a sírjából... Ő végzi el éjszaka
Julis helyett a munkát. Ezt különben egy vadász is mesélte
...esküdjök is égre-földre, hogy látta Gazdy Sándort
rendes földi formájában, amint ballagott végig a földjén,
ostorral a kezében...

Addig suttogták, addig-addig, amíg Julisnak is a fülébe
jutott a fáma. Nem szólt semmit, nem vitatta a dolgot, de
étfől fogva nagy mohó kívánság rohanta meg a szívét, hogy
ő láthassa még egyszer, még egyetlen egyszer földi mivól-
tában az urát. Ő, ő nem félt tőle, dehoggy is félt, neki az
is jölesett volna, ha egyszer belesimulhatott volna hideg
szellemkarjába.

Elhatározta, hogy meglesi... nem bánja, ha az életével is
fizet érte...

Lefeküdt este, mintha éppen csak aludni akarna. Mer, várta,
amíg jól álombahorkolja magát a szüle. Sanyikát megcsó-
kolta, betakarogatta. Magára kapta ünneplő köntösét... a
piroshímes réklit, a fekete selyemkötényt, amit úgy szeretett
rajta az ura... fejét bekötötte a nádszi fejkendővel... gyufa
fényénél, a tűkörben megvizitálta magát, néhány kis göndör

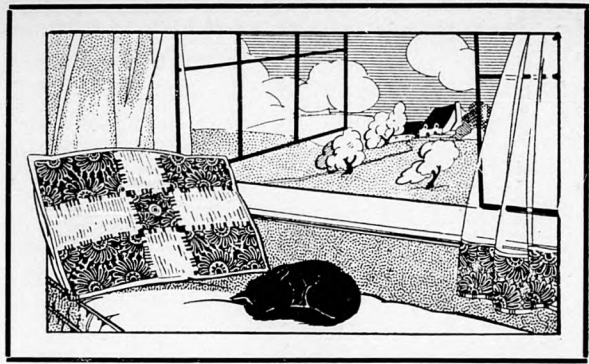
házsálat ki is húzkodott a menyecskes kendő alól, mert hát ha szellem is már Sándor, ne mondhasa, hogy csúnya lett az asszonya... Úgy látta, hogy nem is csúnya, sőt a szeme a sok fájdalomtól mintha még nagyobb volna...

Betakarta, megcsókolta Sanyikát, aztán nesztelenül behúzza maga után az ajtót. A toronyóra kettőt kongatott, amikor kiért a mezőre. Végigment a búzaföld mellett... megállt egy pillanatra a Szűzanyánál... Dobogó szívére szorította két tenyerét és elrebegett egy röpke imát... csak az volt a baj, hogy úgy mondta, mint a darálógép, mert az esze máson járt... Már Sándort látta, már Sándor símogását érezte az arcán... ölelését a derekán... Úgy ment, mintha szerelmes találkozára menne...

A hold ott bujkált a felhők között, ezüsttel csipkézte ki az öregfelő szélét és aranszörű báránykákka változtatta a kicsi fehér felhőket... Le is szórt néhány sugarat a tavaszi fekete földre, amelyben már készült az új termés... Végigjártatta szemét Julis a búzaföldön... Nem, itt nincs Sándor... talán odébb... a krumpliföldön... Most már olyan türelmetlen volt, hogy futott, ahogy csak a lábai bírták... Arca zübelt, melle zihált, amikor odaért a dombhajláshoz, amely alatt elterült a földjük... Tegnap kezdte el a fészkek ásását... Bizony a dereka majd megszakadt belé... olyan nehezen haladt előre... mindig meg kellett állni közben, hogy kissé megnyomkodja a fájos derekát... Megállt a dombon... és nézett le a lankás földre... És ott... ott, a túlsó szélen, amely egészen árnyékba borult... megpillantotta azt, akiért kijött éjnek-éjszakáján... Látta, amint felmagasodik szép szál alakja, látta, mint meghajlik ismét... Látta megcsillanni az ásót a kezében...

— Sándor... Sándor... — akarta kiáltani, de a hang bennmaradt a torkában és csak futott-futott, szinte repült, hogyne, hiszen a szíve vitte. Repült szerelmes, drága szellemurához... Már ott volt mögötte, kitárta két remegő karját és hátulról, amikor éppen lehajolt az ásó fölé, átfogta a nyakát.

— Sándor... Sándor... szerelmes kis uram... — kiáltotta sírva-nevetve, egészen elfeledkezve arról, hogy kísértet az, akihez hozzásimul fiatal, forró asszonyalakja. De a kísértet ebben a pillanatban visszafordult... Kiáltott egyet... Valami nagyot, diadalmasat, csak úgy zengett belé a völgy... és két szellemkarja meglendült, az egyik elhajtította az ásót, a másik átkapta az asszony derekát és mire Julis kiálthatott volna, már ott érzett ajkán egy forró férficsókot...

— Álom... álom ez... otthon vagyok az ágyamban és ezt álmodom! — gondolta Julis és félt, hogy felébred... de nem volt ideje felébredni, mert a csókok elborították arcát, haját és egy kemény férfikéz gyengéden simogatta remegő vállát.

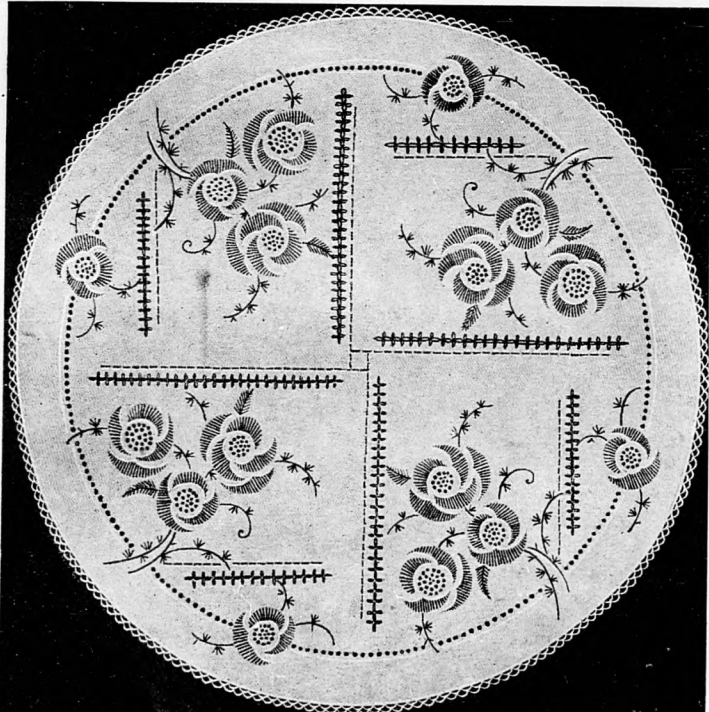
— Sándor... Sándor... hát eljöttél hozzám... onnét is eljöttél? — rebegette...

— Nem Sándor... nem az vagyok, Julis... ő elment tőled örökre, a halottak nem járnak vissza... de ha akarod, ha te is úgy akarod, én jöttem helyette, Julis... Hát nem ismeresz rám?... Julis, hát nem akarsz megismerni engem?... Én vagyok... a Pista...

— Pista!... Szeles Pista... Hát... hát te voltál az...?

— Én voltam... én vagyok, Julis... ne haragudj, jót akartam... meg aztán szeretlek... már sűldőlegény koromban utánad vágakoztam... és most, hogy rámborultál... eh, hát én is csak ember vagyok, bocsáss meg, Julis... Ha akarod, elmegyek... még ezt a két fészket megcsinálom és elmegyek... Ha úgy akarod...

— Nem Pista... nem mégy el, itt maradsz... én is itt maradok veled, együtt csináljuk meg azt a fészket... mert holnap már vetni kell a krumplit. Aztán, ha kész leszünk, elkísérelhetsz haza... ha te is úgy akarod.

Színes hímzésű terítőcske. * Leírása kézimunkarovatunkban.

Kiáltás

A szobám csöpp-picing,
a kályhám oly meleg.
Kítárom ajtóm, ablakom:
jöjjetek, emberek!
A szívem fűti a szeretet
és nem jár el már önmagában.
(Hliss voltaképp oly kevés ház van,
ahol szerethet.
A legtöbb lelket
akivel él — más melegíti.)
Önnön baját hát így segíti,
hogy kítár ajtót, ablakot
és kiált: hahó, itt vagyok,
kinek kell egy kis szeretet?
Jóságból adok szeletet
mindannak, aki itt betér.
— Jöjjetek hát! Lám, jó vagyok
és ifjú még. — Az ablakok
gyémántlitzták — és nem ragyog
hamisan ma még a szemem.
A vígságot sem temetem,
adhatok bort is, részegítő,
vagy cocktailt, ami mámorít,
minden kapható ma még itt!
Hahó! ki itt jár, nézzen fel!
Az ajtóm tárom — s ablakom
messze világít: itt lakom!

Kovrig Aranka

SZERELEM — HÁZASSÁG

A természet és művészet szépségei felébresztik bennünk annak emlékét, akit igazán szeretünk.
(Stendhal)

★

Az emberek szemében nincs az életnek boldogítóbb és nagyszerűbb megnyilatkozása, mint a szerelem, de nincs még egy olyan érzés, aminek a nevében annyit vétkézzenek és annyi ostobaságot követnének el, mint a szerelem.
(L. de Langle)

★

Ha a férfiak csak tizedrész annyi gondosságot fordítanak házasságukra, mint amennyi gondossággal járnak el üzletkötéseikben: a legtöbb házasság boldog volna.
(R. Haas)

★

Minden nő rejtély, de ennek a rejtélynek megvan a megoldása: a férfi gyöngédsége.
(Nietzsche)

★

Meddig vagy fiatal? Amíg van, aki szeret...
(D. grófné)

★

Könnyebb szerelmesnek lenni, mint férjnek; mint ahogy könnyebb gáláns bókákat mondani néha, mint állandóan szellemesnek lenni.
(Balzac)

Virágóriások

Ha kérdést intéznénk az emberekhez, hogy melyik növénynek van a legnagyobb virága, a legtöbbet azt felelnék: a napraforgónak. Ez a válasz azonban

helytelen és tévedés alapszik. Ugyanis ennek a növénynek egyetlen virágnak tekintett virágfeje sokszáz spirálisan és legező formára kiképzett virág-szárnak az összessége, amely koszorúalakú nagy virágtartóval van körülveve. Egy ilyen napraforgó átmérője 30—50 centiméter, minden esetre elég feltűnő jelenség ahhoz, hogy a méheket és rovarokat nagy messziről magához csalja. De a szó valódi értelmében vett «virág»-nak nem nevezhető. Ha úgynevezett virág-óriásokról beszélünk, a dáliaakra, krizantémumokra és páoniákra sem szabad gondolnunk. Ezek a virágok mind összetételek és pedig műkertészeti produkciók, amelyek — mint az úgynevezett nemesített rózsák — különféle fajták kereszteződésének és egymásba oltásának eredményei. Az igazi virág-óriások a természet legnagyobb ritkaságai. A rovarok magukhoz csalogatására ott van a virágok színe és illata és ne felejtjük el, hogy a legtöbb rovar szeme éppen a kis virágok felismerésére alkalmas. Az ember szemében is legkedvesebbek a természet apró virágai: az ibolya, a hóvirág, a nefejejts stb. Kerti virágaink között csak egyetlen, a közepesnél nagyobb virág van: a japán eredetű aranyliliom, amelynek hat fehér, barnapiros pontozású és sárgaszalagos levélből álló virágja körülbelül 24 centiméter átmérőjű. A szobanövényeink között három hasonló nagyvirágú kaktusz van: az éjkirálynő (*cereus grandiflorus*), a «gyertya-kaktusz» (*c. nyclicalis*) és az «echo-nopsis cristata», amelynek különösen szép a biborszínű változata. A botanikus kertek melegházaiban megcsodálhatjuk a «victoria régia»-t, ezt a délamerikai vizinövényt, amelynek azonban a nyílás első napján hófehér, második napján pedig piros, 20—22 centiméter átmérőjű virágja nem áll arányban a körülbelül 2 méter hosszúságú leveleivel. Az ugyancsak Délamerikában otthonos «nymphaea gigantea» és «nellumbium speciosum» virága 25 cm átmérőjű. A Himalája északi részén vadul termő «magnolia campbelli»-nek szinte világítóan tűzpiros, 26 centiméter átmérőjű virága, mintha a mesék birodalmába való volna. A Délamerikában és az Antillákban otthonos «aristolochia grandiflora» 30 centiméter átmérőjű és 33 centiméter hosszúságú virágját a bennszülöttek gyermekei játékaik közben sapkának használják. A legnagyobb virágokat azonban az Indiai Óceán szigetvilágának élősdű növényei produkálják. A chorophill például a növény minden éltető nedvét a virág pompájának tökéletes kibontakozására fordítja. Vannak aztán olyan növények is, amiknek egyetlen szál és nagyon vékony gyökere úgy szólván a talaj felületén kúszik, anélkül, hogy a legcsekélyebb mértékben a földhöz volna kötve. Végül azután ez az egyetlen szál is elszakad, a növény minden más része teljesen elszorvad és nem marad más, mint a csodálatosan pompázó, hatalmas virág. Minthogy ezek a virágok a legyek táplálására szolgálnak, a legtöbb esetben olyan a színük, mint az állott hús, de még az illatuk is ahhoz hasonlít. Őt hatalmas viráglevél övez egy óriás virágkelyhet, amely valóságos por- és piszok-váza. Ezeknek az élősdű virágoknak is a legóriásibb fajtája az úgynevezett «rafflesi arnoldi», amelyet 1818-ban Sumatra belsejében fedeztek fel. A virágjának átmérője körülbelül egy méter, a súlya pedig 12 kilogramm. Ez eddig a legnagyobb virág, valóságos virág-óriás, amelyet az Indiai Óceán buja éghajlata és vegetációja termel ki magából, az elképedő ember gyönyörűségére.

NAGY MÉDA:

Asszonyok a költők életében

REVICZKY GYULA

Egyre élesebben jelentkező büntudattal érezte, hogy már nagyon messzire került el a háztól, de nem tudott visszafordulni. Az erdő vonzotta, csalogatta, itt egy gomba, amott egy furcsa hátú bogár, fönt mókus pajzánkodott az ágak között, a lehulló napfény pedig aranycsíkokat rajzolt a sötét tüllelű szönyegre. A máskor komor és félelmetesen magas fenyők a reggeli napfényben megfűrdöve, barátságosan mosolyogtak a kislányra és lefelé ölelő karjukkal mind beljebb és beljebb csábították. Csak a hirtelen kibukkanó tisztáznál vette észre, hogy már jó magasán fölkerült a hegyoldalba. Végigfeküdt a fűvön, az apró fűszálakat tépdeste és figyelte a hangyák útját.

A tisztás másik felén juhok legelésztek és apró bárányok botladoztak az anyjuk körül. Ez kicsit megnyugtatta, mert a pásztorot ismerte, míg lejjebb legeltetett az udvarház közelében, gyakran faragott neki sipót és megajándékozta különös alakú fenyőtobozokkal. Mikor a férfi észrevette a gyermeket, felé kiáltott:

— Gyuluska, jöjjön, madárfészeket mutatok!

A gyermek fölugrott a hívásra, de ebben a pillanatban egy tépett ruhájú paraszasszony rohant ki a sűrűből, fölkapta a kis fiút és vad örömmel csókolgatni kezdte:

— Gyula! Gyula! Drága kis fiam!

A gyermek irtózva húzódtott el az asszony csókjai elől, két kis kezét mellének feszítette és szabadulni igyekezett a szorosan ölelő karokból.

— Gyula! Én vagyok, az édesmama!

— Az én anyám már meghalt, — mondta a gyermek és rémülten fordította el fejét a bomlott arcú asszonytól.

A pásztor mellettük termett, kitépte a kis fiút az asszony karjaiból és durván rákiáltott:

— Ne nyuljon az úrfihoz, mert megkeserül!

A gyermek a pásztorba kapaszkodott védekezően, de szemét nem tudta levenni a furcsán könyörgő arcról, amint mondta egymásután, megállíthatatlanul:

— Gyula, Gyula, Gyula, — ismételte sikoltva, esőkönyösen még akkor is, mikor a pásztor messzire vitte tőle a gyermeket, majd hirtelen megfordult és elünt a sötétben ácsorgó fenyők között.

A gyermek fölött hiába multak az évek, ezt a jelenetet többé ki nem törölte semmi az emlékezetéből. Nemcsak álmaiban, de magányos óráiban is sokszor kísértette az a fájdalomgörcsbe merevedett arc, azok az üveges szemek és az a sikoltva vágyakozó hang. A rokonai ház szerezetlen, megtört magányában vágyakozva gondolt Zmeskál Juditra, a halott anyára és a részvét rémületével Bálek Veronikára, az örült anyára, aki egész Árvát és Liptót ezzel az egy névvel bujdokolta végig: Gyula.

Melyik hát a kettő közül az igazi? Az-e, aki az imakönyvébe jegyezte születését, vagy aki gyermekétől elszakítva, örülten koldulta végig a falukat? Az apa, aki erre feleletet adhatott

volna, nem is ismerte a fiát. A testőri élet fényétől búdoltan, mit törődött ő a magányos gyermekkel, a pénzt megküldte pontosan gondoskodásnak ennyi csak elég! Így nőtt föl Reviczky Gyula gyermekségétől kezdve a magányre kárhoztatva, idegenek között, apjától messze és két anya emléke között ingadozva.

Már a gimnázium első éveit a végigtaposta, mikor a szeretet egész váratlan hullámával mögához vette az apja. Meghúzó sodott és az új asszonyt anyónak ajánlotta:

— Szeresd, fiam, igazi drágogyöngy!

De az érzékenylelkű fiú az első pillanattól kezdve leküzdhetetlen ellenszennel viseltetett mostohaanyja iránt, aki pazarlé és könnyelmű életmódjával még mélyebbre taszította apját. A fiú hamar észrevette, hogy a „drágagyöngy” bizony csak értetlen kis kavics, maga hasznát kereső, lélek és szív nélkül teremtés. Ebből az otthonból fájó sóvárgással idézte vissza a kubini rokonoknál töltött napokat, a hideg, de békés család kört és a hegyoldalak meleg karú fenyőit. Később Bécsbe költözött apja mostohájával, ahonnan eleinte pontosan, majd egyre kihagyóbban küldözgették a pénzt a fiú ellátására. Reviczky ekkor már irrogott, mind több és több lap fogadta el verseit, de ezekből megélni mégsem lehetett. Ekkor hirdetésen keresztül nevelőnek ajánlkozott. Így kerül Dentára, ahol nemcsak, mint nevelőt fogadják, megbecsüléssel és szeretettel, hanem, mint fővárosi költőt is. Tanítványának édesanyját gyakran keresi föl a közel városból egy szép és nagyműveltségű fiatal lány, Bakalovich Emma. Reviczky már az első találkozást sorsdöntőnek érzi valami különös ujmutatást lában, mikor megismerkedésüknél a leány kötekedve megkérdi: — Meg se köszöni a levelemet? Pedig igazán első volt, ami-ijű költőnek írtam.

Reviczky ijedten szabadkozik, hogy neki semmiféle levélről nincs tudomása, míg végre a háziasszony menti ki zavarából, aki megmagyarázza, hogy Emma fedezte fel a folyóiratban nevelői ajánlközését és ő is írta azt a levelet, barátnője nevében, melyben meghívták Dentára.

Tehát az a vékony, finom nő írás, amely nyomorából kiszakította, hogy állást és életkedvet ajándékozzon neki, az Emmáé volt. Hálájához és rajongásához néhány találkozás után már a szerelem is hozzákapcsolódott. Minden szabad idejét a közeli városban tölti, ahol Emma él édesanyjával. Irókról beszélgetnek, könyvekről, amelyeknek Emma is olyan lelkes hittvallója volt, mint maga Reviczky. Mikor a lányhoz írt első költeményei megjelennek a fővárosi lapokban, Emma megköszöni, boldog és büszke, mégis a költő úgy érzi, mintha kicsit visszahúzódott volna. Pedig ő ezeket a verseket vallomásnak szánta és reménykedett, hogy megérti az, akiért íródtak. De Bakalovich Emma szerelmében sem tudott arról megjelkedezni, hogy ő négy évvel idősebb a költőnél, asszonyi, tiszta ösztönnel megérezte, hogy kettőjük házassága megakadályozná Reviczky pályáját. De a költő érdekében ezt arra magya-

rázza, hogy szegénysége miatt nem akar tudni róla Emma. Az együtt töltött gyönyörű hónapok után, mely végigkíséri egész életén, sértődötten, elkeseredve fordít háta Dentának, állásának. Szerelmének és visszatér Pestre, a bizonytalanságba, a nyomorba. Ott akarja folytatni, az életet, ahol egyidőre abbahagyta.

De hiába akarja kitépni szívéből és eldobni ezt a szerelmet, nem sikerül. Hiába hozza a pletyka a hírt, hogy Emmának udvarlói vannak, hiába írja kegyetlen és gúnyos versében: „Menj férjhez és szülj gyermekeket, nehogy kihaljjon a világ!” mindez nem gyógyítja meg a sebet. Nem nyhíti a kicserepesedett, lázas száj dadogását: Emma!...

Évekig visszatér ez a név, hol vádolva, hol vágyakozva.

Pedig a hír nem mondott igazat. Bakalovich Emma nem udvaroltatott magának, nem is akart férjhez menni. Várt. Várta, hogy a költő fölküzdi magát, megélhetést szerez és aztán visszajön érte. Minden versét olvasta, érezte a lobogó szerelmet maga felé áradni, de érezte a gyűlöletet is és egyik ellen sem tudott védekezni.

Hiába kérték meg a kezét jóállású és tekintélyes vagyonú férfiak, a méreg, egy költő szerelme a szívét marta.

Egyszer aztán úgy érezte, hogy nem bírja tovább a hallgatást, a félreértést és fölutazott Pestre, hogy megkeresse Reviczkyt. A legrosszabbkor érkezett. A lerongyolódott, állásnélküli költő nem akart vele találkozni, menekült előle, nehogy szégyenkeznie kelljen. Mikor az ismerős írást asztalán találta, napokig nem ment haza, nehogy találkozzék azzal, akit legjobban szeretett. Emma családottan és önmagát valóda utazik vissza. Sebét már nem is rejti, már nem tett. Nem alakoskodik vidámságot mutatva, visszavonul a társaságtól, önkínzó fájdalommal elmerülve mindenkitől elszakad és néhány évvel hamarabb hal meg, mint a fiatal költő.

A bizonytalan élet és a nyomor Reviczky gyöngye szervezetébe is belopja a tüdővész. Mikor végre állást kap az egyik hírlapnál és biztos megélhetése lenne, akkor már menthetetlenül beteg. Alig harmincnégy éves. Vad és olthatatlan vágygal vágyott arra, hogy szeressék, hogy melegséget sugározzon felé egy szív, hogy otthona legyen, mégis, gyermekeségétől kezdve magányosan és elhagyatva vergődte végig az életet.

Nem érezte soha az asszonyi kéz melegét, pedig a legtöbb versét hozzájuk írta, megalázottan és mégis eszményítve őket, pedig csak fájdalommal kapott tőlük. A szeretet rajongó szerelme soha nem érezte a szeretet édes, boldogító, jószágos melegét.

Mária Antoinette francia királyné hetvenyolc ruhája

Pierre de Nolhae, francia hírlapíró, hosszú tanulmányokat végzett Mária Antoinette francia királyné korával kapcsolatban. Úgy ismeri ennek a szerencsétlen véget ért királynőnek a történetét, mint kevesen, azonban nemcsak életrajzírója és csodálója, hanem egyszersmind kritikus is. Ahogy a Napoleon személyével foglalkozó Frédéric Masson a franciák nagy császárnak kultuszát olyan végtelenségig üzte, hogy még a ruháinak és fűzőinek számát is — mert a nagy Napoleon fűzőbe gyömöszölte hájasodó derekát — összeírta, éppen úgy cselekszik Nolhae is Mária Antoinette-tel, amikor részletesen közli XVI. Lajos király hitvesének a — garderobeját. Mária Antoinette — írja Nolhae — annyira hiú teremtés volt, hogy hozzá fogható nincs de nem is lesz ezen a világon. A királyné az első években százhuszszeker font évráradékot kapott, kizárólag az öltözködésére, ez az összeg azonban rövidesen kevesnek bizonyult és a duplájára kellett felemelni. Ennek a pénzpocskolásnak tulajdonképpen oka Rose Bertin, a Saint-Honoré városnegyedben levő „Nagy Mogul” divatszalon tulajdonosnője volt, aki a királyné udvari szabónője lett és megkapta a „divatminiszter” kinevezést. Ez a kiváló hölgy bármikor és bejelentés nélkül léphetett be a királyné lakosztályába, amit alapon ki is használt és felséges vendégét minden héten rábeszélte, hogy egy vagy több toalettet csináltasson nála. Az egyik legbelső komorna volt megbízva a garderobe felügyeletével, amelyben átlagosan hetvennyolc toaletet őriztetett. Ezeket a ruhákat minden szezonban átvizsgálták és kiegészítették. Nagy könyvből volt lerajzolva minden toalet, a szükséges leírással együtt. Ezt a könyvet a komorna minden reggel a felség elé tette, hogy kijelölje aznap ruháit. Mária Antoinette napjában négyszer-ötször váltott ruhát, de miúgy ennek a könyvnek átnézése után. A királyi udvar és a nép azért nevezte ezt a könyvet a „nyilvános adósságok könyvé”-nek, mert ebben az államadósságok nagy részét lerajzolva látta. D'Ossun grófné volt a garderobe felügyelője, akinek jogában állott, különösen az év vége felé, amikor az előírányzott hatalmas összeg már egészen eltűnt, legalább némi takarékoságot javaslatba hozni. Rose Bertin azonban, a királyné szépségére és hiúságára appellálva, mindig le tudta győzni D'Ossun grófné érveléseit. Ez a rá vasz nő, akármennyi pénzt is esalt ki a királynőtől, mindig és mindig többet akart. D'Ossun grófné nagyon nehéz helyzetben volt úgy vele, mint a többi: szövet, csipke, harisnya, cipő, kesztyű stb. „udvari” szállítókkal szemben. Majdnem mindennap jöttek az udvarhoz szállítók és kereskedők, akik hatalmas összegekről kiállított számlákat prezentáltak. D'Ossun grófné azonban súlyos feladatát csodálatraméltó pontossággal és okossággal teljesítette. A királynéval való ilyenmű összeköttetése a francia forradalom idejében életébe került. Kivégezték, mert Mária Antoinettehez mindvégig hű maradt. Nem használt az sem, hogy mindenki ismerte megvesztegethetetlen becsületességét és takarékos természetét, amely a királyné akaratával is szembe szállott, ha az állam érdekeinek megvédéséről volt szó. Mária Antoinette királyné környezetéhez tartozott, szerencsétlen sorsú királynőjét a nehéz órákban sem hagyta el: tehát neki is el kellett pusztulnia! Így történt ez azokban az években, amikor az emberek száján diadalmasan harsogott az új jelmondat, amellyel meg akarták változtatni a világot, de amit csak öldöklésre voltak képesek felhasználni: „Szabadság! Egyenlőség! Testvériség!”

KVANG CSU MEGHAL

Írta: James Shoff

Európai és kínai között ritka az igazi barátság. Nem mintha minden európai föltétlenül el volna telve a fehér faj fölányének tudatával, hanem a gondolatmenetek és értékelések adják meg azokat a korlátokat, melyeket legyőzni rendesen nem lehet.

Kivételet volt a barátság köztem és iskolatársam Csen Van között. Csent már jóideje nem láttam, de azért egy perció se tétoztam, engedjek-e táviratának, mely hozzá hítt, San Francisco kínai negyedébe. Így történt, hogy egy már alaposan kihűlt pipával a számban, ültem Csen Van előtt és elfojtott lélegzettel hallgattam elbeszélését:

— Itt van, kedves barátom, a tör, mellyel «az igazak testvériségének» parancsára meg kell ölnöm Kvang Csu-t. Ezt az embert alig ismerem, ez az ember sohase véteit ellenem. — Csen kivett egy fiókbeli egy dúsan díszített ókínai műű tört és letette a köztünk álló asztalra.

Elmerültem emlékeimbe. Amikor Kínában éltem, kezembe került egyszer egy régi vastag könyv és ebből tudom, mi ennek a szövetségnek a lényege. Harmadfél esztendővel ezelőtt, amikor Konfucius hozzálatott tonai terjesztéséhez, keletkezett ez a szövetség az új tan rajongói körében és erkölcsi célja volt. Azóta ez a rejtelmes egyesülés bizonyára mindenféle változáson esett át, csak éppen egyik alapvető elvéhez nem lett hűtelen, a föltétlen engedelmesség parancsához.

— Csak nem fogod elkövetni ezt az örültséget, Csen! Egészen mindegy, hogyan értékelnék ezt a tetteted honfitársaid, itt Amerikában ez egyszerűen gyilkosság és semmi más, ha ezt a tört Kvang Csu szívébe döföd. Ne félj ettől a neveltséges szövetségtől. Minden pillanatban idehíatsz egy tucat rendőrt.

Csen lassan rázta a fejét.

— Ezt nem lehet, Croswell. Éppen ezt nem tehetem.

— Mondd csak, ki ez a Kvang Csu? — kérdeztem, hogy időt nyerjek.

— Mivel szolgált rá erre a halálra?

— Kvang Csu esküszegő. Hogy hogyan, azt nem tudom. Halálra ítélték. Kisorsolták, hogy ki hajtsa végre az ítéletet. Engem ért a szerencse — kissé gúnyosan mosolygott — hogy végrehajtsam.

Némán ültünk percekig.

— Miért nem mégy el innen, Csen?

— Semmi értelme. Előbb-utóbb rámtalálnak a szövetség megbízottai és addig egyre tartanom kellene az erőszakos haláltól.

— És mikor kellene ezt...

— Egy heti időt adtak nekem erre, vagy... vállalnom kell engedelmességéért a büntetést. Ez az idő — az órájára pillantott — húsz perc múlva lejár.

— Húsz perc múlva! — kiáltottam és felugrottam.

— Nem menthet meg engem senki és semmi. De mert elszántam rá magamot, meg akartam néked magyarázni ezt az esetet, hogy... később...

— Az Istenért, Csen, mit akarsz ezzel mondani, csak nem azt, hogy...

— De. Éppen azt. — Csen tisztán, nyugodtan, hidegen szólt. — Elhatároztam, hogy megfeszem azt, amit most tehetek. Kvang Csu-t megölni nem tudom. De nem tudok az «igazak» bosszújával se szembe nézni.

Erre még szólni se tudtam, amikor kopogtak. Csen szolgálója lépett a szobába és meghajolt ura előtt:

— Bocsánat, uram, egy látogató van itt...

— Mondd meg neki, hogy most nem fogadhatok senkit.

— Ismétlenül megmondtam ezt neki, de ő csak nem akar elmenni. Nem ismerem, mert kendővel takarta el az arcát.

Egy összehajított kis papírlapot tett az asztalra. Csen elsápadt.

— Jól van, — mondta nyugodtan. — Engedd be azt az embert.

Most hozzám szólt halkán:

— Ez az «igazak testvériségének» küldötte. Rejtőzz el e mögé a papírral mögé, akkor meg fogod érteni...

— Nem lenne jobb, ha mi...

— Gyorsan! — noszogatóit. — Szívességet tessel ezzel nekem!

Az előszobában hallani lehetett a nemeztalpak csoszogását. A papírral mögé surrantam. Kinyílt az ajtó.

— Köszöntelek! — szólt egy hang kínaiul. — Egyedül vagyunk?

— Lehet-e az ember egyedül? — válaszolta Csen. — Mi járóban vagy? Ki vagy? Miért rejtéd el arcodat? Akár a tolvaj...

— Légy türelemmel, Csen. Hamarosan mindent megtudsz. Mint te, én is az «igazak testvériségének» tagja vagyok.

— Akkor térj rá megbízásodra. Bizonyára figyelmeztetni akarsz arra, hogy időm lejár. Miért akarsz emlékembe hívni a tény, melyet amúgy is tudok?

Láttam, amint az idegen közeledik Csenhez. Egyszerűen, de minden szót megnyomva mondotta:

— Tévedsz, Csen fia! Add ide nekem a szövetség törét... és én megöölöm helyetted Kvang Csu-t.

— Hogyan, — hebegte Csen, — te megölnéd helyettem Kvang Csu-t? A látogató és Csen között az egyik kis széken csillogott a tör.

— Kvang Csu megszegte a szövetség törvényeit. De te tudod, Csen fia, hogy van egy törvény, melyet soha meg nem szegünk: «Ne feledkezz meg soha a barátodról és ne bocsáss meg ellenségednek».

— Tudom, — mondta Csen. — Azt kell hinnem, hogy Kvang Csu az ellenséged?

Angyali üdvözlés

Szíve tiszta volt minden indulattól.

Szeme sötét volt, mint az éjszaka.

Ajka lágy vonalú s halk szava

Hívta el Józsefet a gyalupadtól.

Ha kigyúltak a csillagok az égen,

S együtt csodálták a végtelent,

Hallgatták a kis patakot, mi lent

Szökellt, különös tűz gyúlt ki szemében

S hogy révülten visszatért a házba:

Fényes alak állt előtte drága

Ruhában — arca fénybe öltözött,

Térdei megkoccantak a padlón,

S szólt az angyal messzehallón:

„Áldott vagy Te az asszonyok között“.

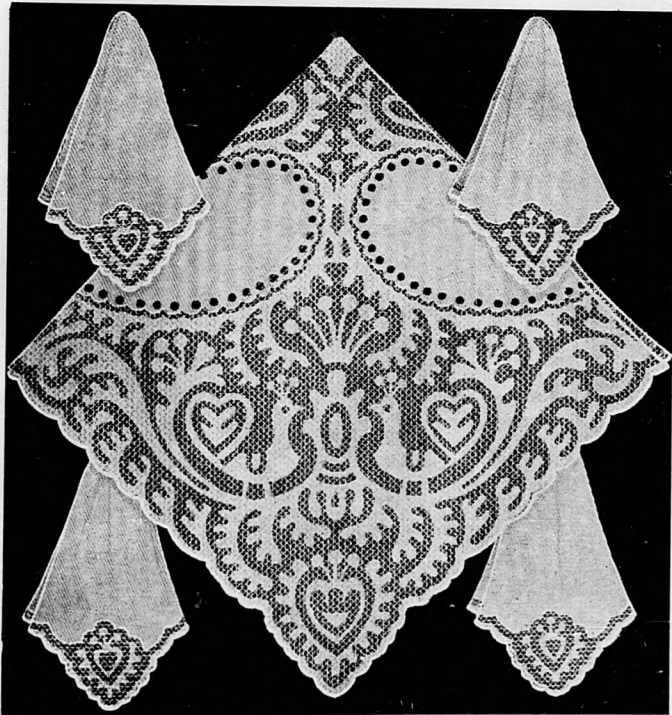
Halász Iván

— Nem az, Csen fia... hanem a te atyád a barátom volt. Csen nekidült a széke hátának. Szífta a cigarettáit.
— Kezdem megérteni. Atyám a szolgálatodra volt és ezt most azzal akarod meghálálni, hogy helyettem megölöd Kvang Csu-t. De megbántott téged valaha ez az ember?
— Soha, de ez mitse tesz. Az «igazak» halálra ítélték. Előbb-utóbb a nevükben valaki csak meg fogja ölni. Te fiatal vagy. Boldog jövő van előtted, ennek vége, ha megölöd őt. En már öreg vagyok. Megteszem helyetted. Így egyenlítem ki az adósságotom és az «igazak» majd azt hiszik, hogy a te kezéd süjtött le a törrel.
— Barátom, — mondta erre Csen, — ajánlatod igazán meghat. Fogadd érte köszönetemet. De mégse fogadhatom el.
— Mindent el lehet fogadni és én megteszem, Csen fia, csak éppen a tőr kell hozzá, melyet bizonyára megkaptál, mert Kvang Csunak az «igazak» törétől kell meghalnia. — Most látta meg a tőrt a széken és egy villámgyors mozdulattal már föl is kapta. — Atyád megmentett engem és a családomat az éhhaláltól. Soha se tudtam kimutatni iránta hálámat. Most végre kiegyenlíthetem tartozásomat!
— Atyám tehát egyszer megmentett téged. Igen, mintha emlékezném erre. Furcsa. De a neved csak nem jut az eszembe.
— Ez nem is fontos. Én...

Csen hirtelen előrehajolt. Gyors, ügyes mozdulattal letépte látogatója arcáról a kendőt, mely álarc módjára elrejtette volt. Láttam, amint mind a ketten felugrottak. Egy kis szék lármásan felborult. A zajban mégis hallottam Csen rekedt suttoágását:
— Kvang Csu!
— Az vagyok! — kiáltott fel Kvang Csu. — És hogy törlesszem adósságomat a te családdal szemben...
— Ne tedd! Megiltom!
— ... megteszem, amit neked kellene, hogy megmentsélek az «igazságosak»-tól!
Csen rémülten felkiáltott. Kiugrottam a papírfal mögül.

— Igazán azt hiszem, — mondta Csen néhány héttel ezután, amikor együtt teáztunk, — hogy ez volt a legjobb megoldás. Kvang Csu mindenképpen elveszett ember volt, akit megmenteni nem lehetett.
— Az bizonyos, — mondtam én. — Ahogyan ezt a rád nézve ki nem bogoZHató csomót kettévágta, ez hallatlan szerencse.
— Az, — mondta Csen és mosolygott. — És ebben az a sikerült, hogy az «igazak» mindent meg tudnak érteni, hogy felcsaltam a boldogtalant a szobámba, hogy beléje vertem a tőrt és végül kirohantam az utcára. De hogy téged, egy fehér embert, hogyan tudtalak rávenni arra, hogy a bíró előtt esküvel bizonyítsd, hogy Kvang Csu maga ölte meg magát... ezt soha se fogják megérteni.

Magyaros mintájú rátétes himzésű zsúrterítő. Leírása kézimunkarovatunkban. Beszerezhető a MUL Kézimunkaboltjában (VI, Teréz-körút 6. szám)

A GYERMEK és a nagyvilág

(Pia Bork, a kitünő író nő és gyermek-pszicháter, éveken keresztül gyűjtötte a gyermekek valóban elhangzott nyilatkozatait, amikkel a nagyvilágra és az eseményekre reagáltak. Ezek az érdekes nyilatkozatok élesen rávilágítanak a gyermek lelkiéletére és gondolkodására. Hangsúlyozni kívánjuk, hogy ezek nem kitalált dolgok, vagy csinált anekdoták, hanem sok száz gyerek őszinte és jellemző megnyilatkozása, amely minden szülő és főként minden anya érdeklődésére számíthat. — A szerk.)

A hároméves Évike:

— Milyen jó, hogy van lámpánk! Másként a napnak éjjel is világítania kellene!

A fa különböző részeit magyarázom a négyéves Jancsikának.

— És mit gondolsz, fiam, mire való a gyümölcs magja?

— Hogy kiköpjük! — állapítja meg a négyéves «természettudós.»

TavasZ van. A há:tetőről lecsöPög a hó-lé.

Egy hároméves kisfiú megkérdi:

— Néni, te is szoktál sírni, amikor süt a nap?

— Ellenkezőleg!... Örülök!

A kisfiú elgondolkozik.

— Hát akkor a tető miért sír?...

A négyéves Marika villamoson utazik. Szemben vele egy nagyon band'sza hölgy ül. Marika figyelmesen nézi, atán megszólal:

— Anyuci, láttam egy nénit, aki mind a két szemével máshova nézett!

Anyja ijedten válaszol:

— Marika, nem illik ilyen hangosan megjegyzéseket tenni!

A kislány rámutat a szembenülő hölgyre és ezt mondja:

— Anyuci, én nem erről a néniről beszélek!

Julcsa a szakácsnő, megállapítja:

— Minden ember ostoba!

Böske, kis gondolkodás után megkérdi:

— Maga is, Julcsa néni?

A két és fél éves Pistával a szabadban sétáltam. Meséltem neki a tavaszról. Hogy a zöld rügycsekéből levél lesz és így tovább.

Pista megértően néz körül és komolyan mondja: — Tudom... a földnek is újból ki fog nőni a haja...

Az állatok táplálkozásáról beszélgettünk. Minden gyermek hozzá tud szólni.

— A kutya hást eszik.

— A macska tejet iszik.

— A tehénke füvet eszik.

A hároméves Gyurika mondja a legokosabbat:

— A szappan megeszi a piszkot.

Sárrika a babájával sétálni megy.

Két hölgy elragadtatva nézi őt és az egyik így szól:

— Nézd, milyen bájos csöppség!

Otthon acután Sárrika elpanaszolja a mamájának: — Anyuci, az emberek milyen ostobák! Azt hitték, hogy az én játékbabám is valódi gyerek!

Jenőke észreveszi nagybátyja szájában az aranyplombát.

— Bácsi, milyen jó dolgod van neked! A te szájban aranyfog nő!

Pista elmesél valamit, amin kis pajtása nevet.

Pista nagyon mérges lesz. — Ne nevsz!... Csak a nagyoknak szabad nevetni azon, amit a gyerekek mondanak!

Emlékezzünk a régiekről • Színésziportré

Megyery Károly, a nagy komikus

1798-ban született Tótmegyeren, ahol atyja a gróf Károlyi-uradalomban gazdatiszt volt. Családi neve Stand Károly. Miután Megyeren született, innen vette nevét is. Gazdasági írnok lett a Károlyi uradalomban. 1811-ben Hódmezővásárhelyen először látott színházi

előadást. Az előadás olyan hatással volt a fiatal gazdasági írnokra, hogy még ott helyben felkereste a társulat direktorát, Kilényit és felcsapott komédiásnak. Előadás után a vendég-

lőben megtalálta a direktort és kérte, hogy szerződtesse őt társulatához. Kicsinytermetű emberke volt, nagy bozontos fej-

jel és a megjelenése nagyon furcsa hatással volt a színigazgató úrra. De arcában annyi groteskség volt, hogy a jö-

vendő principálisa megsejtette benne a későbbi nagy színészt és szerződtette. A társulatnál ott találta Szentpéteri Zsigmondot, a későbbi Nemzeti Színház nagy jellemszínészét, akivel ott összebarát-

kozott és évek mulva együtt szerződtek a Nemzeti Színházhoz. Amikor színésznek felcsapott, bizony még nagyon keserves és nehéz volt ez a rögös pálya. A direktorok gázsit nem fizettek és sok küzdelem és koplalás volt a komédiás élete. Megyery végigvándorolta a kis és nagy vidéki városokat és mindenütt nagy sikerrel játszott a reabízott szerepeket. Sőt később ő maga is direktor lett és társulatával beutazta az egész országot. Volt Debrecenben, Fehérvárott, Komárom, Győr, Pószony, Miskolc, Temesvár városokban. 1833-ban már a budai Várszínházban aratja sikereit. A nagy Kántorné és Bartha társaságában. 1837-ben leszerződik a Nemzeti Színházhoz és haláláig mint kómikus és tragikómikus színész aratja babérait. Csodálatos színészi talenter volt. A legkacagatóbb kómikumtól a legmélyebb drámáig mindenféle szereplőt pompásan alakított ez a nagytehetségű színész. Már pusztán a megjelenése a színpadon megnevettette a közönséget. Kis, zömök alakja, nagy feje, kifejező proteusi arca, olyan humort kölcsönöztek tehetségének, amely okvetlenül megrezdítette a nevetési idegeket. Jellegzetes csodálatos gesztusai is hozzájárultak ahhoz, hogy jókedvre derítse a közönséget. És ehhez tessék hozzáképzelnünk a rítmus, majdnem kellemetlen orgánumát, amely szinte

úgy recsegett, mint valami dobpergés. De őt nem elégiteltte ki a kómikus szerepkör, mert érezte, hogy tragikái véna is van benne. Azonkívül nagy alakító-képességével drámai feladatokat is tudott megoldani.

De recsegő, dobszerű orgánuma csak a váltakozó jellegű szerepeket tűrte, mert hő-
söket már nem játszhatott, pedig szentül meg volt győződve arról, hogy jól tudná ját-

szani. Előadóképessége oly rendkívüli, hogy még a

privát életben, ha valami anekdótát elmondott, azt is eljátszotta, a benne

szereplők hangutánzá-

saival, hogy az, aki meghallgatta, megfedkezett arról, hogy anekdótát hall és egy teljesen

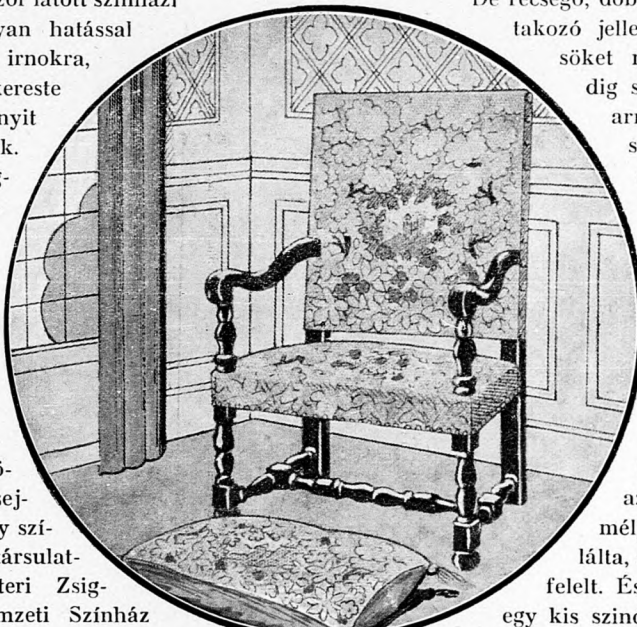
lezárt színpadi jelenetet látott maga előtt. Megyery

az anekdótában minden személynek a hangját úgy modu-

lálta, ahogy az a helyzetnek megfelelt. És így fejlődött az anekdóta

egy kis szindarabbá. A bohózatok, paródiák, vígjátékok hosszú sorát végigjá-

szotta a legnagyobb sikerrel. Mindenféle karaktert alakított. A darabok, amikben játszott, régen letűntek, mert olyan üresek és semmitmondóak voltak, hogy nem is élhettek tovább. Micsoda tehetség, milyen alakító-képesség és humor kellett ahhoz, hogy ezekben az értéktelen darabokban Megyery olyan sikereket tudott elérni, hogy az akkori közönség egy-egy alakítását többször is végigélvezte. És mindig mulatott ötletes és jóízű mókáin. Ha egy furcsa kalapot feltett a fejbübjára, a kalapnak a formája már annyira megkacagatta a közönséget, hogy a nevetéstől rengett a színház. Ruháiban, frakkjaiban valóságos komikai erő lakozott. Petőfi Sándornak Tintásüveg című verse, amelyben olyan humorosan megénekelte a nagy kómikust és sárga kabátját, nem is költemény volt, de amint a rossz nyelvek mondják, tényleg meg is történt. 1842 december 12-én halt meg. Vörösmarty, a nagy költő akkor írta róla ezt a szép epigramot: «Mily nevetés van alatt? Mi öröm van a siri világban? A komor árnyak közt Megyery szelleme jár.» Halála után tiszteletű 550 forintot gyűjtöttek a szobrára és 1864-ben felállították sírjára az emléksobrot. Később Izsó Miklós, a nagy szobrász mellszobrot is faragott róla. A szobor most is ott van a Nemzeti Színház csarnokában.

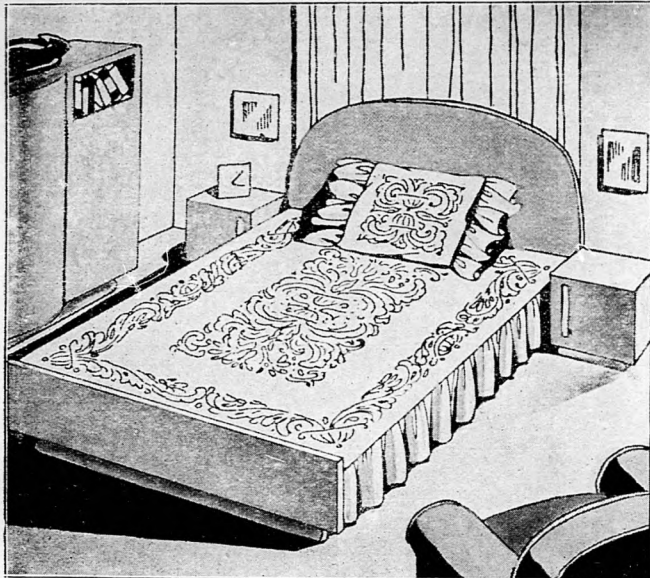
KÜLÖNCÖK VILÁGA

A világ valamennyi nemzete közt az angolok szolgáltatják a furcsánál furcsább különzők legnagyobb kontingensét. Vastag kötetet lehetne azokról a különzőkről írni, akikre az angolok, a világnak e legbüszkébb népe közt akadunk. Ehelyütt csak néhány, különösen kirívó példányt mutatunk be azoknak a nagy seregéből, akik embergyűlölelőből a magányba vonultak vissza. Ilyen példány volt Brown Bayard multimilliomos. Boldogtalan szerelem hajította rá a már 39 esztendőes embert, hogy elszigetelje magát embertársaitól. Nagy vagyona dacára nem tudta szíve választottját megnyerni. Súlyos melanchóliába esett és 1890-ben nagyértékű yachtot szerzett be, amelyet 1926-ban bekövetkezett haláláig nem hagyott el. 36 éven át nyugodtan vesztegelt hajója egy kis angol kikötőben és a legénységen kívül senki emberfiát nem engedte Brown a hajóra szállni. Kivételesen ötperces beszélgetésre fogadta egyszer a hajón nővérét, aki azonban siralmas kudarcot vallott avval a kísérletével, hogy bátyját visszaadja a világnak. Attól a naptól fogva kabinja előtt matróz állott őrt, aki senkit sem engedett be hozzá. Az ő — kellő felváltásokkal persze — ott vigyázott egész addig a napig, amikor az elhagyott aggastyánt hollan találták ágyában. Ágya alatt szétnyírbált olajfestmény feküdt, amely szép fiatal leányt ábrázolt. ★ Néhány év előtt a híres Vanderbilt-család egy férfitágya zárkózott el egy pennsylvaniai kis hegyi kunyhóban. Nem szolgált ki senki és még ma is maga látja el háztartása minden dolgát. Ugyanilyen körülmények között bujt el Alward milliomosnak egy fia, a connecticuti partvidék szomszédságában lévő kopár szigeten. Egyetlen szórakozása a halászat... A remeteskedés és a társadalmi élet közt hányódik egy londoni ember, akinek egy elhagyott vidéken nagy-kiterjedésű háza van. Azonban csak két szobáját lakja, a többi pedig üresen hagyja. Az a két szoba, amelyben lakik, egymás fölött van. Mindig csak az elsőemeleti szobában tartózkodik, a földszinti szoba a szolgálé. A szolga minden nap a szoba mennyezetébe fűrt lyukon keresztül adja fel neki az ételt, noha lépcső vezet föl. Hetenként kétszer csavargónak öltözve elhagyja a lakását, de nem az ajtón, hanem egy kötélhágcsóval, az ablakon keresztül. A legközelebbi vasuti állomáson, ahol egy kis szobát bérelt, rendszeren elegáns szmóking öltönyre cserélte fel rongyait és aztán autón egy előkelő londoni klubházba hajlatott. Az első hajnali vonattal visszatért az állomásra, ahol levette a szmókingját, magára vette újból a rongyait és ugyanazon az úton, amelyet elmenetelekor választott, jutott vissza a szobájába. ★ Élt 1776 körül egy ángliusz, akinek kosarat adott az a lány, akit szeretett. Ezt annyira szívére vette, hogy elhatározta, sohse látja többé viszont a nap-

világot. Elmenekült Yorkshireben levő birtokára és befalaztatta nyomban a ház összes ablakait, hogy ne hatolhasson a napsugár. Nappal aludt. Mikor beállt az este, felkelt, megebédelt s sétálgatott a parkban, ahol fácánjait és egyéb állatait etette. Így élt hét éven át, jövedelme legnagyobb részét a szegényeknek adta és 1783-ban, mindössze 46 éves korában meghalt. ★ Említésre méltó egy Welby nevű ember, kinek évi jövedelme 1000 fontot tett ki. Embertársainak alacsony gondolkodásmódja visszavonulásra készítette. Remeteéletet élt, mégpedig a nagy város kellős közepén. Grubstreatban háza volt, amelyet minden látogató elől elzárt. Egy öregasszony gondoskodott az élelmezéséről, ami nem okozhatott neki nagy fejtőést, mert a remete sem húst, sem halat nem evett és bort sem ivott. Amilyen keveset követelt az étlettől a maga számára, olyan bőkezű volt a szegények irányában. Csak egyetlen fényűzést engedett meg magának: a könyvet. Könyvből mindent megvásárolt, ami csak a kezeiügyébe került. Rokont se fogadott soha, még a fivéreit és nővéreit sem, sőt a lányát sem kívánta látni. Így élt negyvennégy éven át és negyvennyolc éves korában halt meg. ★ 1820-ban halt meg York városból nem messzire egy falucskában Lumley Lettewell. Ő is, zajosan átélt ifjúság után, remeteéletbe vonult vissza. Nem tudni, hogy mi volt ennek a közvetlen oka. Ő is egy kis falusi birtokra vonult vissza és az ajtó, meg ablakokat befalaztatta. A ház mögött teljesen elvadult nagy kert volt, amelyben két hatalmas komondor, egy zebra, néhány őz és pár róka élt a legjobb pajtáságban. Gazdájuk, aki megszelídítette őket, a ház kapuja be lévőn szegezve, csak kötélhágcsón juthatott hozzájuk. A kertnek buja vadnövényzetében egész nap sétált, olvasott, vagy állatait etette. Hódpréméből való óriási sapkát viselt a fején és szandálakat a lábain. Vállaira nehéz takarót terített, nadrágot nem hordott. A ház teljesen bútor nélkül volt. Az egyik sarokban hált egy szénarakáson. Soha-

sem fűtetett magának és egyetlen tápláléka az almákból állott, amiket a kertjében szedett. Állatai társaságában hált meg, amelyek szivettépő ordításba törtek ki, amikor gazdájukat elvesztették. Egykori barátai, akik egész véletlenségből akadtak rá a kertben, beszélik, hogy ez a szerencsétlen valamikor életvidor és rendkívül olvasott ember volt. ★ Ezeknek a különzőknek a sorát végtelenségig lehetne nyújtani, de már az eddigi példák is bizonyos hasonlatosságot mutatnak egymással, úgy, hogy az embernek az a benyomása mintha valamennyinek egy ember lett volna példaképe. Igaz, hogy az emberiséget valamennyien egy okból utálták meg: csaldódtak benne. Az okok közt az élen haladnak a szeretett nőben való csaldóság és a kedves jóbarátok hamissága.

Gondolatforgácsok

A háládatosság egyike a legszebb, tehát legnehezebb erényeknek. De még ennél is nehezebb, hogy a hála pillanatában ne töltszük igéreteinket.

★

Képzeld el a „lélekvándorlás“ hívei ezt a képtelenséget: szegény Szókratész iskolapadban ül és pofonokat kap, mert nem bírja — Szókratészt megérteni.

★

Szomorú, hogy az emberiség mennyi értékes szelleme tékozlódik és pusztul el abban a gyötrelmes és meddő munkában, amellyel be akarják bizonyítani az emberek határtalan ostobaságát.

VILÁGVÁROSI MESE

1. Új nap kezdete.

Mint szorgalmas hangyasereg a bolyból, úgy özönlöttek ki az emberek sok emelet magasságú bérházaikból, hogy munkahelyükre siessenek... Mary és Jack ugyanazt a vonatot használta. A földalattin szemben ültek és tekintetük találkozott egymással, egyre rövidebb időközökben. Egyetlen ilyen szemösszevillanást el nem mulasztottak volna, bár gondolataik ezen a reggelen is egymásnak szokatlan, idegen síneken gördültek tova.

Mary kelt föl elsőnek a helyéről — de Jack is elhagyta a földalattit, ugyanannál a megállónál. Egy pillanatig még nézte a lapos, kék sapkát a sűrű, hosszú, szőke hajkorona fölött, aztán Maryt elnyelte az embertömeg.

2.

Minden nap, ugyanabban az időben, ugyanabban a világvárosi alagútban rázatták magukat és másodszor mégsem sikerült találkoznik. Egyszer délben, a rövid ebédszünet alatt, Mary odaállt a dísztelen hivatali ablakba, hogy egyetlen pillantást vessen a felhőtelen, koratavaszi égbolozatra. Ekkor fedezte föl őt Jack, a szemközti ház tizenkettedik emeletén.

Mind a ketten meglepődtek, mintha a másikkal szokatlan, szinte természetfölötti jelenséget látnának. Ekkor sem mosolyogtak egymásra, mert nagyon ritkán nyílt alkalmuk arra, hogy jókedvűek legyenek.

3.

A harmadik napon azonban Mary már nem tudott ellentállani a fiatal-ember esdeklő tekintetének. Főmutatta jobbkeze öt ujját és balkeze két ujját, aztán lemutatott oda, ahol a hatalmas hivatali palota bejárata volt. Hét órákor találkoztak.

Még világos volt és egy óráig utaztak az egyik kirándulóhelyre, hogy gyönyörködjenek a kibontakozó tavasz szépségében.

Keveset beszéltek és amit beszéltek, összefüggésben volt saját, szegényes életükkel. Mosolyogva megállapodtak abban, hogy Jack legnagyobb gazdagsága az édesapjától öröklött ezüstóra, amihez még csak láncot sem volt képes vásárolni. Mary legnagyobb értéke és minden vagyonja pedig: aranyszőke haja, amely olyan, mint egy palást, amit drótlúkkal volt kénytelen felüzni, mert nem rendelkezett hozzávaló fésűvel.

— De én hiszem, hogy mi ketten együtt nagyon gazdagok lehetnénk! — mondta Jack.

Csodálatos egyszerűséggel mondta ezt, olyan egyszerűen, mint valami-ker a mesebeli herceg Hóéherkének.

Mary ezt a néhány szót boldogan vitte haza és úgy érezte, hogy csodálatos ajándékban részesült.

4.

Ettől kezdve majd minden este találkoztak.

A világváros óriási lármája, a hivatalos idő, az írógép és nagy főkönyv, amelyben Jack dolgozott: mindez elvesztette jelentőségét. Az ő számukra a nap este kez'ődött. Takarékoskodtak és számoltak és türelmesek voltak és egyetlen fillérük se maradt, amikor végre sikerült egy kicsiny, de „saját“ lakást bérelniök. Pontosan megállapították a napot, amikor közös, új otthonukba költöznek. Mindketten úgy ültek hivatalukban, hogy nem is sejtették a másikkal: mennyire tőri az is a fejét, honnan teremten elő kis pénzt valami kedves, egészen személyes ajándékmelegletésre.

5.

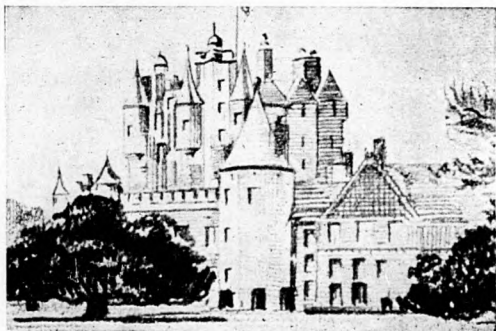
Enye, felhőtelen őszi nap volt, amikor egymásba karolva átlépték lakásuk küszöbét.

Mind a ketten a másikkal kis csomagocskát nyújtottak át. Jack ezüst óraláncot bontott ki a tarka selyempapírból és ugyanabban a pillanatban Mary levette a sapkáját. Szép, szőke apród állott a férj előtt, mert Mary levágatta és eladta csodálatos hajfürtjeit, hogy ilymódon teremtsen elő az ezüstlánc vásárlásához szükséges pénzt.

— Mary!... — kiáltotta Jack elrémülten és szeme kimondhatatlanul nagy, halálosan komoly lett. — Mary... és én eladtam az ezüstórámat, hogy a te hosszú, selymes hajadba egy alabástromfésűt vásárolhassak!...

6.

Igy éltek boldogan és talán még ma is élnek, hogyha meg nem haltak...

J.
16 050

J.16 049

J.16 051

J.16 052

J. 16019/050: Fiatlos komplet. Vállrészes, eperszínű gyapjukrepp-ruha és vállrészes kék-rózsaszín mintázott kabát. Anyagszükséglet: ruha 2,35 m; kabát 1,85 m, 130 cm széles anyagból.

J. 16051/052: Barna gyapjukomplet, zöld pettyekkel és zöld örvél. A ruhát és a kabátot ugyanolyan szabású vállrészt díszíti. Anyagszükséglet: ruhához 2,20 m; kabát 1,70 m, 130 cm széles anyagból.

J. 16053: Hímzett kékselyem delutáni ruha, fehér selyembetéttel és fényes kék pánttal díszítve. Anyagszükséglet: 3 m hímzett anyag, 50 cm fehér selyem, 90 cm széles anyagból.

J. 16054: A 16053. sz. ruhához tartozó tengerészlék gyapjukrepp-kabát. Akáresak a ruha, kék fényes pánttal díszített. Újszerű ujjak, a kabát elől csukorkötéssel záródik. Anyagszükséglet: 2,60 m gyapjukrepp, 130 cm széles anyagból.

J.16 054

J.16 053

J.16 055

J.16 056

★
J.16 057

J.16 058

J. 16055: Fehér mosóselyem vállrészes nyári ruha. A ruhát lapos- és szá-
öltéses hímzés és színes bőröv díszíti. A szoknya lerakott. Anyagszükséglet:
3.75 m, 80 cm széles anyagból.

J. 16056: Fiatalos nyári ruha kreppből. A vállrészt az ujjakkal egybeszabott.
A ruhát piros-kék-fekete keresztöltéses hímzés és széles piros öv díszíti.
Anyagszükséglet: 3.75 m, 80 cm széles anyagból.

J. 16057: Kétrészes, fehér kreppruha, keresztöltéses hímzésű övvel, gallér-
ral és közélövvel. Anyagszükséglet: 3.90 m, 80 cm széles anyagból.

J. 16058: Fiatalos délutáni ruha, piros gyapjugeorgette-anyagból. Igen elő-
nyös a ruhán a fehér laposhímzés, fehér öv és díszszobkendő. Anyagszük-
séglet: 2.50 m, 130 cm széles anyagból.

J.16101

J.16102

J.16103

J.16104

J.16105

J. 16101: Délutáni ruha himzett mattkrepptől. A hátán gomboldódik és végig csukással bővül. Nagyon díszíti a ruhát a fehér selymgallér, kézelő és az elől megfűtött piros öv. Anyagszükséglet: 3 m, 90 cm széles anyagból.

J. 16102: Fiatal lányruha kék- és fehérmintás mattkrepptől. Fehér selymgallér, kézelő pánt és húzott fodor. Élénkíti a ruhát a piros szarvasbőrű és a piros gombok. Anyagszükséglet: 3,50 m, 95 cm széles anyagból.

J. 16103: Fiatalos ruha kék himzett anyagból, denver-ujjakkal és magasan záródó livágással. A nyakkivágást piros pánt díszíti. A ruhához piros övet hordunk. Anyagszükséglet: 2,70 m, 90 cm széles anyagból.

J. 16104: Fiatalos blúz pettyes selyemből. A gallér hullámosan szabott, elől rakott és esakorban végződik. Az ujjak félhosszúak, kézelővel. Anyagszükséglet: 1,90 m, 90 cm széles anyagból.

J. 16105: Csinos sportblúz, színes esikozott mosóanyagból. Kihajtott gallér. A blúzon elől pánt van és gombokkal esukódik. Anyagszükséglet: 1,30 m, 80 cm széles anyagból.

Tetőről talpig divatosan

Tarka tavaszi híradó. Párizsi kalapok, ruhák, kesztyűk, kabátok, cipők pesti szemmel. A Magyar Nők Lapja tudósítójától. Irta: Szilágyiné Palkó Vilma

A tavasz sok örömet hoz. De sok gondot is, hiszen a nőtársadalomnak tavaszi ruhákat, tavaszi divatcikkeket kell beszerezni. A természet új ruhába öltözik, új ruhákba öltöznek a hölgyek is. Végigjártuk a budapesti divatszalonokat. És megkérdeztünk több szalóntulajdonost, akik jelen voltak a párizsi nagy szalónok bemutatón, hogy mit vesz át Budapest a párizsi divatdiktátorok kreációiból. Tudott tény ugyanis, hogy a párizsi túlzások erős retortán esnek át a pesti szalónokban. A magyar ízlés tompítja a párizsi szertelenségeket és csak azt hagyja meg, ami friss, ötletes, új, de könyörtelenül kirt minden divathóbortot.

Az alábbi tarka tudósítás igyekszik hűséges képet adni arról, hogyan kell az elegáns ízlésű nőnek öltözködni tavasszal.

KEZDJÜK A KALAPPAL...

— Párizs ezidén száz százalékgig a hajviselethez alkalmazkodott, — kezdte nyilatkozatát a belvárosi kalapszalón tulajdonosnője. — Ez az oka annak, hogy

tízféle típusú kalap is divatos az idén. Ilyen szertelen még sohasem volt a kalapdivat. Egyformán divatos a lapos és alacsonyok, a szembe húzott és a homlokot szabadon hagyó kalap. Természetesen Párizs igyekezett keretbe foglalni a sokféle típusú kalapokat. Elsősorban a gömbölyű tokból készült, a turbán alakjához hasonló formájú kalapokról kell beszélnem, amelyeket elől teljes magasságban és szélességben virágdísz borít. Nagyon divatos, persze más hajviselethez a széles karimájú tavaszi kalap, elől merészen szembe húzva, magas, csúcsos fejfel, elől két vagy három sor szalaggal. Majdnem mindenkinek jól áll az elől magas, hátul laposra dolgozott trotteur-kalap, amelyen virágdíszítés és fátyol van. Szép homlokú hölgyek megfelelő hajviselethez bolero-kalapot viselhetnek. A felhajtott karimájú kalap persze felül keskenyedő tokból készül. Oldalt pamacszerű tolldíszítés van. Ezek a leggyorsabban készült párizsi modellek... De a hölgyek egy része természetesen ragaszkodik az eredeti kreációk túlzásaihoz. Nos, ilyen túlzásokhoz ezidén bőven van részük.

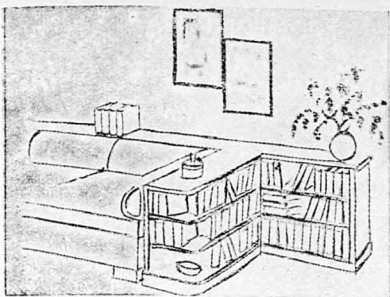
Már látni is néhány fantasztikus túlzást az utcán és a színházokban.

TÉRDIGÉRO KABÁTOK

A tavaszi kabátdivat sok újítást hozott. A párizsi divatkirályok ezidén nem ragaszkodtak annyira a férjfazonhoz. Szinte törvénytörő volt a mult évben a kétsoros kabátfazon, a síma ujj, a kis sveifolás és az öv. Most más a helyzet. Az anyagban továbbra is az angol a favorit, de a szabá elgondolása franciás. A legfőbb változás az, hogy a kabát alig ér a térdig. A gondos szalón persze ügyel arra, hogy jó néhány centiméter felhajtva maradjon, nehogy a jövő évi alakításnál, — hosszabb divat esetén, — ne lehessen használni az idei kabátot. A kabát ezidén nem sveifolt, de majdnem mindegyik francia ház, hátul hólos, vagy berakott kabátot hozott. A vállak bővebbek. Mutatók fantáziásebek vannak a tavaszi kabátokon. A komplékabátok már sveifoltak. És deréktől lefelé enyhén harangalakúak. A komplékabát ugyanolyan hosszú, mint a ruha! — Mi a kabátok divatos anyaga?

AZ EMBERISMERŐ

— Favorit a teveszörserű és a himalaja nyag, de idén is divat maradt az úgynevezett csomós puha szövet. Rodier „kardyl” és „burgyl” elnevezésű anyaga a legkövetkezőbbek közé tartozik.

MI UJSÁG A RUHAFRONTON?

Erre a kérdésünkre a következőket válaszolta az ismertnevű salontulajdonosnő: — A koratavas a gyapjúruháké. Az imprimé uralma pedig később következik be. A divatos gyapjúruhák alsó része, deréktől lefelé pliszírozva van. A világos gyapjuszövetekből készült kabátokhoz nagyon szép az enyhe, vagy dús bőrplikkáció. Nagy favorit ezidén a könnyű imprimékabát, mégpedig rövid ujjakkal. Az imprimékabát alul harangalakúvá szélesedik. Divatos a bőrszegélyes szőrmebolero lús taftszalaggal a nyakban. A sálak világában a kockás taft és a pasztellszínű nouslin a kedvenc. A mult évi színek mellé erősen felnyomult a violaszín és a kék sok árnyalata, különösen a tengerészkek, valamint a „Blue de cobalt.”

PÁR SZÓ A DIVATCIPŐKRŐL

Kosztümhöz, kabáthoz vörösesbarna felcipőt visel a divatos nő. Félmagas sarokkal. Delutánra fekete sevrőlakk a divat. Csattal és aszürminta díszítéssel. A hölgyek nem akarnak saját kárukon tanulni és hiába minden egészségügyi propaganda, továbbra is ragaszkodnak a túlságosan magas sarokhoz. Ezért a cipőtervezők kénytelenek voltak a delutáni cipőket is magas sarokkal kihozni. Amíg a delutáni cipőkben kevés a fantázia, addig az estélyi cipők frontján feltűnést fog kelteni az a kreáció, amely hátul, a cipősarok után nem hoz bőrt, hanem egészen bokáig szabadon hagyja a lábat, illetőleg a selyemharisnyát.

KESZTYŰ, ZSEBKENDŐ, PULLOVER

Vint a divattörténészek állítják, zsebkendői először Velencében látták és a lagunának városából vitte Franciaországba II. Henrik. Azóta persze sok minden történt a zsebkendővel. II. Henrik idejében például nagyon elámultak volna a francia főnemesek, ha egy hölgy öt-tízcentiméteres monogrammot hímезtetett volna a zsebkendőjébe. Mert ma ez a divat. „Vigyáznál kell” arra is, hogy a zsebkendő színe azonos legyen a pullover színével. A pullover idén is nagy divat. Mézaranyasztól a legsötétebb tónusig.

— Ami pedig a kesztyűt illeti, — fejezte be nyilatkozatát informátorunk, — manapság már nem elegendő egy fekete és egy pár fehér kesztyű, mint azelőtt. Szinte minden ruhához más kesztyű kell. Az idej divat a rövid kesztyű. Egy gombbal. Glacé, kecskebőr, sevrőlour, vagy szarvasbőr. Az estélyi kesztyű persze hosszú. Legdivatosabb anyag a „sevrőlustré” és az anti-top.

*
A divat tehát változatos. Csak éppen sok pénz kellene hozzá...

Archie Gobbin a magas bárskéken ült és egy ismeretlen férfivel beszélgetett. Rendes szokása volt ez, különösen, ha nagyobb mennyiségű abszynthet vételezett. Vagy: ha az elébe sodródó idegen valamiképpen érdekelte őt. Most mind a két tényező egyformán közrejátszott!

Az öregedő úrban ugyanis volt valami határozottan lebilincselő. Szikár elegáns alakján úgy állt a pompás szabású frakk, mintha abban jött volna a világra. A feje azonban még az alakjánál is érdekesebb volt. Kemény, mar káns vonásait mintha sötétbarna márványból mintázták volna. Két mély éjfélete szem villogott benne. Dús fehér haja úgy hullott homlokába, mintha valami ezüst csillogású prémsapka. Elmélyedő tekintettel nézett a semmibe — Két abszynthet! — mondta Archie.

Az egyiket azonnal kiitta, aztán 'ársához fordult:

— Mylord, ön tehát azt állítja, hogy a legkitűnőbb emberismerő Newyork és Chicago között?

Az öregedő úr egykedvűen bólintott.

— Igen ám, de ezt akárki mondhatja! — kételkedett Archie és a második abszynthet is kiitta. — Csakhogy nekem, Archiebald Gobbinak, nem lehet ilyet beadni! Tessék be is bizonyítani!

— Szívesen, — felelte az öreg úr halkán, hogy alig mozgott a szája — Igen ám, de ez nem olyan könnyű, mint ön képzelet! A jó Archie kételkedik! — kuncogott a fiatalember. — Tessék egy vadidegen szemlélyről megmondani: ki ő, hogy hívják, mi ő és így tovább. Ugyebár, ez már kissé nehezebb eset?

Archie kárörvendő tekintete összevillant a bár alkalmazottjának szemével — Rendben van, erre is vállalkozom, — mondta az öregedő úr és még hívósebb, még elegánsabb nyugalommal nézett maga elé!

— Tessék bebizonyítani! — rikácsolt Archie.

— Kérem, — mondta a másik és tekintetét egykedvűen járatta végig a bérhelyiségen. — Látja, kérem, azt a virágárusnót? ... Azt, aki a bal második asztal mellett kínálja portékáját.

Archie kissé előre hajolt és azon buzgózkodott, hogy valamit lásson is.

— Azt az öreg nőt? — kérdezte. — Persze, hogy látom azt a vén csoroszllyát! Azt a madárijesztőt! Az én véleményem szerint meg kellene tiltani, hogy efféle szánalmas jelenség belépjen ebbe a vídám helyiségbe. ... Nos, tehát ki az a vén asszony, kedves barátom? ... Itt a jó alkalom, hogy be bizonyítsa emberismerelét!

— Az a madárijesztő, ahogy ön nevezte, fiatal barátom, egy született Iva nov grófnő. Oroszország egyik leggazdagabb asszonya volt, amikor Iljatev Boris gróf felesége lett. A forradalom azonban koldussá tette. Szavakkal leírni képtelenség azt a rengeteg szenvedést, ami neki és férjének osztályrészül jutott. De azért még ma is épp úgy szeretik egymást, mint valamikor. Látja, fiatal barátom, ez az igazi nemesség! A lélek nemessége, amelyet Iljatev grófné a virágárusnó rongyaiban sem veszített el! ...

Elhallgatott. Archie felkacagott:

— Iljatev grófné? ... Mylord, maga túlsok abszynthet ivott!

— Úgy van, ahogy mondom, — csengett a másik férfi válasza. — Ha pa rancsolja, fogadhatunk is!

— Ezer örömmel! — harsogta Archie és az oldalát fogta nevéttében. —

Száz dollár, hogy ez a madárijesztő nem grófné!

Kezet fogtak. Archie odaintette a virágárusnót.

— Rózsát, vagy szekfüt tetszik? — suttogta az öreg asszony.

— Sem ezt, sem azt! — felelte Archie és alig bírta visszafojtani kacagását — De azt szeretném tudni, hogy mi a grófné valódi neve?

A virágárusasszony meglepetve, furcsán nézett rá, aztán így szólt:

— Az én nevem Iljatev grófné. Született Ivanov grófkisasszony vagyok Pillanatig hallgatott, aztán bátoratlanul kérdezte.

— Virágot tehát nem parancsol, kedves uram?

— Bocsánatot kérek, — dadogta Archie és zavarában a földre nézett.

Aztán kivett egy százdolláros és az asztalra tette. Az öregedő úr finom elegáns mozdulattal elvette, meghajolt és így szólt:

— Jó éjt, fiatal barátom!

Eltávozott.

— Érthetetlen! — csodálkozott Archie.

— Igen, igen, — mondta a bárpincér, — ebből élnek most.

— Kik? — kérdezte meglepődve Archie.

A pincér a kijáratra mutatott, ahol most lépett ki az elegáns, frakkos úr. karján a «madárijesztő» virágos asszonnyal. A zene épp szünetet tartott és Archie hallhatta a frakkos úr hangját:

— Menjünk, Vera!

Eltűntek az ajtó mögött. Archie a pincérhez fordult és elkiáltotta magát

— Még két abszynthet! ...

Stóra László levele

EGY ELŐKELŐ VIDÉKI FÖLDESÜR kellemetlen kalandba keveredett egy új autó vásárlásával kapcsolatban. A Budapestben kiválasztott pazar kocsi az autógyártó egyik üzletszerzője vitte le a rendelési helyére. A jó kirándulási alkalmat kihasználta az ügynök „menyasszony” is, aki igen kellemetlen bonyodalmakat okozott feszelen megjelenésével. A hölgy annyira otthon érezte magát a megrendelő előkelőség otthonában, hogy se szó, se beszéd, zsebreavágta a ház úrnőjének 1000 pengős briliáns gyűrűjét. Sőt annyira feledékeny lett a „bűbajos menyasszony”, hogy még a rendőrségen sem akart emlékezni a jelentéktelen eseményre. Most már végkifejlesztéshez közeledik az ügy. Folyik a per. Csak kétséges, hogy az érték megtérül-e valaha?

J. A. NEDERBRAGT, a danzigi kikötőtanács elnöke, kétségkívül egyik legérdekesebb külföldi vendége jelenleg a fővárosnak. Több okból is megérdemli a nemzetközi viszonylatban is jól ismert nagyhatalmi elnök, hogy megemlékezzünk róla. Közeli rokona a holland pénzügyminiszternek és amint a családban szinte hagyományos, lelkes magyarbarát. Danzig villájában gyakran rendez magyar előadásokat és estélyeket, amelyeken a legelőkelőbb nemzetközi társaság színe előtt tartanak előadásokat, zenés bemutatásokat Magyarországról. Nederbragt elnök magyarbarátságának még az a kedves apropója is megvan, hogy két leánya magyar emberekhez ment férjhez és mindkettő itt él Magyarországon. Egyik egy budapesti főorvosnak, a másik pedig egy református lelkésznek felesége.

FURCSA FOGADÁS kötött egy vidéki városi tisztviselő. A fogadás szerint záros határidő alatt egymillió kilométert kell utaznia. Miután most máshová nem mehet, minden kis szabadidejében felutazik Pestre. Állítólag az első százezer kilométert már lejárt. De Uram Isten, mi lesz a hiányzó 900 ezer kilométerrel?! Ahhoz még gyalogolhat egy kicsit...

PAPP SIMON főbányatanácsos, aki évtizedes iráni, mexikói, romániai és iraki tapasztalatai alapján a csodás értékű duzzantúli olajmezőt felfedezte és kiterjesztendő pihenő nélküli munkával részben feltárta, há-

romhónapos pihenőre megy. De még a pihenést is tanulásra használja fel. Texasban és Oklahamában fogja a legmodernebb amerikai olajkutató és feltáró módszereket vizsgálni.

HAMILTON BJÖRNSSON és Hamilton Ebbe grófok Svédországból a Hortobágyra érkeztek néhány napos vadliba vadászatra. Ott tartózkodik jelenleg Van Campen Heilmész amerikai holland származású nagyvállalkozó is. Mire e sorok napvilágot látnak, megérkezik Alvin Becker német nagyiparos is.

CSICSERY-RÓNAY ISTVÁN országgyűlési képviselőről kevesen tudják, hogy kiváló tervező művész. Ő tervezte az új MÉP-jelvényt is, amely néhány napja a kormánypart képviselőinek gomblyukában látható. A jelvény a hármaskor halom és az apostoli kettős kereszt izlése, művészi kidolgozás.

SCHNEIDER ELEMÉR, a Szekszárdi Népbank vezérigazgatója, a helybeli tűzoltóknak ajándékozta elegáns luxusautóját. Ugy hallottuk, hogy a bankvezér ezzel más gazdag urakat is hasonló ajándékozásra akart serkenteni. Elképzelésében tévedett. Lapzártáig egyetlen követője sem akadt.

KÖNNYELMŰ IGÉRETET tett a napokban egy mulató ur a társasága előtt. A vidám borozás nem tudni hányadik állomásaképpen, egy kiskocsmánál kötött ki a társaság. Az illető a vendéglő bejáratánál megpillantott egy kubikos talyigát. Ünnepélyesen megfogadta ekkor, hogy aki elázik, azt hazafuvarozza a talyigán. Társaságának tagjai éltek a kitűnő alkalmattal és alaposan becsiptek. Azt mondják, hogy nem mindannyi látvány volt, amikor hajnalban a jökevidő hőlgyeket és urakat szállította ve-

rejtékezve a könnvélmu fogadóhoz. Meg is bánta ígéretét...

IMAOKA DZSIACSIRO, japán nyelvész hosszabb időt töltött Magyarországon néhány évvel ezelőtt. Most a kedves, szerény japáni tudós levelet írt néhány magyar barátjának és értesítette őket, hogy nagy munkába fogott. Az első japán-magyar szótár összeállításán járdozik.

MÁTÁS KIRÁLY kolozsvári szülőháza érdekes karrier előtt áll. Egy jól értesült diplomata mesélte, hogy a románok rádióállomást építenek rövidesen Kolozsvárott és a célra Mátás szülőházát szemelték ki.

DOMÁNY FERENC, a világhírű építőművész, aki nevét külföldön vitta ki, egyestendős földkörüli tanulmánytra indul. Domány évekig dolgozott Berlinben és ott alapozta meg karrierjét.

P. BESNYÓ GYULA lett az új perjel a pécsi Pálos-rendben. Azelőtt Baján volt plébános P. Besnyó. A volt pécsi perjel, P. Galambos Kálmán pedig a budai rendháznak lett a vezetője. Ő a pécsi rendháznak volt az előjárója mostanáig.

AZ ANGOL KÖVETÉSÉG már bebizonyította néhány esztendeje, hogy szíven viseli a rossz anyagi helyzetbe került tehetséges magyar festő és szobrászművészek sorsát. Akkoriban a követ művészetekért rajongó híve sorsjátékkal gyűjtött össze két évben is vagy 20—25 ezer pengőt a művészek részére. Ugy halljuk, hogy az angol követéségen a magyar művészek támogatására indított akciókat újra megrendezik.

MRS. SHWITZ, a newyorki csecsemővédő egyesület elnöke merész bejelentéssel lepte meg a világ anyáit. Az elnök

közölte, hogy sokéves lelkiismeretes vizsgálat után érdekes felfedezést tett, amelynek közvetlen eredménye világraszóló lesz. Nem lesz többé gyerek-sírás, ha a csecsemők szobáiban kék vagy zöld fény világít. Rajta, hölgyeim, tessék megpróbálni!

A MEGYERI-CSÁRDÁBAN vidám gőggyzene mellett látott vendégül a magyar gazdasági élet két vezetőegységére négy előkelő külföldi pénzembert. Az ebéd délután félőtig tartott. Az ebéd végén a társaság stilszerűen, a Rákóczi-uduló hangjai mellett szállott autóbába. A szerződések aláírását azonban, amelyeknek érdekében az ebéd lejött, másnapra halasztották, mert a pénzemberek nem érezték magukat elég erősek a szerződéskötésre.

100 SVÉD ORVOS jön a hónap végén Budapestre. A város fürdőkultúráját akarják tanulmányozni. Már most bejelentették a svédok, hogy májusban egy még nagyobb orvosi társaság látogat el Magyarországra.

NINCS BOLDOGABB EMBER ma Budapestben, mint egyik gimnázium színjeles hetedikes diákja, aki nagy lelkiutasa után, nyilván a tavasz hatása alatt, levelet írt Deanna Durbinnek, az amerikai film csalogányának. Nem kell nagy fantázia hozzá, hogy kitaláljuk, miről szögt a levél. A fiatalúr szavai úgy látszik meghatották a hasonlókorú primadonnát. Deanna hosszú levelet írt ifjú pesti hódolójának, megajándékozta dekadált fényképpel és pontosan beszámolt róla, hogy milyen filmekben dolgozik jelenleg.

A VILLAMOSBAN voltam szemtanúja ennek a nagyon is tanulmányos történetnek. A kocsis zsűfőliség lett volt, amikor egy háromtagú család — férj, feleség és leányuk — szállott fel a villamosra. A kövér férj addig furakodott, amíg sikerült a maga számára ülőhelyet kirozsakolnia. De még ott is tovább sühajtozott, sőt öbégatott.

— Milyen idők! — mondta hangosan. — Rettenetesek ezek a mai férfiak! Hová lett a régi, híres udvariasság?

— De hiszen ez a fiatalember épp most adta át önnek a helyet, — felelt az egyik utas. — Ez igaz, — szögt a kövér úr, — de szegény feleségem és a leányom még mindig kinn áll a perronon!...

Ez is Amerika!

REGÉNYES ONVALLOMÁS

IRTA: JACK BILBO * FORDÍTOTTA: ANGYADY MIHALY

1.

Ha százéves leszek, ezt a napot nem fogom elfelejteni. 1927 áprilisában volt: akkor láttam az első gengsztert, azaz az első embert, aki egy modern amerikai rablószervezetthez tartozott. Nem volt rabló abban az értelemben, ahogy az emberek a rablókat elképzelik, amikor, ha németek. Schinderhannesre, ha franciák, Cartouchera, ha magyarok, Rózsa Sándorra, ha olaszok, Fra Diavolióra gondolnak. Nekem azonban mégis csak rablót kell mondanom, mert Európa még nem ismeri az igazi, szóval az amerikai gengsztereket. Ha azt mondanám, hogy ez az ember bandita volt, akkor is rossz szót használnék, túlságosan romantikus, sőt egy kissé operaízü kifejezést: az emberek nagy, feketezakállas abruzzói brigantikra gondolnának. A gengszterek azonban simára borotválkoznak! Sok gengsztert ismertem, de szakálla, bajusza nem volt köztük egyetlenegynek sem. Borotvált arca volt annak az embernek is, akivel Newyorkban, a Broadwayen, délen tizenkét órákor találkoztam. Ez a találkozás volt mindennek az oka, minden, ami később történt velem, ebből a találkozásból következett. Nem is akarok, nem is merek gondolni arra, mi történt volna, ha én akkor nem találkoztam azzal a fickóval. Isten tudja, talán akkor is úgy történt volna minden, ahogy történt és ahogy most híven el akarom mesélni.

Húsz esztendő voltam azon a végzetes napon, amikor a newyorki Broadwayen az első gengszterrel találkoztam. Húsz éves fiú voltam, ha ma visszagondolok akkori magamra, szinte úgy érzem: húsz éves kölyök — és mégsem voltam már sárgacsőrű, nem voltam az, amit a bennszülött lenéző mosollyal greenhornnak nevez. Akkor én már Amerikában is, Svédországban és Hollandiában is sok cifra dolgot megértem, sok mindenen keresztülmentem, nem egykönnyen lehetett beszapni. És mégis csak húsz éves voltam. De a magam lábán álltam, egy-két sikerre is rámutathattam már, alapjában nem nagyon imponáltak nekem az emberek. Búszke voltam testi örömré. Volt bennem egy bizonyos nemtörődömség, hányavetiség, pökhendi fölény az élet dolgaival szemben, nagyon felőtnék éreztem magam, pedig hát — ezt akkor senkinek nem hittem volna el, ma azonban tudom — még gyerek voltam. Nem tudtam azokat a dolgokat, amik igazán fontosak az életben, még meg kellett őket tanulnom. Na de hiszen rák voltak sokat mesélnem az akkori Jack Bilbóról, tetteimből, viselt dolgaimból ki fog derülni, milyen nagy gyerek voltam én még akkor. Azzal a végzetes találkozással kezdődött el számomra az igazi élet.

Szóval: segédmenedzser voltam a Bijou-színházban, a Broadway és a 45. utca sarkán. Bármilyen fiatal voltam még, a színházi üzemhez meglehetősen értettem már és az üzletvezetésbe is volt beleszólásom. Persze, fentről kaptam utasításokat, mert az S.-fivérek úgynevezett színházláncának, magyarán színház-trösztjének alkalmazottja voltam. Ez a mammuttröszt az Egyesült Államokban és Angliában akkor több mint 200 kisebb-nagyobb színházat tartott a kezében. Icipici kerék voltam egy óriási gépezetben, de mégis csak hozzátartoztam, volt állásom, feladatom, határozott munkakört bíztak rám. Az voltam, amiről később gengszterpajtásaim oly kimondhatatlan megvetéssel beszéltek: hasznos tagja a társadalomnak. A derék newyorkiak minden este ki akarták elégíteni a színházban nevető- vagy sírószükségletüket. Én ebben segítettem nekik.

Kötelességeimhez tartozott az is, hogy minden délelőtt a Greenwich-bankba vigyem az előttelező esti bevételt. A Bijou-színház akkoriban nagyon jól ment. Egész Amerika úszott akkor a jólétben és meg volt győződve róla, hogy ez mindig így lesz. Úgy emlékszem rá, mintha tegnap történt volna: amikor azon az április 30-án elindultam megszokott utamra a Greenwich-bank felé, 2700 dollár volt nálam bankjegyekben, meg két göngyöleg ezüstpénz. A papírpénzt a belső zsebemben hordtam, az ezüstöt a külsőben. Sütött a nap, kiadó reggeli után voltam, jól éreztem magam, fityűréstem.

Egyszerre csak meglökött valaki.

Felnéztek: nagy, vállas, csontos, jólöltözött férfi áll előttem; szemembe néz és, hangját fel sem emelve, a világ legtermészetesebb hangján azt mondja:

— Stop and shut up! (Megállj, egy hangot se!)

Úgyszólván tárgyilagosan mondja ezt, indulat nélkül, szenvtelenül, nincs a hangján fenyegetés, arkifejezésében sem. De nyhe nyomást érzek a derekamon. Nem odanézni, nem odanyúlni! Ez legelső gondolatom. Tudom, hogy nem szabad. Nem nézek oda, de tudom, hogy egy arasszal a csipőm fölött egy revolver csövét nyomják a hasamnak. Még vissza sem húzódom az enyhe nyomás elől. Tudom, hogy ez az ember rögtön löne, ha megtenném. Tudom, hogy mindig löttek ezek a gengszterek, ha az áldozat a legkisebb gyanus mozdulatot tette és ha aztán elfogták és bíróság elé állították őket, majdnem kivétel nélkül mindig húsz évi fegyházat kaptak, éspedig tekintet nélkül arra, hogy löttek-e vagy nem,

Üde és vidám
minden nap,
hála a
Pyramidon
tabletták
fájdalomcsillapító hatásának

Minden Pyramidon csomagoláson
a „Bayer” kereszt látható

Hogyan őrizhető meg a szerelem

Recept a férjek számára, amelynek segítségével feleségüket mindig szépek fogják látni.

Az okok, amiknek következtében egy nő már az első találkozás alkalmával megnyeri tetszésünket: titokzatosak és különbözőek. Néha a szépség az, ami lebilincsel, máskor a szellemesség vagy pedig az érdekesség. Sokszor csodálkozik el az érdektelen néző, aki megfigyeli egy ilyen szerelem megszületését:

— Nem értem a dolgot... Ez a férfi legálább százszor különb, mint az a nő... Mivel tudja mégis lebilincselni?

A szerelem megszületésében a kiséző motívumok talán még fontosabbak, mint a személyiek. Egy tavaszi este, egy izléses ruha, egy hang csengése vagy egy érdekes gesztus: két életre nézve elhatározó jelentőségűek lehetnek.

Egy estére tetszeni és hódítani: semmi! A szerelemnek tartósnak kell lennie! A érzelmek elkopásának törvénye erős és

HAIDEKKER-BOLT

ANDRÁSSY-UT 21/73
KÉRJEN INGYEN ÁRJEGYZÉKET!

hatalmas törvény. Sokszor fordul elő, hogy valaki azt az arcot, amelyet a legszébbnek tartott, három, négy vagy tíz év múlva egykedvű közönnnyel, sőt egyenesen unalommal nézi.

— Milyen szép a maga felesége! — mondják az idegenek.

— Igen, — feleli büszke egykedvűséggel a férj, de ő maga már egyáltalán nem látja szépeket.

Még a műveltség, az intelligencia varázsa is megszűnik bizonyos idő múlva. Minden embernek van egy sajátos birodalma, egy szellemi kincsesháza, amit élete folyamán a saját maga számára fölépített. A szerelem első idejében a tönk ezeket a kincseket tékozlóan pazarolni kezdi.

Rövid idő múlva minden értékeset és szépet elmondott már. A kezdődő szerelem lángja szétröppent az összes szellemi rakétákat és a kincseskamra kiürül. A sok csillag után bekövetkezik az unalom és hallgatás. Férj és feleség mindketten a legjobb akarattal tetszeni akarnak egymásnak, de meglepéssel és szomorúan eszmélnék rá, hogy erre már képtelenek. Kezdődik a fáradtságos, sőt veszélyekkel teli együttélés. És akkor megjelenik egy idegen — akár nő, akár férfi — az ismeretlen, a gazdag, aki még nem tékozlotta el kincseit. Hogy lehet felvenni a küldelmet egy ilyen "várósló" ellen? A receptet könnyű megírni, de nehéz végrehajtani. Minden áron újja kell változónunk! A legszebb asszony sem tetszik általában, ha mindig — egyforma. Ha meg akarja előzni, hogy másvalaki kerüljön a helyére: neki kell — mássá lenni. A házastársakat, akik folytonosan együtt és egyedül vannak, lassan, észrevétlenül behálozza a szerelem leggyilkosabb ellensége: az unalom. A legszenvedélyesebb szerelem esetében is az egyetlen orvosság: a szellem bizonyos fokú titokzatos függetlenítése és a személyes cselekvési szabadság megőrzése.

Ha a férj és a feleség mindig ugyanazok közt az emberek között ugyanazokat a dolgokat látják, ha a feleség szellemi tápláléka teljesen a férjétől függ: mivel lehetik meg és mivel boldogíthatják egymást az ilyen boldogtalankok? Sok boldog házasságot láttam, ahol férj és feleség a maga külön helyén dolgozott egész nap, este a tönk kölcsönösen örültek, ha beszámolhattak egymásnak a tapasztalataikról. Azok a házastársak pedig, akiket a gazdasági helyzet nem kényszerít ilyen életmódra, legyenek elég őszinték és bátrak, hogy néha-néha — váljanak el egymástól. (Nem válóperről beszélek!) A házassági szabadság épp oly szükséges, mint az iskolai vakáció. Az a férj, aki megismeri az üres lakást, a magányos esték keserű melabúját: hamarosan vissza fogja kívánni élettársát, akinek elutasítása pedig örömmel töltötte el a szívét.

Egyébként nem is fontos, hogy ezek az elutasások tényleg megtörténjenek. Vannak «képzeltbeli» elutasások is, amelyek hasonlóan jó eredménnyel járnak. Az asszonyának értenie kell ahhoz, hogy olvasmányából vagy álmaiból egy új világot varázsoljon maga körül. Meg kell tanulnia, hogy szavakkal le tudja festeni azt, amit látott. Ezzel megszerzi magának azt az örömet és boldogságot, hogy azok a szemek, amelyek már egykedvűen és unalommal tekintettek rá, újra a régi kedves csillagokban fognak fényleni.

Igy győz a szerelem a megsokoson.

de természetesen csak akkor, ha az áldozat nem halt meg. Ez jár az eszemben most, mert százszor és százszor olvastam. Ugyanakkor azt is gondolom: na, most megtapasztalod, milyen az a híres hold-up. Az a határozott, szinte testi érzésem van, hogy ez az ember, aki márványarccal áll itt mellettem, rögtön lőne, ha csak egy szemrebbenéssel is elrúlánám, hogy menekülni akarok.

Emlerek mennek el mellettünk, de nem vesznek észre semmit sem. Forgalmi akadály vagyunk mi ketten, a gengszter meg én, egy-két járókelő meg is lők a nagy tolongásban.

— I am sorry! (Bocsánat!) — mondják.

Ha most véletlenül meglökném a gengsztert, bizonyára lőne.

— Hand over the money! (Add át a pénzt!) — mondja olyan közömbösen udvarias hangon, ahogy az ember tüzet szokott kérni.

Szinte megkönnyebbülést érzek. Eszem ágában sincs ellenállni. Átadom neki a pénzt, a bankjegyeket a belső zsebemből, az ezüstpénzt a külső zsebemből, amilyen gyorsan csak tudom. Az én emberem szabad balkezevel gyorsan, ügyesen zsebregyűri a pénzt és ugyanazon a közömbösen udvarias hangon folytatja:

— Come with me! (Gyere velem!)

Öt-hat lépést megyek vele a Broadwayn fölfelé. Szorosan a gyalogjáró mellett áll egy fekete autó, amelynek a motorját nem állították le. A gengszter beugrik az autóbá és nem veszi le a rólam a szemét, miközben elindul.

En utána nézek a kocsinak, de hamar eltűnik a szemem elől és akkor olyan érzésem fog el, mintha vasbilincsek hullanának le rólam. Csak most nézek körül segítségért. Odaszaladok az első rendőrhöz.

Az első rendőr körülbelül ötven lépésnyire áll attól a ponttól, ahol az a fekete autó várakozott. Vöröshajú, szemmeláthatóan fr-szármasú ez a rendőr, nálam tíz évvel lehet idősebb. Én általában szeretem az íreket, vannak köztük nagyon rokonszenvesek is, de ez az ember az ellenszenves ír típushoz tartozik. Lihegve mesélem el neki, mi történt velem az imént, de ez, úgy látszik, egyáltalában nem lepi meg. Egyszerűen ezt feleli:

— Úgy látszik, nem volt szerencséje. Tanui vannak?

— Ó Istenem! Hogy vannak-e tanuim?! Hogy volnának? ...

Nem tévedek? Ez a vörös kutya, ez a haszontalan ír ásitott. Úgy látszik, untaton. Talán igazat ad a gengszternek? Talán bizony osztozik vele? Hiszen számtalanszor olvastunk ilyesmiről. Velem az imént valami iszonyatos történt, olyan dolog, hogy hitem szerint minden embernek meg kell rajta botránkoznia és az első emberi lény, akitől segítséget kérek, olyan pléhpfával néz rám, hogy azt hiszem kigúnyolja az én bajomat. Vajjon csakugyan annyira untatja ezt a rendőrt az amit én jelentek neki, vagy csak úgy tesz, mintha untatná? Vajjon csakugyan mindennapos élmény számára az ilyen panasz? Olyan gyakran történik meg hogy Newyork és a világ legnagyobb utcáján világos nappal, a legsűrűbb forgalom órájában, tíz, meg tízezer járókelő között fegyveresen feltartóztatnak és kirabolnak egy embert?

En nem szeretem ugyan az amerikai rendőrséget, de most úgy érzem, segíthetnék. sőt segítenie is kellene rajtam és ügyélszik, hogy nem tud, vagy nem akar segíteni. Még örülnöm kell, amikor a vörös ír rendőr buzgó gumirágás közben beleegyezik, hogy felmegy velem ide a szomszédba, főnökömhöz.

Tudniillik szerencsém van: a nagy S.-tröszt székháza itt van a közelben és J. J. S. úr, a vezérigazgató, rögtön fogad. Azt hiszem, a rendőri egyenruha varázsa babonázta meg a vezér titkárát, mert különben nem olyan könnyű hozzáfjutni.

De már ott is állok a hatalmas úr előtt, akit egyébként személyesen ismerek és jelentem neki, mi történt. Határozottan az az érzésem, hogy ő is közömbösen hallgatja, amit mondok neki. Talán ő sem először hall ilyesmit? Egy dolgot bizonyosan tudok, azt, hogy ilyen véletlenül ellen is biztosítva van. Kutatom az arcát, az arcvonásaiban szeretnék olvasni, de csak egyet olvasok ki belőlük: ez az ember nem hisz nekem! Talán azt gondolja, hogy valamiképpen én magam tünttettem el azt a 2700 dollárt.

Miközben figyelem, lenyomott egy gombot és egy szempillantás múlva bejön a szobába egy ember, akiről tudom, hogy a tröszt magádetektív-testületének főnöke. A vezér int és a detektív főnök már indul is velünk, velem és a rendőrral az ajtó felé. A vezér még a szivarja hamuját se verte le!

A házidetektív főnök szobájában vagyunk. Ő leült és cigarettára gyújtott, én meg a rendőr állhatok. Most már harmadszor mesélem el a történetet egy óra óta. Érzem, hogy egyre kevésbé meggyőződen adom elő. Ez a detektív főnök sem hiszi, amit mesélek neki, legalább is úgy tesz, mintha nem hinné. Rajtam keresztül az ír rendőrral értekezik, úgy érzem, mintha ezek ketten összeesküdnének a fejem fölött. Azt kérdezi a detektív főnök a rendőrtől, hogy igazolja-e az én állításomat. A rendőr azt feleli, nem igazolhatja, hogy is mondhatna mást, hiszen nem volt jelen, amikor a dolog történt.

Már háromnegyed órája állok az S.-tröszt detektív főnöke előtt. Újra meg újra

Lohr Mária (Kronfuszt) **Ugytisztító - kelmefestő**
Gyár és központ: Budapest, VIII. ker., Baross-utca 85. szám

ugyanazokat a kérdéseket szegezi mellemnek. Világosan látom, mit akar, mi a célja az egész kihallgatásnak. Ellenmondásokba akar bonyolítani. Lassanként kezdem úgy érezni, mintha vádolt volnék. Bár ártatlan vagyok, mégis nagyon össze kell szednem magam. Nagyon jól tudom, most semmiféle gyengeséget sem szabad mutatnom.

Egyszerre csak kinyílik a hátam mögött egy tapétaajtó, azon belép egy fiatal-ember és röviden jelenti a detektívönöknek:

— Nem találtunk semmit sem.

Természetesen rögtön tudom, hogy ez az ember detektív és a kihallgatásom alatt átkutatta a hónapos szobámat.

Vége a kihallgatásnak. A detektívönök udvariasan megkér, hogy keressem fel a személyzeti ügyek vezetőjét. A rendőr már eltűnt, egy detektív kísér. Most mi lesz velem? S. nem tudja bebizonyítani, hogy én loptam el a pénzt, de én épp oly kevésbé tudom igazolni, hogy egy ismeretlen lopta el tőlem, világos nappal, másfél órával ezelőtt, a Broadway kellő közepén. Világos, hogy ebből mi következik: el fognak bocsátani.

Igy is történik. A személyzeti ügyek főnöke ezekkel a szavakkal fogad:

— Sajnos, le kell mondanunk az ön szolgálatairól.

Tehát: kitétek az utcára és még azt sem mondták meg, miért. Igaz, nekem senki nem tartozik számadással. Amerikában vagyunk. Itt így rakják ki az embereket. Ez az S. csakugyan azt hiszi, hogy megloptam. Talán nem is hiszi. Nagyon valószínű, hogy ez mindegy neki, hogy nem is óhajt világosan látni, csak egy dolog fontos neki: az, hogy szerencsétlen kezem van. Az a vörös ír rendőr rögtön megmondta, hogy nincsen szerencsém és ezt valóban nem tagadhatom. Az S.-tröszt elvből nem dolgozik szerencsétlenkező emberekkel, aminthogy senki sem dolgozik szívesen velük és a színházi emberek ráadásul még babonásak is. Talán nem vagyok enyveskező, de szerencsétlenkező vagyok! Ha megtartaná-
nak, attól kellene félniök, hogy a Bijou-színház legközelebbi ujdonsága meg-
bukik. Az ilyen embert el kell bocsátani.

Istennem, nem először vagyok állástalan ebben az áldott Amerikában. Csak az a kár, hogy nincs valamivel több pénzem. Dehát így sem lehet bajom. Én még mindig ki tudtam vágni magam. Nincs semmi bajom, csak dühös vagyok. Dühös vagyok, de azért nem esem kétségbe, még csak nem is aggódom nagyon.

Egy pár dollár van még odahaza a fiókomban. Lakásom is van. Remélem, hogy az a kancsal detektív, aki átkutalta a szobámat, nem vitte el azt a pár dollárt magával! Cigaretta is van nálam, tavasz van, Newyorkban vagyok, a végtelen lehetőségek városában és hűs esztendő vagyok. Mi haj érhetne?

Az olyan embereket mint én, nem bántja a sors. Csalánba nem csap a ménkü. Most azon veszem észre magam, hogy füttyürészek. A Toreador-indulót füttyülöm a Carmenből. Megbolondultam? Nem én! De most átvilán rajtam valami: az az érzés, hogy pontosan ott folytatom az életet, ahol az a revolveres ember két órával ezelőtt a Broadwayn félbeszakította. Valóban, amikor az az ember meglökött és rámszólt, hogy «shut up!» — akkor is füttyültem. Hiszen akkor rendben volt a szénám, az S.-tröszt embere voltam! De most? Most kitaszítottak az utcára. Miért füttyülök most?

Az, akinek most a 2700 dollár a zsebében van, több joggal füttyölhetné a Toreador-indulót. Vajjon mit gondol az az ember most? Röhög rajtam. Hát van mit röhögnie...

Furcsa... mintha szédülnék...

Mi ez?... Mi történt velem?... Soha nem szoktam szédülni, még kevésbé érzélegni... hát most miért szédülök?...

Hiába játszom a cinikusat, hiába mondom magamnak, hogy húszesztendő vagyok és a végtelen lehetőségek városának aszfaltját taposom: — be kell vallanom, hogy az a déli találkozás ott, a Broadwayn, mégsem múlt el felettem nyomtalanul.

Ó, nem arra gondolok, hogy állás nélkül vagyok! Ez a legkisebb mértékben senki sűjt le, még kevésbé okozna szédülést. Majd csak segíték magamon!

De ez a találkozás... a találkozás azzal a vállas, csontos, jólöltözött férfival, aki a hasamnak nyomta a revolverét és a legkisebb gondolkodás nélkül lepuftantott volna, ha nem engedelmkedem... igen, a találkozás magával a Bűnnel: ez az, aminek rendkívüli hatását érzem. Ezért írtam már a vallomásom elején, hogy ezt a napot nem fogom elfelejteni, ha százéves leszek, akkor sem.

Ezt a napot, amikor a — Bűnnel találkoztam! El tudják képzelni ezt az érzést? Amikor egy jó családból való, rendes fiatalember, amilyen én voltam akkor... amikor egy magamfajta gyermekember az élet viharzó forgatagában, az erény és bűn szörnnyű cavalcadéjában, odasodródik a megtévesztült, szinte szimbólikus méreteket öltött Bűn közvetlen közelébe és — — —

A többi majd sorjában.

Mert ez a többi az, amit meg akarok vallani.

Amit meg akarok gyónni...

Most azonban még fel a fejfel, Jack Bilbo! Ha állástalan fiatalember vagy is... ha másnak a zsebében van is az a bizonyos 2700 dollár... gondolj arra, hogy a húszesztendő vagy és — remélhetőleg — az a pár dollárod még otthon van, a szobádban.

(Folgt. köv.)

Szeplők ellen továbbá májfoltok, pörsenések ellen

Crème Montreuil Edy

RENE MONTREUIL, PÁRIZS.
BIZTOS! GYORS! KELLEMES!
Kapható minden előklő szaküzletben!
Magyarországon gyártja:

Török Patika, Budapest, Király-u. 12

A gyümölcssevésről

1. A gyomor lassan szokja meg a nyers gyümölcs hatását, éppen azért kezdetben mérsékelten szabad csak fogyasztani.

2. Ne együnk éretlen, romlott, vagy nem tiszta gyümölcsöt.

3. Akinek a gyomra nem tűri a nyers gyümölcsöt, kissé párolja meg kevés vízben és cukorban úgy azonban, hogy a gyümölcs sajtós illatát és ízét el ne veszítse.

4. Akinek egészséges a gyomra és jók a fogai, ne hámozza meg a gyümölcsöt, mert épp a gyümölcs héja tartalmazza a legértékesebb anyagokat.

5. A héjával együtt apróra vágott gyümölcsöt az érzékenyebb gyomor is megbírja emészteni.

6. Gyümölcssevés közben, vagy utána ne igyunk vizet. Minden gyümölcs elegendő vizet tartalmaz ahhoz, hogy szomjunkat csillapíthassuk.

7. Orvosi vizsgálat és rendelés nélkül ne tartsunk gyümölcskúrát.

Maigrolax-tea

kiváló hashajtó

modern hölgyek súlyszabályozója
Főraktár: TÖRÖK-PATIKA Király-u. 12

Elmegyek én a falunkból

Hallgató

UGRÓ GYULA verse és zenéje.

1. El-megyek én a falunk-ból El-megyek majd messzire. Nem gon-do-lak aztán többé So-ha vissza senki-re.
 2. Házunk ajján ott folydogál Egy csevegő kis patak. Azt mondja, hogy ha el-megyek Szívem megis itt marad.
 3. Vissza vágytam a patak-hoz S ott leltelek a partján. Az ö-römtől mindkettőnknek Csök osattant el az aj-kán.

1. El-hagytam a-kit szerettem, Hogy ne lássam őt többé : Ezért megyek a falunkból Messze hát el ö-rök-hé.
 2. Meg-sug-ja majd az a patak Azt is hűtlen te nekem, Hogy miat-tad, bujdosott el Az ki teged szeretett.
 3. Az-ó-ta a pa-tak mellett Kettőn élünk csendesen. Nem megyek én márel többé A falunkból so-ha-sem.

Észlerág, csulora

Élénken.

Dr. UGRÓ GYULA verse és zenéje.

Ész-ter-ig csu-to-ra Nem il-le-nek ősz-sze. Nem le-gény hűnek nincs Tíz, húsz sze-re. tő-je!
 A kakas a dom-bon Ku-ho-ré-kol folyton. Hát é-des galam-bom Én is most azt mondom.

S ha még az a bar-na Szint az evyám vol-ka: A sok közt ö-ne-ki Len-ne legjobb dol-ga.
 Ül csak az ö-lem-be, S kis fű-led-be su-gom, Hogy én ne-ked szántam A leg-forróbb csó-kam.

Copyright 1937 by Ugró Gyula Ujpest.

Hogyan őrizze meg szépségét a dolgozó nő?

Egyik német lap szépségversenyt rendez nők számára, de nem afféle megszokott, mindennapi vetélkedést szebbnél-szebb fiatal leányok között, hanem csakis a dolgozó asszonyok számára. Azt állítja ugyanis ez a lap, hogy a munka igenis megszépíti a nőt, vagy ha nem is szépíti, úgy egészen különös egyéni bájoságot kölcsönöz neki, amely alkalmas arra, hogy megkülönböztesse a nemdolgozó nőktől.

Nehéz probléma. Miért volna a dolgozó nő szebb, mint az, aki délelőtt tizenegykor kel, illatos teát reggelizik, sonkával, vajjal dzsemmel, utána félórát szentel teste, arca ápolásának, majd nyolcvan lőerős autóján a citybe suhan, hogy szabónőjével megbeszélje a legfrissebb kosztümtervet és a fehéremű-szaloniában két tucat újabb világoskék krepdesin-ingecskét csináltasson magának. Az ember azt hinné és joggal, hogy ebből a sok pénzáldozatból megszülethetik a női szépség, ellentétben a szegény dolgozó nő agyongyötört testével.

... Volt békeidőben egy édes, naiv közmondás: a munka nemesít. Azért kell naivnak nevezni, mert hiszen akkortájt a háború előtt, kicsikét szegényleni való volt Magyarországon a komoly, elmélyedő munka és sokkal népszerűbbek voltak a társaságokban azok a férfiak és nők, akik apjuk vagyonából szép csöndes izgalom- és elfoglaltság nélküli életet folytattak.

... Szép-e tehát az asszony, aki önálló, aki dolgozik, aki korán reggel a hivatalba siet, a bankba, a szerkesztőségbe, az építészeti irodába, a gyógyszerterembe, a klinikára, a telefonközpontba, az iskolába, aki kis déli szünettel estig dolgozik, holtfáradtan megy haza, napjában egyszer eszik meleg ételt, talán nem is annyira pénziáriányból, mint inkább a rendelkezésére álló kevés idő következtében, aki hetenkint egyszer vasnapra ér rá, hogy nő voltára ébredjen, hogy szépségével, testének tréningjével foglalkozzék... Ez a nő bizony szükségszerűen elveszti a szépségét. És a német szépségversenyt csak vigasztalásképpen találták ki a számára, ugyanúgy, mint a dolgozó férfi részére a «munka nemesít» békebeli, tragikomikus mondatát.

Viszont azt látjuk, hogy napjainkban a munka igenis nagyon komoly, tiszteltreméltó valami lett. Nem lehetséges-e, — hogy továbbfolytassuk a hasonlatot, — hogy az asszony megőrizze szépségét, annak ellenére, hogy fiataloságát, idegeit felőrli a munka? Kétségkívül van megoldás. Csakhogy ehhez mindenekelőtt nagyon alaposan át kellene szervezni az üzemeket, ahol a nőket foglalkoztatják, de főleg a magyarországiakat. Be kellene vezetni az osztatlan munkaidőt, vagyis a reggel nyolctól délután négy óráig folyó megszokott munkát. Ha a nő a kora délutáni óráktól kezdve szabadon rendelkezik az ideje fölött, úgy ráeszmél arra, hogy neki is joga van az élethez. És melyek azok az eszközök, amelyekkel a fásztó munka mellett is megőrizhetik a nők a fiataloságukat, a szépségüket? Csak másodsorban a kozmetikai szalonok, de első-

Nem az a sport, amit az iskolában tanítanak és ami alkalmas arra, hogy egy életre megutáltassa az emberrel a testedzést. Zárt termekben egyhangú, ötleetlen mozdulatok: az úgynevezett svéd torna — ahogy kísérletekkel bizonyították, — inkább a test tökéletes, beteges elfáradását idézik elő, semmint a felhívítást, élénkítő rugalmasságot. Evezés, úszás, turisztika, sok séta friss levegőben, tennisz: ezek azok a sportok, amelyek alkalmasak arra, hogy az idegeket és a testet rendbehozzák.

Aztán van még egy nagyon fontos elv: nem szabad elszakadni a mától. Takarékoskodjunk tizenegy hónapon át, de a tizenkettedikben utazzunk a legelőkelőbb, legrágább fürdőhelyekre, akár külföldre is, — ott is akadnak szerény panziók, ahol az élet nem kerül lényegesen többbe, mintha idehaza maradtunk volna.

Tehát: nevetés, öröm kedély. — Nevess mindenkor, — ez az amerikai jelszó, nevess az élet minden szituációjában, ezzel megszépíted a mások életét, de a magadét is.

Amerika kétségkívül a sportnak, a nevetésnek, az örömnek, az élet friss, aktuális kiélvezésének köszönheti gyönyörű emberpéldányait.

A napokban tért vissza Amerikából egy barátom. Pár hétig volt New-Yorkban üzleti okokból. A legelőkelőbb hotelben, a Waldorf-Astoriában lakott. Rengeteget kellett telefonálnia és feltűnt neki, hogy a hotel-központ kisasszonya mindig változatlan kedvességgel, fáradhatatlan figyelmességgel állott rendelkezésére, segített neki ott is, ahol barátom angol nyelvtudása felmondta a szolgálatot és így tovább.

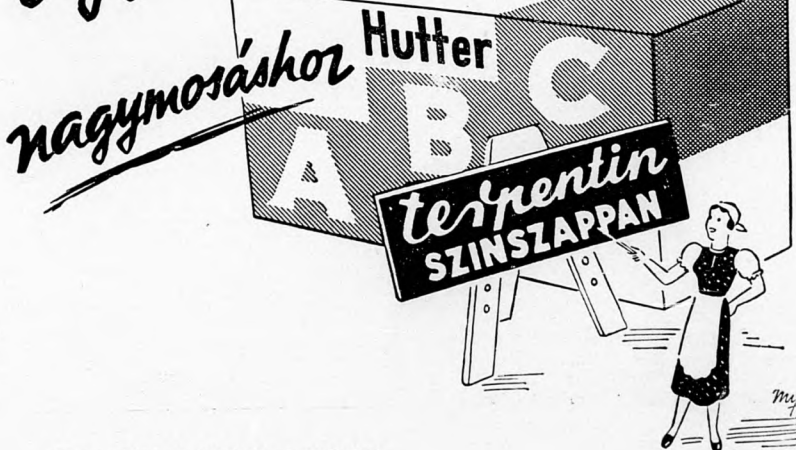
Távozása előtt ismerősöm felkereste hivatalában a kisasszonyt, hogy megköszönje a kedvességét. A kislány ott ült egymagában egy beláthatatlan arányú, kompilkált kapcsolótábla előtt, kezei villámgyorsan dolgoztak, talán félóránként akár egy-két perces pihenőre, de előtte nagy fehér tábla, amelyre maga írta fel figyelmeztetésül:

— Ne felejtés el nevetni!

Es ez a tábla, az őszinte mosoly és nevetés tartotta frissen, élénken, a szolgálat kemény próbáin át is, zavartalan jókedvében a telefonoskisasszonyt.

A dolgozó nő ne felejtse el, hogy az élet szépségeinek megismerésére legalább annyi joga van, mint az asszonyoknak, akiket férjéik tartanak el. A dolgozó nőnek meg kell tanulnia az örömet, a mosolyt, meg kell ismernie a sportot és ki kell dolgoznia magának egy minél biztosabb módszert, amellyel pillanatok alatt elfelejtheti munkája után, hogy neki dolgoznia kell a mindennapiért.

Egyszerű házi feladat:

ÚRI TÁRSASÁG

VERECKE

Rég nem hallott édes magyar szó ez s hegyeinek ormaira a mi magyar anyúknk fiai tűzték ki a tricolorót. Hazajött a Felvidék, hazajöttek a hágók és észak felé kinyílt egy kapu, amelyet húsz évig tartottak becsukva előttünk. Szabad az út a lengyel testvérek felé és szabad az út Rákóczi hűségese népének is dél felé, ahol az arany búzatenger ring s ahol a meleg Alföld öleli keblére húsz év óta dermedgő északi fiai. Örömkönnel a szemünkben köszöntünk téged, Verecke!

Isten meghallgatta a magyar anyúknk imáit és megsegített bennünket. A tenger szenvedés után Budapest felett örömet hirdetnek a lobogók s a megnagyobbodott haza fiai leborulnak az áldott földre, ahonnan Árpád vezér lovasai először pillantották meg egykor ezt a mi szép paradicsomunkat.

Bezámuló

A Kormányzó Úr Ófőméltósága megengedte, hogy Fazekas János nyug. járásbírósaági elnöknek elismerését tudtadják. — A finn köztársaság elnöke a finn Fehér Rózsa rendjelet adományozta Cziegler Gusztáv tábornoknak, dr. Görgey István országgyűlési képviselőnek, Zsilinszky Gábor vezérigazgatónak és Justy Emil ezredesnek. — A szegedi egyetem tanárj. kara felsőházi tagjának dr. Szent-Györgyi Albert egyetemi tanárt választotta meg. Pótlagga pedig Miskolczy Dezső orvoskari tanárt. — Tóth Thimár dr., az új veszprémi püspök, a Kormányzó Úr Ófőméltósága kezébe lelte az esküt. — N. Tessitori Nóra asszony, a kiváló erdélyi vers-előadóművésznő, akinek vers-újraépitő művészetéről már nagyon sok szöveg és elismerő halottunk, a Zeneművészeti Főiskola nagytermében mutatkozott be a budapesti közönségnek. Öszinte elismeréssel jelentjük ki, hogy aránytalanul többet kapunk, mint amennyit várunk. Ez a művészlelkű asszony valóban új stílus teremtett a verselőadás terén, amit hálás tapsokkal és őszinte elismeréssel jutalmazott az előkelő közönség. A műsor előtt Ignác Rózsa, a kiváló írónő tartott magasnívójú megnyitó előadást.

Hímen-hírek

Szabó János mezőgazdasági igazgató és neje, Vargha Margit, kedves előfizetőink leányát, Babót, a pápai rk. alébániatemploomban oltárhoz vezette dr. Schrenk Pál selyemtenyészési tisztviselő, Budapest. — Soáry Margareta bpesti kedves előfizetőinket a kir. Palota Várkapualjában oltárhoz vezette dr. Luszica Géza László ügyvéd, az Országos Szentkorona-szövetség ügyésze. — Talpai Molnár Erzsike szalonai kedves előfizetőinket eljegyezte érközi és érkeserői Balogh György. — Babik Eszti keleti kedves előfizetőinket eljegyezte Kozma József m. kir. csendőr, Kaba. — Kisjeszényi Jeszenszky Sándor min. tanácsos és felesége, Werner Gabriella leányát, Máriát eljegyezte Wein Elemér és felesége, Schnetzler Alice fia, Miklós. — Barát Lya és Varsányi

Lajos házasságot kötött. — Hollay Péter, a Magyar Országos Takarékpénztár igazgatója és felesége, Szasovszky Olga leányát, Olgát eljegyezte Szörényi Reischl Gusztáv okl. építész-mérnök és felesége, Schwob Emilia fia, Szörényi Reischl Gusztáv okl. gépészmérnök. — Orségi Kesserű Iudsköt eljegyezte csöglei Balogh József földbírtokos. — Bossányi Ilonkát eljegyezte Véghegyi Béla, Budapest. — Pencsy Sárikt eljegyezte Toroczky Dezső, Debrecen. — Béky Valéria kedves előfizetőink és Berze Lajos MÁV-tiszt örök hűségét esküdött a füzessabonyi rk. templomban. — Csernátói Véghegyi Illus és csikszentgyörgyi Gaál József földbírtokos Gogányváralján házasságot kötött. — Báró

Madách szobra a Baross-kilátáson
Törzsök Károly szobrászművész alkotása

Pászthory Olga és dr. vitész Hargittay Béla orvos örök hűségét esküdött a Deák-téri evangélikus templomban. — Téglási Ertesy Magda és Papp Pál Dénes örök hűségét esküdött Adácsón. — Nemesmiliti Bagyóts Anna Máriát eljegyezte Vértess József. — Bösze Katalin eljegyezte dr. Válint Imre. — A jegyes- és házaspároknak szívbillőző jókívánságainkat küldjük.

Angyalok érkezése

Dr. Erőss András körorvos és felesége, Kittner Klára, iharosberényi kedves előfizetőink örömmel tudatják, hogy 21 hónapos Iudskötjük mellé a Teremtő kis öcsikét adott, aki a szent keresztiségben a Mihály Jenő nevet kapta. Keresztülők: Blaska Jenő és neje, Erőss Mária, Tata. — Major József főjegyző és neje,

fegyverneki kedves előfizetőink, mint nagyszülők, boldogan jelentik, hogy Eta leányuk, férjezett Dorozslai Eleknek a Teremtő kislánykával ajándékozta meg. Az újszülött a szent keresztiségben a Mária Magdolna nevet kapta. Keresztanyja: Major Magdi. — Mérey Imre m. kir. repülőhadnagy és neje, budapesti kedves előfizetőink házasságát kisleányával adotta meg a Teremtő. Az újszülött a szent keresztiségben Mária Ildikó Edith nevet kapta. — Lajtai Nándor és neje, garai kedves előfizetőink, örömmel tudatják, hogy a jó Isten, két kis elközlőzött angyalkjuk helyett, Nándika kisfiú mellé kis öcsikét küldött, aki a szent keresztiségben a László Sándor nevet kapta. Keresztülők: Tokody Sándor és neje Hahn Erzsébet. — Hellenbrand Odón építési vállalkozó és neje, Hídvégi Valéria, bpesti kedves előfizetőink boldogan jelentik, hogy kisleányuk született, aki a szent keresztiségben a Mária Valéria nevet kapta. — Lendvay István gimn. tanár és neje, Rabolt Magdi, bpesti kedves előfizetőink, örömmel tudatják, hogy kis boldogságuk született, aki a szent keresztiségben a Judit Mária Terézke nevet kapta. — Az újszülöttekre és kedves szüleikre az Eg áldásót küldjük.

Jelentem még,

hogy a Pázmány Péter-egyetem közegészségügyi és élettani intézetében, Kis Akadémia néven megtartott előadássorozatot keretében, dr. Grúz Frigyes egészségügyi tan., igazgató-főorvos, magas színvonalú vetítettélem előadást tartott «A magyar orvostörténelem világhírű vezéregyénisége» címen, amelyet az egybegyűlt előkelő közönség lelkes tapsokkal és elismeréssel honordt. A pompás előadás azoknak a világhírű magyar orvosoknak rövid élettörténetét rajzolta meg, akik a szelrőzsa minden irányában fényt és dicsőséget árasztottak a magyar tudósok nevére. — A Filharmóniai Társaság kitűnően sikerült lengyel est rendezetében. A hangversenyt Mierzejewski Mieczyslaw karnagy, a varsói Filharmónia világhírű vezetője vezényelte. Közreműködött Malcuizinski Witold zongoraművész, az 1937. évi Chopin-évi nyertes. — Páratlan érdekesség előadást tartott előkelő közönség jelenlétében Japánról és a japánok életéről Mécs Alajos, a «Titokzatos Japán» címen.

IN MEMORIAM

Az őszinte részvét hangján jelentjük, hogy hűséges előfizetőink,

Farkas Terike

életének 27. évében, Dögében, visszatadta nemes lelkét Teremtőjének.

őzv. Daláry Edéné

szül. Nemesi Szabó Piroksa, Budapest, 84 éves korában, rövid szenvedés után meghalt. Az elhunyt Dobryniecki Lajosné szül. Daláry Lenke, Daláry Iván, dr. Daláry Akos, dr. Daláry Akosné szül. úvárosi Vigh Magdolna, Daláry Ferenc, Béla, László, Magda és elökelt rokonság gyászolja. Öszinte részvétünk herhadatlatlan virágokat küldjük a frissen hantolt sírokra.

Pattanások, szénlők s az arc egyéb tisztáltsánságai ellen használgjon

LILI CRÉMÉ
SHAPPANT
PUDERT

Kapható mindenütt
Készült KORÁNYI gyógyszerár,
Budapest, VIII., Népszínház-utca 22.

HÁZTARTÁS

Rovatvezető: ifj. székasi Sacelláry Györgyné

JÓ HÍR
KERPEL
KEZFINOMÍTÓ
A kezét 3 nap
alatt bárony-
simává és hó-
fehérre teszi
1 üveg ára
P 1.40

KERPEL PATIKA

Budapest, V., Szent István-kr. 28

Zöldéses bárányleves. A megtisztított és felaprított bárányhúst vajban megpároljuk, jól megsózzuk liszttel, felengedjük annyi vízzel, ahány szemelyre készültük a levest. Vegyes zöldséget, gombát, karfiolt, néhány kifliburgonyát felvágunk kockára, beleadjuk a báránylevesbe, megsózzuk, főzzük, míg a bárányhús puha lesz. Zöldséggel együtt tálaljuk.

Sonkás karfiol sajtmarlattással. A karfiolt kissé cukros, sósvízben puhára főzzük, szitára téve jól lecsepegtetjük a vizet róla. 1 kg karfiolhoz 20 dkg főtt, darált sonkát veszünk. A karfiolt rózsáira szétcsédjük. Egy tálzáló tál aljára 1 evőkanál tejfelt és diónyi vajat teszünk, ráhelyezzük a karfiolrészákat, meghintjük a darált sonkával, 1 deci tejfelt, 3 dkg vajat teszünk rá és kevés szitált morzsával meghintve, forró sütőben sütjük és sajtmarlattással tálaljuk.

Feketeretek salátája. A meghámozott retket megreszeljük, jól megsóvzva 1 óráig állni hagyjuk, aztán leöntjük a vizet róla, kőmennyel megsózzuk, kevés olajat öntünk rá és tálaljuk.

Finom apró levesgombóc 5 szemelyre. 2 egész tojást 1 evőkanálnyi libaszirral jól elkeverünk, hozzáadunk izlés szerint sőt, kevés törött feketeborsot és annyi szitált, finom zsemlemorzsát, hogy vízzel kézzel megpróbálva kis golyókat tudjunk formálni belőle. Ha a leves forr, beleteszük és lassan főzzük fél óráig.

Darált tüdő főzeléknek. A borjútüdőt sósvízben főzzük, amibe egy darab vöröshagymát, egy gerezd fokhagymát, egy babérlevelet és kevés borsot teszünk. A megfőtt tüdőt átdaráljuk húsdarálón, a szívet négybe vágjuk el, s így tegyük bele a főzelékbe. Bő, sőtölbarna hagymás rántást készítenk, kevés piros paprikát teszünk bele, fűlerszítjük azzal a lével, amiben a tüdő főtt és belekeverjük a le-darált tüdőt. Citromlével ízesítjük és tálalás előtt két deci tejfelt keverünk bele. A felvágott szivarabogót belerakjuk és paprikás tejfőllet megöntözve tálaljuk. Zsemlyegombócot adunk mellé.

Borjumlaj pástétom. 25 dkg borjumlaját bő zsírban, egy fél vöröshagymával puhára párolunk. Húsdarálón 20 dkg füstölt szalonnával a máját kétszer át-daráljuk, aztán 4 keményre főtt tojással, pástétomfűszerrel, kevés sóval kiskanál mustárral, kevés reszelthagymával szitán át-passzírozzuk. Szalámiformára formázzuk, nedves szalvétába téve, hideg helyen napokig eláll.

Burgonyapástétom 6 szemelyre. 8 főtt burgonyát szitán áttörünk, 12 dkg sonkát megdarálunk, 12 dkg bahosra kikévert vajat adunk hozzá, 6 tojás sárgáját, sőt, késhegynyi pástétomfűszert. Mindent jól összekeverjük és hozzáadjuk a 6 tojás habját, apróra vágott gombát és kevés libamaját felszeletelve. Kikent, lisztelt formába töltve, vízbe állítjuk és sütőbe tesszük. Tálaláskor kiborítjuk, olvasztott tejeles vajjal leöntve, reszelt sajttal meghintve tálaljuk. Külön is adunk hozzá reszelt sajtot.

Szardellás rántotta. Egy evőkanál liszlet elkeverünk 3 evőkanál tejfőllet, beleöntünk 6 egész tojást, megsózzuk és jól elkeverjük, hozzá adunk izlés szerinti mennyiségű tisztított, vékony metéltré vágott szardellát és vajjal kikent rántottásütő-

ben folytonos keverés közben kellő sürűségűre sütjük.

Töltött gomba. Veszünk nagy gombákat, szemelyenként 3 darabot számítva. A gombák kalapját lehéjazzuk, megtisztítva egészben hagyjuk. A száraitak megtisztítjuk, finomra összevágjuk és kevés zsírban pretrelyelem zöldjével, sóval, kevés reszelt hagymával addig pároljuk, míg a levét, amit engedett, elfővi. Nyers tojást (6 gombára egy tojást számítva) kevés szitált morzsát és tejfelt keverünk a párolt gombához és ezzel a keverékkel megtöltjük a gombafejeket. Tízálló tálban vajjal a sütőbe tesszük és bőven leöntve tejfellel 1 óráig sütjük.

Borjúszeletek sonkával. Egy szép szelet borjúhúst jól vékonyan kiverünk, ráhelyezünk ugyanakkora szelet füstölt főtt sonkát és megint egy kivet borjúszeletet. Összesodorjuk és vagy összetűzzük, vagy összekötözzük. Hirtelen vajban is kisüteltjük, vagy zsíron párolva, kevés vízzel és pirospaprikával, bőven tejfellel leöntve adjuk fel.

Hölgyeim! Le a kötötűvel!

Itt a XX-ik század szenzációja, a szab. „Rapid”-kél kötésűcsizma. Munkája kézimunka. Minden kötés mint a kötés. Néhány óra alatt kőthet magának pullovert, blúz, vagy ruhát. Készítése egyszerű. Ára P 28.— Kérje 13. ismertető. Arulogalmi Kft., IV., Sütő-utca 2. félelemet 3.

Vajasteszt fánkocskák libamájpástétommal töltve. 8 szemelyre negydc kg vajjal vajastesztát készítenk. Fél centiméter vastagságra kisorodjuk és fánkocskákat szúrunk ki belőle. Ezeket a sütőlephre helyezük, tojással megkenjük és szép világosbarnára sütjük. Ha a fánkocskák megsültek a közepét kivágjuk és a követhető péppel töltjük: 2 szcp libamaját kevés zsírral, megsóvza puhára párolunk. Ha jó puha, áttörjük szőrszítán. Kis lábasba kevés vajat teszünk kevés reszelt vöröshagymával és pretrelyelem-zöldjével, megborsozzuk és apróra vágott szarvasgombával jól összekeverjük. Kevés ideig pároljuk, aztán belekeverjük a májat és megtöltjük vele a fánkocskákat, amiket eddig melegben tartunk. Tejeles gombamártást adhatunk külön mártásescsében hozzá, de anélkül is jó előtlenek.

Meleg töltött-tojás. 3 szemelyre 6 tojást keményre főzzük, aztán hideg vízbe állítjuk és kihűtjük. A tojásokat megtisztítjuk, hosszabban keltévágjuk. A sárgáját kis tálba tesszük, jól elkeverjük, hogy ne legyen csomós (szitán is áttörhetjük). Diónyi vajat, késhegynyi metélőhagymát, 3 evőkanál tejfelt, egy evőkanál szitált morzsát keverünk bele. Ezzel megtöltjük a fél tojásfehéreket, tízálló tálba vagy lábasba rakjuk, 3 dkg vajat, 2 evőkanál tejfelt teszünk rá és megsózzuk szitált morzsával. Sütőbe tesszük és megpirítjuk. Avoan a tálban adjuk fel, amiben kisütöttük.

Rántott sajszeletek. Vékonynra vágott ementálisajtot tojásba, szitált morzsába forgatunk és vajban vagy zsírban kirántjuk. Salátával tálaljuk.

Tejeles tojás. 3 keményre főtt tojást megtisztítunk, kockára vágunk. Egy jó evőkanál vajat vagy zsírt lábasban felolvasztunk, kávéskánál reszelt hagymát teszünk bele és felforraljuk. Azután beleadjuk a tojás darabokat, megsózzuk, elkeverve kissé pároljuk és 2 evőkanál tejfellel kissé főzzük és tálaljuk.

Csuka tejeles tormával. A megtisztított halat citromos, sós, vegyes zöldéses vízben 20 percig főzzük. Kisebb reszelt tormát 1 evőkanál liszttel meghintve, 3 deci tejfellel leöntve felforralunk, 2 darabka diónyi vajat teszünk bele és 2–3 evőkanál hallevessel felöntjük, felforraljuk és a már a tálra rakott halszeletekre öntjük.

Strassburgi vespescenyé. Szép állott vespescenyét szelíterítünk, mint a rolánál szoktuk, mielőtt megtöltjük. Belekunk lúdmájseleteket, ráhelyezünk szép tisztított gombaseleteket, fél vöröshagymát reszelve és pretrelyelem zöldjével összekeverve kenünk rá, törött borsal és sóval meghintjük s jól összesodorjuk. Az egészet beborítjuk vékony szalonnaseletekkel és összekötözzük. Sütő-tespibe helyezük, diónagyágú vajdarabka teszünk rá és forró zsírral leöntve, folytonos öntözés közben jó puhára sütjük.

Töltött borjúláb. 3 darab borjúlábát jól megtisztítunk, kissé ecetes, fűszeres, zöldéses, hagymás sósvízben puhára főzzük. Ha a láb egész puha, kivesszük a léből, kicsontozzuk, a belső részt kivesszük, kockára felvágjuk, 15 dkg füstölt kolbászal és 15 dkg füstölt nyelvel együtt. Ezzel a feldarabolt hússokkal megtöltjük a lábakat, tiszta ruhába csavarjuk és a zöldéses lébe újra visszatesszük. A forrástól számítva félórásig főzzük és kivéve a ruhából, karikára felvágva tartármártással adjuk fel.

Tejeles rostélyos. Az elég vastagra vágott rostélyos nem verjük ki, csak a széleit vagdoszuk be, hogy össze ne zsgurodjon. 2 szép rostélyost 1 evőkanál zsíron, 1 evőkanál paradicsompürével és kevés vízzel puhára párolunk. Ha a hús már jó puha, megsózzuk, 3 evőkanál tejfelt öntünk rá, felforraljuk és burgonya pürével adjuk fel.

Vacszi
cipőt is
fabian
cinqszalomból,
IV., Váci-utca 19

Gács edénybolt

Uri közönség bevásárlóhelye háztartások részére; edény és ajándék-tárgyak, nemes porcellánok és ólomkristályok állandó nagy választékban

Tésztareceptek

Kelt tésztából készült beigli. 56 dkg vaját habosra keverünk, egyenkint hozzákeverünk 5 tojás sárgáját. Langyos tejben 2 kockacukrot és 2 dkg élesztőt feloldunk és kissé kelni hagyunk. A vajastojáshoz hozzáadunk késhegynyi sót, 1 kanál cukrot, 4 kanál tejfölt és 6 kanál bort és belőtöltünk 1 kiló lisztet s legvégén beletesszük a megkelt élesztőt. Az egészet annyi tejjel, hogy rétestészta-sűrűségű legyen, fakanállal addig dolgozzuk össze, míg a tészta hólyagos nem lesz és míg a kanáltól el nem válik. Letakarva langyos helyen kelni hagyjuk. A megkelt tésztát három részre osztjuk és egy-egy részt lisztezett deszkán késfok vastagságúra kinyújtunk. Minden egyes kinyújtott részre a megfelelő töltelékot ujjnyi vastagon rákenjük és óvatosan összetekerjük. Zsírral kikent tepsibe rakjuk, újra kissé kelni hagyjuk, a tetejét tojás sárgájával vékonyan bekenjük, meleg sütőbe tesszük és szép pirosra sütjük. Töltelékek: ½ kg darált diót, negyed kg egész apróra vágott citromadót, 1 késhegynyi törött szegfűszeg, egyenlő adag törött cukrot, 1 kanál zsírral összekeverve tejben simára főzzük. — A mákos töltelékot ugyanúgy csináljuk, csak a dió helyett ½ kg darált mákot használunk. — A lekváros töltelékot úgy készítjük, hogy ½ kg szilvalekvárt, negyed kg citromadót, 1 késhegynyi szegfűszeg, egyenlő adag törött cukorral simára főzzük.

Sacellary-beigli. Egy beiglihez 28 dkg liszt, 2 dkg élesztő, 1 egész tojás, 20 dkg vaj, kevés só és cukor kell. A lisztet a vajjal jól összemorzsoljuk, azután a tojást és a langyos tejben feloldott élesztőt, meg a sót és cukrot adjuk hozzá és kellő mennyiségű tejjel tésztát készítünk. Nagyon jól kidolgozzuk, egy óráig hűvös helyen pihentetjük s késfok vastagságúra kisodorjuk. A következő töltelékkel töltjük: 1 kg cukorból sűrű szirupot főzzük, 1 kg darált diót teszünk bele és addig főzzük, míg a dió sötétbarna színt kap. Félretesszük, hogy kihűljön és azután a következő fűszereket keverjük bele. Törött fahéj és szegfűszeg ízlés szerint, finomra vágott dinnye-befőtt és kevés leve, 2 kanál baracklekvár, 15 dkg mazsola, 15 dkg citromadó apróra összevágva és 1 citrom reszelt héja. A tésztát ezzel a keverékkel megtöltjük. A tésztát nem sodorjuk a töltelékkel együtt, hanem csak ráhajtogatjuk a töltelékre. Szélesebb és laposabb legyen a rendes beigliformánál. Tojás sárgájával megkenjük a tetejét és vígyázza sütjük. — A mákosbeigli ugyanúgy készítjük, csak a dió helyett 1 kg darált mákot és még 10 dkg vajat teszünk bele és 1 szelet reszelt csokoládét. Nagyon jó és igazán ajánlom a szilvalekváros beigli, annak nem főzzük szirupot, csak tetszés szerint édesítjük, mikor felmelegítjük a lekvárt, vajat és csokoládét nem teszünk bele, de a többi fűszert

mind beletesszük. Fele mennyiség tésztából és töltelékéből 2 nagy patkót is készíthetünk, 1 díosat és egy mákosat.

Különleges népszerűletes dobostorta. (Kintűnő, kipróbált recept). 10 tojás fehérjét nagyon felverni, 17 dkg cukrot, 14 dkg grízlisztet és a 10 tojás sárgáját egyszerűen, a jól felvert tojás habba könnyedén keverjük bele. Egy rendes 50–55 cm hosszú és 35 cm széles tepsit megfordított hátlapját jól lemoszuk és szárazra töröljük, ezt kenjük be vajjal és levesmerőkanállal kenünk rá a keverékből. Az első lapnál, ha megsült, mindjárt látjuk, hogy vastagabbra, vagy vékonyabbra akarjuk-e készíteni a lapokat, ez ízlés dolga. Nagyon jó két-három tepsi készíteni, így gyorsabb a lapok sütése. Természetesen, akinek van cukrász oldalnélküli sütőlapja, az azon süti. Ha az összes lapok megsültek, keresztbe vágjuk, vagy akinek tetszik a hosszúságos forma, az úgy is elvághatja. A következő krémet készítenek hozzá: 25 dkg cukrot, ½ rúd vaniliát, 1½ deci vízzel felforralunk, 25 dkg már előre puhított csokoládét keverünk bele és addig főzzük, míg jó sima és sűrű lesz. ½ óráig keverünk ki jó habosra ½ kg vajat és leforrázunk folytonos keverés mellett a csokoládés cukorral. Keverjük 8–10 percig, azután hideghelyre állítjuk, de közbe-közbe mindig megkeverjük. Megkenjük a krémmel a lapokat, egymásra illesztjük őket és végül bevonjuk a krémmel az egész torkát. Nagyon költséges tészta, de ünnepi alkalmakkor nagyon kiadós és kitűnő.

Kávécsók. 1½ dl erős feketekávé 12 dkg cukorral a tűzön addig keverünk, míg nagyon sűrű krémet kapunk belőle, 3 tojás fehérjéből nagyon kemény habot verünk, a felét a habnak lassan, folytonos keverés közben a feketekávékrémhez adjuk, levéve a tűzről a hab másik felét is belekeverjük s vajjal megkent lemezre kanál segítségével kis halmokat rakunk. Meleg sütőben inkább szárítjuk, mint sütjük. Cukrozott tejszínhabbal díszítjük a már félre rakott halmocskákat és melegen adjuk fel.

Diófélényi tejszínhabbal. 14 dkg darált diót, 7 dkg vaniliás cukrot, 7 tojás sárgájával jól összekeverünk, 10 dkg vajat habosra kikeverve hozzáadunk és 5 tojás kemény habjával az egészet könnyen elkeverjük. Kivajazott formában három-negyed óráig gőzöljük. Vaniliás tejszínhabot adunk mellé és így tálaljuk.

Grillázs. 50 dkg porcukrot világossárgára pirítunk. Beleöntünk 50 dkg darált diót vagy mandulát és keverjük, míg a dió is pirulni kezd. Vajjal megkent márványlapra öntjük vagy porcellántárra és késfokvastagságúra kinyújtjuk. Azonnal formázzuk iv- vagy kockaalakúra, mert hamar megkeményedik. Aki akarja, csokoládémázzal vonhatja be.

Máktorta. 6 tojás sárgáját 16 dkg cukorral habosra kikeverünk, 16 dkg habos vajat adunk hozzá, 16 dkg darált mákot, 2 tábla reszelt csokoládét és a 6 tojás habját. Ha a torta megsült és kihült, kettévágjuk, barackzselét töltjük és csokoládémázzal vonjuk be.

Piskótatorta. 6 tojás sárgáját 18 dkg cukorral habosra keverünk, 6 tojás habját, 9 dkg grízlisztet adunk hozzá és habúsból gőzön sűrűre verjük. Kikent, lisztezett formában megsütjük, tetszés szerint töltjük és csokoládéöntettel vonjuk be.

ÉTREN D

1939. április 1-től 1939. április 10-ig

SZOMBAT	
1	EBÉD: burgonyás sárgarépa-leves, párolt felsől, lenecsepüré, habos palacsinta, VACSORA: gomba tojással, alma.
Rk. Hugó pk. Prof. Hugó	
VASÁRNAP	
2	EBÉD: spárgakrémesleves, hússósértes vajmártással, sertéskaraj egybesült, burgonyapüré franciasáta, dobostorta. VACSORA: sonkával töltött hidegtojás, tartármártás, narancs saláta.
Rk. Virágvas. Prof. Ág Áron	
HÉTFŐ	
3	EBÉD: tejleves burgonyaleves, rakottkáposzta, lekvárosbuktta. VACSORA: héjában sült burgonya, vaj, sajt, alma.
Rk. Rikárd pk. Prof. Keresztély	
KEDD	
4	EBÉD: kőményesleves kiflikockával, erdélyi íkráskáposzta, darázsészek. VACSORA: kevert juthatór, retek, vaj, keménycsés.
Rk. Izidor pk. Prof. Izidor	
SZERDA	
5	EBÉD: sárgaborsóleves, gombás főttal vajmártással, turós barátfilé. VACSORA: rántott karfiol, pároltalma.
Rk. F. sz. Vince Prof. Vince	
CSÜTÖRTÖK	
6	EBÉD: tejleves galuskával, paraj túrkitörőjással, bundáskenyér gyümölcs. VACSORA: sajt, vaj, retek, madártej.
Rk. Nagyestűrt Prof. Cselesztin	
PÉNTEK	
7	EBÉD: lenese vagy savanyú tojásleves, mákosmetélt. VACSORA: tea, vaj, sajt, vagy sajtos csótészta, narancs.
Rk. Nagypéntek Prof. Nagypéntek	
SZOMBAT	
8	EBÉD: zöldsgöleves, konzerv zöldbubuding vagy rántott rakott kelkáposzta, citromlefuji. VACSORA: sajtos burgonya, csokoládérés.
Rk. Nagyszomb. Prof. Lidia	
VASÁRNAP	
9	EBÉD: esztergályevés, töltöttkáposzta meleg sonkával sült vagy rántottesirte, zöldsáta, gombásrizs, burgonya, diós és mákospatkó, fagyaszott krém. VACSORA: délről hideg húsk, sa átá vagy uborka délről tészta vagy aprósütemény.
Rk. Húsvét v. Prof. Húsvét v.	
HÉTFŐ	
10	EBÉD: sóskafeves, rakottburgonya, rántott brány, hagymás cecleres saláta, krémesleves vagy csirőgefánk, gyümölcs. VACSORA: burgonyapástetom, délről tészta narancssaláta.
Rk. Húsvét h. Prof. Húsvét h.	

Csokoládészelet. 15 dkg vajat kikeverünk, hozzáadunk 15 dkg puhított csokoládét, 2 evőkanál zsemlyemorzsat, 15 dkg cukrot, 15 dkg pirított, darált mogyorót, 6 tojás sárgáját és habját adjuk hozzá. Kikent, lisztezett tepsiben sütjük és tetszés szerint szeleteljük. Cukros, vaniliás tejszínhabot adunk mellé.

Mandulás kétszersült. 4 tojás sárgáját, 2 egész tojást, 14 dkg cukorral, kevés vaniliaporrall jól kikeverünk, 6 dkg darált mandulát adunk hozzá és 14 dkg lisztet. Vajazott tepsibe öntve megsütjük és tetszés szerinti darabokra vágjuk fel.

Beretvás pasztilla fejfájás ellen

SZERELKESEK TÖL

SZÖKE HAJ, BARNÁ SZEM. A fiatal-ság-kiváltsága örülni és élvezni az élet tava-szát, mert azután ügyis felbáltja a ko-moly feladatok sorozata. A szívünkbe van oltva az örömkéréses vágya, ominek nem áthat ellen, akinek tele van napusággal a lelke. Bálokat, multságokat a fiatal-ság kedvéért rendeznek és akik már túllépték a tavasz határát, azok is önfelédtt örö-mel vesznek részt ezekben a soha ki nem apadó tavaszok ünnepi szórakozásaiban. Aki ezzel a tavaszi ragyogással megtölti a lelkét az gazdagabb ajándékokat visz magá-va a további színtelenebb évekre, mintha vagyonnal tömte volna meg a tarsolyát. A vagyont el lehet költeni, el lehet veszí-teni, de az átéltt szép emlékek olyan kincs, amit senki ei nem veszthet és a legzór-dabb időnek sincs hatalma, hogy el-némítsa. Megjelenik, amikor várjuk, amik-or találkozásra hívjuk és elfeledtetti, hogy a ragyogás lekopott rólunk. Ha ter-mészetfölötti kincsét nem értékelné a fia-tal-ság, külön meg kellene tanítani a ta-vasz szépségei élvezésére, nehogy üres, fénytelen lélekkel lépjen át abba a kor-szakba, ahol más örömökből, más, hal-kabb boldogságban lesz részük. Mulasson, szórakozzon, míg tart az élet tavasza, ez ellen nem lehet senkinek kifogása.

FIKUSZ BARÁT. A levelek sárgulása, majd teljes elhalása azt jelenti, hogy a fikusza meghült. Ha olyan szép példány, megérdemli, hogy kérésnek adja át, üvegházi kezelésre, mert házlag nehezen állíthatná meg a további pusztulást. Kísérletezni vele nem ajánlatos, mert sok mindentől függ a további gyógyítás eredményessége.

Kikötő 1937. Az élet kegyetlen volt Ön-höz, de beigazolta látjuk ismét, hogy a bánat nem örök, mindenkinek egyszer felragyog az égbolt. A sok szenvedés meg-edzi az embert. Ha kétségbeesünk, kisza-lad a talaj lábunk alól és elterülünk anél-kül, hogy valaki bántott volna. Aki vá-laszút előtt áll, annak kétszeresen biz-tosan kell állnia, mert önmagára van utalva. Jövéje felől nem határozhat senki, csak Ön és a választásért felelős anyjában, amennyiben felelős mindenki a saját sorsa irányításáért. Véleményünk szerint helyes volna, ha megkérdeznék rokonait, esetleg azokat az ismerőseit, akik ismerik közelebbről kértől. Mi azért nem mondhatunk véleményt, mert nem ismerjük az illetőket. Lelkismertelenség volna Önnek szemben befolyásolni elhatározásában. A házasság hasonló a sorsjeggyhez. Amikor megvásároljuk, nem tudjuk, hogy nye-

rünk-e, vagy veszünk. Azt tanácsolhat-juk, hogy jól fontolja meg és ne döntsön elhamarkodva. Van boldog házasság, de ez a boldogság nem szakadatlan örömké-láncolatából áll, hanem kötelességekből, amit közösen megosztva hordoznak. Persze, nehéz a döntés, amikor valaki nem szerelmes és három kérje van. Éles szemű emberismernek kell lennie, hogy a valódi értéket felismerje és ne csalód-son. Ne aggódjon amiatt, hogy egytkbe se szerelmes, mert szeretem nélkül is le-het jó házasság, a közös megbecsülés, tisztelet és szeretet olyan értékek, ame-lyekre bízton lehet építeni. Az Ön helyze-tében elvi alapon biztatóbbnak is látjuk ebben az értelemben a választás helyes-ségét, mert a szerelmes ember nem lát annyira tisztán, elfogult azzal, akit sze-ret. hibát — ha van és kinek nincs? — nem is akarja feljelezni. Ne a származá-suk szerint mérlegelje az illetőket, ha-nem a személyük, jellemük, szorgalmuk, becsületességük és megbízhatóságuk leg-gyen garancia. Egyébként megbízunk Ön-ben, hogy jól fog választani és rácsífol a mi túlzott aggyályoskodó figyelmzetté-seinkre.

EGY BOLDOGTALAN ASSZONY. Drága szomorú Asszonyom, hónapok múltnak el, míg ebben a rovatban a boldogság hírnö-kével: a mosoly halvány fényével talál-kozzunk. Mondhatnám, hogy bánatos assz-szonyok s szerelmi problémákkal viaskodó fiatal leányok könnyétől fátyolos a szem-ünk. Ebben a rovatban nem találkozunk

SZEBB LESZ, MINT A MÁJUSI HAJNAL, ha illatos tavaszi tejszínkrémemet na-ponta használja. Három dl. patent üveg ben utasítással, száraz vagy zsíros ardra 2.90 pengő. Egyedüli pontos cím: Szent Kereszt gyógyszerár, Zalazentgrót. Próbaadag 60 fillér, bélyeg ellenében.

bohókás kedvű, pajkos vídamsággal. El-érhetetlen magasságban úszik felettünk és azok fölött, akik éppen ezt keresik, ez után vágyának, feljé nyújtják didergő ke-züket. Csak a titokzatos ég tündöklő csil-legszemei látják a boldogaitan szívek vergődését, csak az éj sötét takarója alatt merik megmutatni a szívük fájdal-mát, csak mikor csönd borul a vígára, akkor mernek sóhajtaikkal a végtelen mindenség Ura és Vigasztalója elé bo-ruini olyan meztelen lélekkel, ahogy em-berek előtt soha nem mernének mutat-kozni. Az Ön lelkét most meg a leggyöt-rőbb fájdalom kínozza és magától értetődik, hogy azokhoz menekül, azoknál éri el otthon magát, akik elvesztett férjéhez leg-közelebb állottak. Az ő szüetivel, testvé-reivel idézheti fel a reá vonatkozó emlé-keket, az ő arconánsaikkban látja megele-vedeni az ő arcát, az ő hangjukban csendül meg a drága hang. Ha behányja a szemét: életet lehel belé a képzelet s ezerszer elismétli azokat a boldog szava-kat, amelyeket tőle kapott, aki a legtöbb jelentette rövid négy év alatti együtt-

létük alatt. Nem tudja szavakkal megha-tározni azt a szeretetet, ami szívüket egymás iránt betöltötte. A legtisztább sze-relemben, harmóniában olvadtak egy-másba a napok, hetek és évek, míg egy-szer megszakadt az életüket összekapcsoló dram és rászakadt a legsötétebb bánat. Miért ámtsuk, miért hitessük, hogy a bánat nem tart örökké s a legmélyebb seb is begyógyul, amikor tudjuk, hogy van-nak sebek, amelyek valóban begyógyul-nak, de az utána maradt hegy mindig emlékezteti a fájdalomra, emlékezteti arra, aki miatt sokat szenvedett. Tudom, hogy nagyon fáj, miért éppen azok nem érik meg keserű bánatát, akikél jól esnek, ha megsímogatnak, vigasztaló sze-reteikkel segítenék leküzdeni kétségbeesé-t. De éppen ők nehezítik meg, hogy jel tudjon emelkedni a megváltóhatatlan rettenetes súlyú terhével életére neheze-dett megpróbáltatás alól. Szeneved, ahogy csak ember szenvedhet és mi testvéreink-nek érezzük, ebben a szenvedésben, mert csak az nem értheti meg fájdalmát, aki soha nem sirt elhalt kedese koporsója mellett, aki soha nem érezte, hogy abban a koporsóban a saját életéből temetett el egy darabot. Csak az tudja, hogy miért siratja oly vigasztalanul eltemetett ked-vesét, aki maga is állt már örökre lezárt szemű, néma halottja mellett és össze-törve, reménytelen reménységgel a jég-hideg keze élesztgetve, öntudatlanul sügta: igazán itthagytál, igazán meghaltál? Ma-gunk is halottá váltam, egyedül maradva, a bánatunkkal, a saját erőnkre támasz-kodva keressük, mibe fogódzkodjunk, hogy megálljunk a rendeltetésünk hely-tén. A kétségbeesés legsúlyosabb pillana-tában kitarul a lelkünk, belesugárzik a kereszt fénye; megforróodik valóságától a lelkünk és újból élni kezdünk, élünk, a hit árbócat átölelve kijutunk az ígért szeliden hívogató partjára. Itt vár a munka és vár számtalan fel nem sorol-ható kötelesség. A lelkünk követi az élet parancsát és az el nem temethető emlé-kek megkönygítik e'viselni a szívünk ke-resztjét. Gondolatunkkal, munkánkkal be-leolvadunk a természet törvényébe és nem zárjuk le szemünket az élet nyújtotta szépségek előtt. Itt az életre ébredt tavasz. Virág virág után köszönti szívuiket. Zöldbe borult fák hajlongva bólogatnak új üdözületet. Forrón lélegzik a föld és puha pázsitot terít elénk, hogy pihenjük ki rajta fáradalmainkat. A természet a legigazibb, legjobb barátunk. Megvígasz-tal, ha élvezni tudjuk kincseit és felis-merjük hozzáink való szeretetét. Aki elér eddig, azt sok-sok örömmel ajándékozza

Gyermekek

Önként kéri a hashajtót, ha egyszer Darmolt kaptak. A Darmol ize kitűnő és fájdalom nélkül hat. Ezért szereti a gyermek. **DARMOL**

Szépségápolásra
Földes
Margit -crème

meg és leveszi lelkéről a bánat jeke te karóját. Szívesen várom levelét és ha „beszélgetésünket” késsé is nyithetnem szomorúságot, a legtöbb, amit kapni szeretnék.

TAVASZI VÁGYAK. Csak önképzőkori színvonalat ért el verseivel. Szigorú önkritikára vall, hogy ezt a megállapítást Ön tette, nekünk csak az a szerepiünk, hogy helyben hagyjuk.

Az Országos Stefánia Szövetség Igazgatósága ismét gyakorlati tanfolyamot rendez fiatal és leendő anyák számára a csecsemőgondozással kapcsolatos tudnivalókról. A tanfolyamon a hallgatókat a Szövetség orvosai és gondozói úgy elméletileg, mint gyakorlatilag kioktatják az újszülött s a csecsemő helyes gondozásáról, táplálásáról és ápolásáról. A legközelebbi ilyen irányú tanfolyam április hó 11-ével kezdődik. A tanfolyam helye az Országos Stefánia Szövetség budapesti központi Intézete (VIII., Vas uca 8—10). Jelenkezni lehet előzetesen a központban, valamint a tanfolyam első előadásának megkezdése előtt, Anger Lászlóné védőnőjelöltnél. A tandíj az egész tanfolyamra 6.— pengő.

Tűzpróba. Ujat mondani a tavaszról, nem sikerült. A szerelem ihletet ad a léleknek, de költői szarnyakat csak azoknak, akik erre elhivattak. Egyelőre csak azt ajánlhatjuk, hogy a „költői habérokról” mondjon le, mert költeményei irodalmi mérleggel nem mérhetők le.

RÁDIÓ

Villamosági cikkek szaküzlete
Dr. Bitzó István
IV., Petőfi-tér 2. Tel.: 385—005
Rádiólaboratórium.

Viola. Sajnos, a sirással semmit nem használ, de megpróbálhatja az egészségét. Látja, ez a szenvedés keresztül szerzett emberismeret. Megtanulta, hogy mit, mennyit higgyen és hogy a fogadkozásokat és ígéreteket le kell szállítani, néha egészen a nulláig. Valaki, aki az embereket igen jól ismeri, azt mondta: igen korrektt ember legyen az, akinek szavából nem kell ötven százalékot leutni. Csak ötven százalékot adhatunk hitelt, de ez sem mindig bizonyos, erre sem lehetne esküdni. Bizony szomorú, hogy ilyen matematikai tételt kell felállítani az ember szavahitelességéről. Pedig, ha elfogadnók, kevesebb csalódás érne. De úgy vagyunk ezzel is, hogy ami nekünk kellemes, amit remélünk, amit hallani szeretnénk, azt az utolsó betűig szentfrásként fogadjuk s hisszük, hogy megdönthetetlen, amire építeni lehet. Építeni a boldogságot. De az elhangzott szó eloszlott a levegőben s bár visszhangja ott cseng a szívében még, nem építhet rá, mert nemhogy örökre, egy életre szóltott volna, hanem még egy év súlyát sem bírta meg. Hogy állhatott volna meg rajta a felelősséggel terhelt boldogság kunyhója, vagy palotája? A sok zür-zavaros diszharmonia után szeretné visszazárni lelkének a nyugodt harmóniát, da-

békey Koós Klára női divatterme

Budapest, VIII. kerület,
Kisfaludy-köz 2, V. 2

Beírat a Corvin-mozgóval szemben. Alj készítés P 8.—, blúz P 10.—, angolruha P 16.—, délutáni, vagy estélyi ruha P 18—20-tól. Komoly munka. A tisztí asszonyok kedvelt ruhaszalónja.

cára, hogy a sok külső diszharmonia majd minden ide irányuló akarát lerombolja. Ne csügedjen el. Meglátja, a jelenlegi borús napokat szebb, derűsebb napok fogják felváltani. Hiszen semmi sem tart örökké, meg a bánat sem. Az illető pedig ne vonja kérdőre. Nem lehet kényszeríteni, hogy ígéretét beváltsa. De mit is érne, ha erőszakol követelné adott szava betartására? Ha majd azt látja, hogy nem tördök vele, nincs kizárva, hogy visszatér és édesanyjától is megkéri a kezét. Ha nem térne vissza, tekintse idegennek, aki nem érdemes arra, hogy gondolatát betöltse. Higgye el, az az érzés, amit eddig pazarolt rá, sokkal több volt, mint amit megérdemelt. Aki nem tudja megbecsülni egy megszívű leány szeretetét, az nem is érdemli meg, hogy sírjon utána.

H. MARGÓ. Hangulatos kedves apróság költeménye. Prózáját színes, meleg stílusban írta, de kissé igénytelen számunkra. Reméljük, ha ebben a mértékben halad, ír majd elfogadható verseket és novellákat.

DR. A. M.-NÉ. A szőlő védését szakértelemmel kell végezni, gyakorlatlan kezelettel, hozzá nem értéssel elrontott szőlőtelep tönkremegy. Megtámadja a szőlőt: a szőlőmoly és hernyója, amelyek ellen arzénszermézzel vélethi meg. A higitási utasítás rajta van a csomagban. Szőlővirágzás előtt két héttel kezdjük meg az első permetezést és két hetenként permetezünk a virágzás befejezéséig. A virágzaskor lép fel a peronoszpóra, ez ellen rézszulfát anyaggal is permetezünk. A szőlőmoly a szőlőszemekre is lerakja petéit, amelyeket kisebb mennyiségű szőlőtökén kézzel is eltávolíthatunk. A kártevő pusztítását már a teledőhelyén felkutatjuk, mert megbújnak a szőlőhéj repedéseiben, a karók hasadékaiban ahonnan ki kell piszkálni és a bábokat összetörni. Ha a molyhernyó a szőlőbogyókba jutott, ezeket az összegyűjtöttek bogyókat ollóval leváonjuk és tűzben elégetjük. A hős gubókat kézzel összegyűjtölnék össze-szedjük és szintén elégetjük. A gondos kezeléssel megmentjük a szőlőt ezektől a kártevő rovaroktól.

ROZSADOMBI ELŐFIZETŐ. A bukszusbokrok áttelepítése április közepéig még elvégezhető, az áttelepítést azonban nagy gondnal kell végezni, hogy a gyökérzetet a föld rajta maradjon. Az új helyét ki kell ásni és több kanna vizet önteni bele. Azután az átültetendő bukszus gyökere körül a földet jól megöntözni, kiásni, jó mélyen alája ásni és úgy emelendő ki a földből, hogy a főgyökérzet ne sérüljön meg. A kiálló gyökérvegeket éles ollóval levágjuk. A bukszus nyesése olyképen történik, hogy az ágakon maradjon zöldlevél, mert ha túlzottan visszavágjuk, a fa elpusztul. — A nyári szegfü talaját nem szabad frissen trágyázni, mert a szegfü nem szereti a frissen trágyázott talajt. Nagyon hálás és szép fajta a Margitszegfü, melynek palántáit április végén vagy május elején szabad földbe keltetjük 25 cm. távolságra egymástól.

MEGTÉRT JÓ BARÁT. Szeretettel üdvözöljük ismét lapunk kedves barátai körében. Köszönjük, hogy elszakadása óta is olvasta lapunkat és figyelemmel kísérte munkánkat. Örülünk, ha nem is közvetlenül, de hozzásegítettük boldogságához. A jó Isten minden szenvedésért kárpótolja a hozzá menekülőt.

Földesné «Junó» Kozmetikai Intézete
(IV., Károly király-út 24. Tel. 389-159)
a mai naptól június hó végéig a Magyar Nők Lapja minden előfizetőjé egy kedvezményes árú arcpalósbán és díjtalan kozmetikai tanácsban részesíti.

MI LESZ AZ ÉN ÉLETEMMEL? Megrendült lélek kiabrándult felkiáltása, szívünkbe markoló panasz. Boldogságra szomjazó lélekkel keresi valakinek a kezét, aki kisegítené szomorú életének sötét verneből. Tizenhárom esztendőit örökt le a bánat malmában anélkül, hogy porseményi örömben lett volna része. Munka várta a hivatalában és munka várta az otthonában. Szakadatlan munka kora reggeltől késő éjjelig. Két gyerek és egy kicsepangó, mulató, könnyelmű férj, akinek elsőb volt a társasága, mint a családja. A keserűséggel telt pohár kicsorult. Mindennek van határa, még a jóságunk és önfeláldozásunk is. Nem férj és nem apa az, aki elnézi, hogy a felesége vállára nehezedjen három olyan súlyos kötelesség, amelyből egy is egész embert kíván. Ahelyett, hogy segítségére volna, koelmázik, barátival éjszakákat tölt az otthonán kívül, mintha nem tartozna felelősséggel annak az asszonynak, akinek nem ilyen sorsot ígért. Bizonyosan nem ment volna hozzá, ha ebben a formában ismeri meg. Ennek a viszontagságos, asszonyi erőt fölülmuló sorsnak senki nem oka és okozója, csak a férj. Magára vessen, hogy az általa okozott bánat könnyre kiapadt, megkeményedett az a szív, amelynek boldogságát és örö-

A Magyar Uriasszonyok Lapja példányai bekötésére szolgáló

BEKÖTÉSI TÁBLÁK

visszamenő évekre is kaphatók kiadó ivtalunkban (V, Ferenciek tere 7. II. 6) drb-ként 2 pengőért

CADEAU

CSOKOLADÉ-
GYÁR R.-T.
KÉSZÍTMÉNYEI
A LEGJOBBAKI
BUDAPEST, VI, IZABELLA-UTCA 88

műt fogadott. Bűnnek érzünk lemondást tanácsolni asszonyának, akit úgy sajnálunk, mint mindenkit, aki hasonlóan hozzánk m'nekül. Ha fáradt: megpihenni, ha szomorú: könnyeit elsírni. A megoldás nem a mi feladatunk, hanem a férjéé, akivel olvastassa el ezt a néhány sort. Nem az ő címére szól, de magára ismer benne s ha nem akarja, hogy barbárnak minősítsük viselkedését, sürgősen változtat méltatlan életmódján és a családjának fog élni, értettük dolgozni. Hol keressem az apa szívét, ha a férj elnézi, hogy felesége, gyermeki anyja ma-holnap összeroppan a tizenhárom év hármast terhe alatt. Megdöbbenő és fájdalmas kép. Elszorult a szívünk, amikor az élénk tartott tükörben megláttuk a mártír asszony arcát. Bár az is megnéznék benne saját-magát, akinek mi tartjuk szeme elé a portréját. Talán ő is megdöbben és megveti gonoszságát.

KRITIKUS NAPOKON IS végeznie kell munkáját. Piramidon-tabletták azonban gyorsan visszaadják jó közérzetét és így estéjét is kellemesen töltheti. Ügyeljen gondosan a csomagoláson látható «BAYER»-keresztre, hogy tényleg Piramidont kapjon.

FÁJ A SZIVEM. Megértjük szeretné, ha bátorítanók és jóváhagyásunkkal megkönygítenők „női büszkesége” leküzdését és buzdítanók a levél megrására. Nem tesszük. Nem tesszük két okból. Először, mert egy leány soha nem értékelheti le magát és futhat olyan valaki után, akiről kiderült, hogy félrevezette és valótlanul mondott Önnek. Másodszor, nem engedhetjük, hogy a mi tudunkkal és beleegyezésünkkel a veszébe rohanjon. Megbízhatatlan, könnyelmű és felelőtlen férfi jellemét ismertük meg sorából, aki lekötlenül visszaél hódításaival. Most csak kissé fáj a szíve, de ha nem tudna, vagy nem akarna ellenállni a kísértésnek, nem mernők garantálni nyugalalmát. Örüljön, hogy csak a büszkeségét és nem a szívét sérti távolmaradása. Ne gondoljon rá.

KIS TUDATLAN. Kérjen tájékoztatót az Orsz. m. kir. Iparművészeti iskolától: IX. Kiszizi-u. 31. Felvételi vizsgát kell tennie s arra a szakra utalják, amelyhez van tehetsége. Az Iparművészeti iskolának nincsen internátusa, de a legutóbbi intézet internátussal kapcsolatos, ahonnan bejárhat az Iparművészeti iskolába. Ha nem kedveli az internátusi fegyelmet, úgy egy megbízható úri családnál kereshet lakást teljes ellátással. Eziránt lapunkon keresztül is érdeklődhetik. Nagyon örülünk, hogy közel érzi magát hozzánk és bizalmát szeretettel, barátsággal viszonzhatjuk.

Ugy szeretnék boldog lenni . . . Az az érzésünk, hogy tiszta, szép szerelmüket, amely már akkor kezdődött, amikor születtek, a Mindenható áldása kíséri. Nem aggodunk maguk miatt, mert aki egymásnak teremlette, az nem engedi, hogy szíveik elhűgöljenek a várakozásban. Ismerjük el azonban, hogy mostoha anyuskája jót, a legjobbat akarja, amikor fiatalágukra appellál és arra kéri mindkettőjüket, hogy várjanak pár évet, ne siessenek a házassággal, mert túl fiatalnak találja mindkettőjüket a házasság gondjai vállalására. Az ő helyzete sokkal súlyosabb magával szemben, kedves, szerelmes kislány, mint volna az édesanyjának, akitől nem venné zokon, ha ugyanazzal a kifogással ellenéznék házasságukat. Azzal azonban legyenek tisztában, hogy ő tulajdonképpen nem a szerelmüket ellenzi, hanem csak a házasságukat s azt is a saját jól átgondolt érdekükben. A szerelmes szívvel nehéz megérteni, hogy boldogságuknak nem árt meg, ha egy-két évet még várnak, mert akik úgy érzik, hogy mióta élnek, szeretik egymást állhatatosan, áhitatos szerelemmel, azok meghallgathatják a „józanul” gondolkozók érveit és a szeretet ellenvetését nem minősíthetik rosszindulatú, ellenséges magatartásnak. Ez a „józan gondolkodás” a szeretet aggodása és legyenek hálásak érte, mert bizonyosága annak, hogy mennyire fontos az Ön boldogsága. Nem attól féltik, hogy házasságuk után boldogságukat veszély fenyegetné, hanem a korai és okvetlenül velejáró gondok vállalására szervezileg találja gyöngének. Ha nem siklana el felületesen az igaz szeretet aggodalmai mellett és mostoha anyuskája asszonyi gondjain keresztül élné bele magát a leendő asszonyi helyzetébe, nem tiltakozna a „beavatkozás” ellen. Könnyebben értetné meg türelmetlen szívvel, hogy az okosság parancsolja, várjanak. Semmi okuk nincs a türelmetlenségre, nincs a féltelmer, mert szerelmük már kiállotta a tűzpróbát.

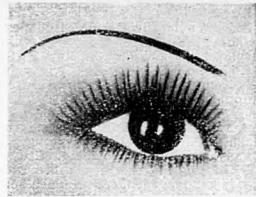
A MAGYAR NŐK LAPJA
SZERKESZTŐSÉGÉNEK ÉS
KIADÓHIVATALÁNAK
ÜJ TELEFONSZÁMA: **18-73-42**

Tanácsot kérnek

Kedves olvasótársnőim közül ki volna szíves tanácsot adni jövedelmezőség szempontjából teigyjártás és vagyártás készítéséről és hasznosításáról. Szeretnék tanfolyamot végezni, hol és mikor lehet? Szíves tanácsukat „Falusi” jeligére kiadoba kérem.

Kedves olvasótársnőim, elég szép vegyes gyümölcsösöm van s a félig érett, lehullott gyümölcsöt szeretném ecet készítésére felhasználni. Úgy hallottam, hogy jó ecetet lehet házilag előállítani a hullott vegyes gyümölcsből. Nagyon hálás volnék és nagyon megköszönném, ha valaki a készítésre vonatkozólag kimerítően tájékoztatna. Szíves soraiakat „B. Gézáné” jeligére kiadoba kérem.

szeplő, májfolt, pattanás, arcisztartáságok ellen. Szépít, fiatalít. Próbátégey 80 fillér, nagy 1.80 előre fizetve. Utánvétell drágább. **Rácz M. János** gyógyszerértára, Kiskunhalas.

Szem- rácok ellen

a szem körüli
bőr ráncolódása
és
konzerválódása

Dr. HÁRNIK-
féle **SZEMHÉJOLAJ**

3.—P

Kapható: **TÖRÖK PATIKA** kozmetikai osztályán
Budapest, VI., Király-utca 12.

Rejtvénymegfejtés

A március hó 1. számban közölt rejtvény helyes megfejtése: vízszintes sor 1. „Barátot olyat keress, aki veled tud sírni” függőleges 14: „mert sokat fogsz találni, aki veled nevet!” A helyesen megfejtő előfizetőink közül ajándékban részesültek: 1—5 díjat: Kézimunkabolt (Budapest, VI. Teréz-krt 6.) előnyomatott milió ajándékát nyerték: Theller Ferencné (Budapest). Szigethy Lászlóné (Nagyatád), Simon Gézáné (Szekszárd), pávai Csekmé Károlyné százados neje (Bakonyintézlő), Boár Janka tanítónő (Zalaegerszeg). 6—7 díjat: JUNO kozmetikai intézet (Budapest, IV., Károly király-út 24.) arckrém, púder és szappan ajándékát kapta: Vragassy Lipótné (Kecskemét), Rosztányi Margit (Budapest).

8—9 díjat: KORÁNYI-gyógyszertár (Budapest, VIII., Népszínház-utca 22.) egy-egy LILI-krém, szappan- és púder ajándékát nyerték: Ágoston Magda (Szolnok), Szulimán Ella (Békéscsaba).

10. díjat: Cadeau csokoládégyár (Budapest, VI., Izabella-u. 88.) ¼ kg. díszdobozos bombon-ajándékát nyerte. Borbély Imréné, Budapest.

11—15 díjakat: egy-egy előfestett gobelinretikült nyerték: Szeged Malvin (Kassa). Takács Gizella (Sopronbátfalva), Ember Lászlóné (Budapest), Földváry Kálmáné (Nagylóc), Gyöngyössi Aladárné (Nagybátony).

16—20 díjakat: két-két tálcakendő-ajándékot nyerték: Magyarváry Anna (Szakcs), Balogh Miklósné (Fót), Erdélyi Pálné tanárneje (Budapest), Varga Endréné (Kaloosa), Harsányi Béliáné (Balmazújváros).

SZÓRTELENÍTŐ krém — hatása végleges — szeplő elleni fiatalító krém, szappan, arcszesz, pirosító, sítb. **SZÓRTELENÍTÉST VÁLLALOK.** Kapható és megrendelhető: «Déva» kozmetikai különlegességek, Hungária-körút 116. szám (Thököly-útnál).

OSZOM CRÉM

APRÓHÍRDETESEK

békey Kócs Klára női divatterme Budapest, VIII. Kisfaludy köz 2. V. 2. Bejárat a Corvin-mozgóllyal szemben. Aljkészítés P 8. blúz P 10, angol ruha P 16. délutáni vagy esélyi ruha 18—20 pengőfölt. Komoly munka. Tisztaasszonyok kedvelt ruhászállója.

Házgondnokságot vállal a fővárosban intelligens úr lakás ellenében is. Adó-és teleknyomó ügyekben járatos. Komoly, teljesen megbízható. Erdők-lődöknek lapunk készséggel szolgál információval. Leveleket „Házgondnok” jellegre kiadóra kér.

Budapestre érkező úri személyeknek szép, kényelmes lakásban 2 pengőért megszállás. Fogyóznő, Orczy-út 40. I. 10.

Zongorát vagy pianót azonnal készpénzfizetésért sürgősen vennék. Telefon: 139 563. Zongoraterem.

Budapestre érkezőknek „Úri otthon” nyujtok. Haja, úné. MÁV főntőző neje. Erzsébet körút 2. III. 19. Emke-ház. Lift. Telefon: 132-990.

József-körút 65., Grimm József aranyéremmel kiüntelt zongorakészítő. Zongorák, pianók, legolcsóbban részletre, garanciával.

Legmodernebb szabás-, varrástanítás. Mestervizsga. „Elite” szalon. Erzsébet-körút 58.

Rövid fekete gyakorlózongora kettőszáz, külföldi négyezés, valódi Bösendorfer ölszáz pengő. Garanciával, ki karban. Zongorák, pianók feltűnő olcsón. Tiszta, viselőknék előlegnélküli legesekélyebb részletre. Rákóczi-út ötven. Zongoraterem. Erzsébet-körút sarok.

Zongorák, pianók előlegnélküli, házpengős részletre 350 pengőfölt, legolcsóbban Fenyőné zongoratermében, Erzsébet-körút huszonhat. **Bérgongorák** csodaolcsón!

Női szabóság, plüssé-üzem. mestervizsga. Kalo-csay, Corvin-ter 1. Tel.: 167-478.

Női ruházalon kedvező feltételek mellett, mér-séketl árrakkal, anyaggal, valamint fazonmunká-
vállal. Készruhákat raktáron. Németh Istvánné, IV., Régiposta u. 6. Telefon: 18-11-34.

Sok pénzt fizetek ékszerért, zálogjegyért, fog-arányért, szőnyegért és régiéjsért. Baross Ek-
szterháza, Baross utca 83. Telefonáljon 134-770.

Tanítónőképző végzett úriélyné, kezdő kézilány-
nak ajánlók úrnő divatszalonjába. Jelge: „Vi-
dék”. Levelek kiadóhivataltba küldendők.

Verszegény, ideges, beszédhibás, nehezen nevel-
hető, testi, szellemi fejlődésükben elmaradt gyer-
meknek szakszerű, diszkrét otthonra találunk. „Re-
ménydúsgr” család nevelőotthon, Budakeszi.
Telefon: 164-547, 33-as melléklátomás. Prospektus!

MIMÓZA világhírű grafológusnő analízis kézről, írásból, fényképről. Személyes részvétel nem szükséges. Meglepetően tárja fel az élet minden titkát. Megállapítás a tiszta valószínűség megfigyelés. Pontos születési és személyi adatokat kérnek saját-
kézzel írással levélben. Válaszbélyeg csatolandó. Cim: Pécs, Szent Vince-utca 50.

32 éves, szorgalmas, rendszerető és feltétlen meg-
bízható elvált asszony elmenne magányos hölgy-
höz, idősebb házaspárhoz, vagy úri családhoz
könnyebb házimunka végzésére, esetleg komorná-
nak. Leveleket Keresztes Nagy Imréné, Lovászpa-
tona, Veszprém m. címre kérék.

Videkieknek, komfortos szobák kaphatók Belvá-
rosban olcsón. Mihályovics Honora, IV. Váci-utca
46. földszint 2.

Saját ruháinak megvarrásával is szabni, varrni
megtanítom rövid idő alatt. Bognárné, IV., Sem-
melweiss-u. 2. I. em. 7.

Műstopplás. Molyrágott, szakadt, kiégett ruháit
műbeszőm. Rózsa, IV., Váci-utca 21. V., Szent
István-körút (Lipót-körút) 24. Videkieket kila-
ntók.

Zongorahangolás javítás, harmonium készítés,
javítás, legújtanysabban. Szieber, Budapest, II.,
Török-utca 6.

Cigányosan, kotta nélkül zongorázni leggyorsab-
ban megtanulhat: II., Margit-körút 8. Zongora-
tanítónőnél.

Felőlés készítő és kiadó: Papp Jenő.
Kéziratokat, kisérték, fényképeket nem adunk
vissza és nem öröznk meg. A lap cikkeinek és ké-
peinek átvétele és leközlése tilos. A Magyar Nők
Lapját nyomta a Hungária Hirlapnyomda R. T.
Budapest, V., Vilmos császár-út 34. szám. 770.39
Felölés vitéz **BÁNÓ LEHEL.**

K É Z I M U N K A L E I R Á S

CIMLAP BELSŐ OLDALAN: Divatos függő-
gönyök. A szárnyakat színes indanthren
anyagból, a stórt vagy belső szárnyakat
tüllből, marquisetteből, vagy grenadin-
ból készítjük. Mintázott árajánlatot az ab-
lakméretek megadása után adunk.

U. E. OLDALON: Tüll-terítők. Középvastag-
szálú tüllből készítjük 150x170 cm. mé-
retben. A mintát papírra előrajzolva ves-
szük, melyre a tüll ráférceljük és a minta
szerint hűzzük be a szálakat. A papírrajz
és tüll összesen P 14.—. Kidolgozásához

2-es és 5-ös gyöngyfonalat használunk,
melyből egy 5 dekás motring P 1.50.
A terítők megrendelhető teljesen készen is.

5. OLDALON: Madeira miliő. Jöminőségű
fehér floridász pamutvászonból készítjük.
80x80 cm. méretben előrajzolva P 1.90.
Szürtsablonya P 1.—. Hozott anyagra elő-
rajzolása 80 fillér.

6. OLDALON: Diszes függöny. Középvastag-
szálú ekrű tüllből készítjük, himzéssel
és varrottcsipke betéttel. Mérete 150x250
cm. A függönyhöz való húzott tüllrészt,
az előrajzottról részsel, össekkötő betéttel és
fodor-anyaggal együtt P 33.50. A varrott

csipkéhez szükséges molinó-rész, szalagok,
pikó és cérna összesen P 12.80. A tüll-
hímzéshez 5-ös számú gyöngyfonalat
használnak. A himzés szürtsablonya P 2.—.
Hozott anyagra előrajzolása P 1.50. A
varrott csipkerész szürtsablonya P 3.—.
Megrendelhető készen is a fenti méretben
P. 100.—.

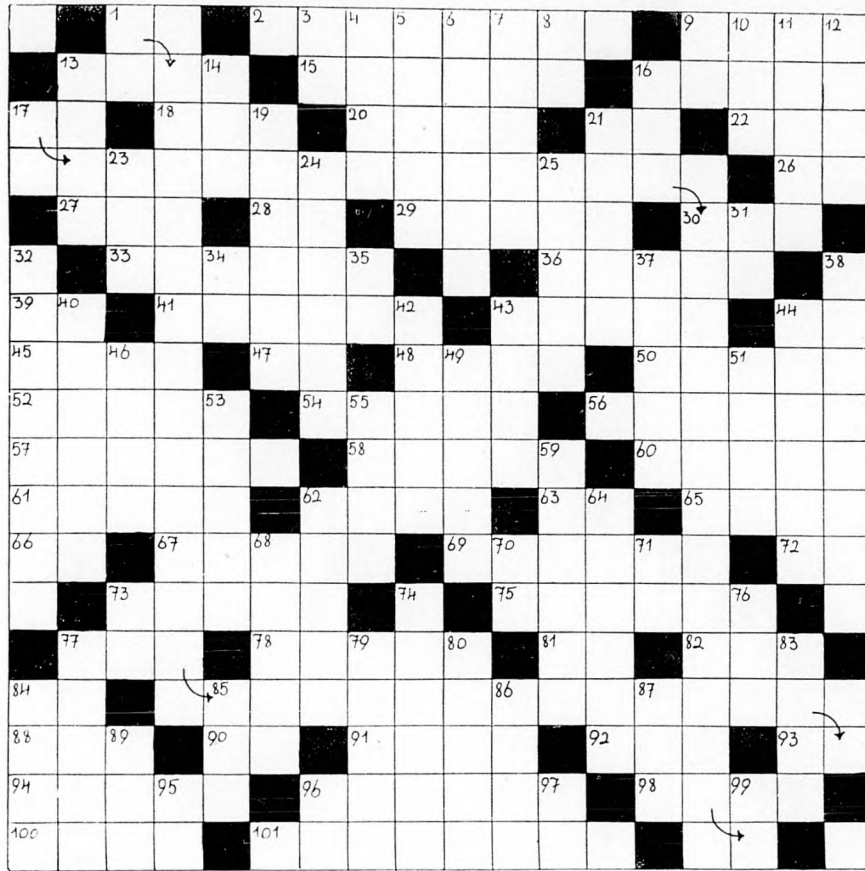
8. OLDALON: Színes himzéssel díszített
terítő. 80x80 cm. méretben, fehér floridász
pamutvászonból, előrajzolva P 1.90. Szürtsa-
blonya P 1.20. Hozott anyagra előrajzo-
lása 80 fillér. Himzéséhez színes, jól mo-
sható gyöngyfonalat használunk, tetszés-
szerinti színösszeállításban. Kis motringos
gyöngyfonál 38 fillér. Szürtsablonya P 1.20.
Hozott anyagra előrajzolása 80 fillér.

13. OLDALON: Tüllrátétes zsűrkészlet.
Finom opálbatsitzból készítjük fehér vagy
színes alapon, fehér aprószemű tüllráté-
tel. A terítő mérete 100x100 cm., a szal-
vetták 25x25 cm. méretűek. Előrajzolva
a tüllrátéttel együtt 1 drb terítő és 4 drb
szalvetta P 12.—. Szürtsablonya P 1.60.
Hozott anyagra előrajzolása P 1.20. Meg-
rendelhető teljesen készen is.

A MUL KÉZIMUNKABOLTJÁNAK (VI. TERÉZ-KRT. 6) ÁRAJÁNLATA MÉLYEN LESZÁLLITOTT TAVASZI ÁRAK:

Indanthren függönyanyag nyári lakásba, 100 cm. széles, métere	1.40
Indanthren függönyanyag nyári lakásba, 150 cm. széles, métere	P 4.50, 5.50
Marquisette függönyanyag ekrű színben, szép mintákban, 150 cm. széles, mé- tere	P 5.50, 7.—, 7.50
Csipekzövet 300 cm. széles, métere	P 7.50, 8.50
Klöplí-függöny készen, alul rojtval, oldalt pikóval	20.—
Klöplí-függönyanyag 300 cm. széles, szép mintákban, métere	P 16.50, 18.—, 19.50
Indanthren pamutvászon két, fréz, zöld és sárga színben 140 cm. szélességben métere	3.20
Cérna grenadin, 112 cm. széles, fehér vagy ekrű, métere	2.40
Cérna grenadin, 150 cm. szélességben, métere	3.10
Borsó-tüll, 300 cm. széles, métere	P 8.50, 10.50
Opálbatsitz zsűrkészletre, 140 cm. széles, métere	3.50
Frottir törülköző, jó minőségben, darabja	P 2.80, 3.80, 5.50
Agyméret pamutdamaszt, fehér színben, szép virágos mintával 80 cm. széles, métere P 2.40, rózsaszín, 90 cm. széles	2.65
Aranycsokor pamutvászon fehér színben, 80 cm. szélességben, métere	1.50
Aranycsokor pamutvászon rózsaszín, világoskék, vagy lila színben 80 cm. széles- ségben, métere	1.92
Előrajzolt bábú ingecske fehér színben P 1.50, színes	1.70
Kocsitakaré és párna készen, géppel hímözve és rátéttel díszítve	14.50
Leányka-kabát és fejkötő cérna pikéből fehér, rózsaszín vagy vil. kék színben, szép kivitelben	10.—
Pólyapárna szép géphímzéssel	15.50
Kézvel horgolt gyermek kabát és fejkötő vagy sapka gyapju fonálból	4.50
Kézvel horgolt leányka ruha 1—2 évesnek	5.—
Kézvel horgolt divatszapka	2.50
Lavable leányka ruha, szép virágos minták, 2—3 évesnek	P 5.50, 6.—, 7.—
Magyaros himzéssel díszített leányka ruha 1—2 évesnek	P 4.—, 5.50
Magyaros himzéssel díszített női grenadin blúz, szép kivitelben	P 6.—, 6.50
Uyanez műselyem krepedinsből	P 9.50, 11.—, 13.50
Festett penelop-párnalap, szép virágmintás, vagy modern vonalás 80 fill., P 1.20, 1.60	
Festett kelim-párnalap, 50x50 cm.-es méretben	P 2.—, 2.20
Festett kelim-falvédő, 70x170 cm. méretben, szép mintákban	10.—
Előrajzolt filc-párnalap, virágcsokorral, hátállappal együtt	5.—
Előrajzolt konyhagarritúra, nyers molinóra, 10 drb-ból	9.60
Előrajzolt zsűrkészlet indanthren pamutvászonból, vagy opálbatsitzból 4 szalvet- tával	4.90
Paplanpamut nyári paplanhorgoláshoz, fehér és ekrű színben, 5 dekás motring 40 fillér, vil. kék, rózsaszín, kék és sárga színben 1 motring	—60
Mul gyöngyfonál, fehér és ekrű színben 5 dekás motringban	—60
Zsebhendőtartó, kézi, szép kivitelben	4.50
Zsebhendőtartó doboz, festéssel szép kivitelben	P 7.50, 8.50
Gyapjúfonalak, szőnyegfonalak, himző pamutok nagy választékban.	
Fonál rendelésnél a munkát megkezdjük. Kötés-és horgolás-tanítás díjtalan.	
Szürtsablontok, előnyomda felszerelések olcsó árban.	
Függönyök készítését és átalakítását jutányosan vállaljuk.	

KERESZTREJTVÉNY

Megfejtésül a vízsz. 1. és függ. 17. sorok küldendők be.

VÍZSZINTES: 1. Idézet Tompa Mihály egyik szép költeményéből. 2. Bűnözők réme. 9. Női név — becézve. 13. Látkü. 15. — vált, megvalósít. 16. Almosnak, a hét magyar vezér egyikének fia. 17. Gergely Zalán névbetűi. 18. Mélyít. 20. Pépes étel. 21. Hamis. 22. Idegen köszöntés. 26. Erdélyi Gusztáv névbetűi. 27. Jó — idegen szóval. 28. Nemes Zoltán névbetűi. 29. Nyelvteni fogalom. 30. Szegecs — más szóval. 33. Uborkajaja. 36. Jókai regényhőse. 39. Lányi Kálmán névbetűi. 41. Csaknem gyönyörűek. 43. Kémlelve. 44. Vissza: nyelvünkkel érezzük. 45. Orvosegyesület monogramja. 47. Rag. 48. Híres Afrika-kutatók. 50. Gyümölcs. 52. Vezény-szó. 54. Fegyveres alakulat. 56. Számítási műveletet végző. 57. Nem mindig válik valóra. 58. Fejünkön van. 60. Anya — idegen szóval. 61. Erő kitartása. 62. Nyugalmi állapot. 63. Latin prepozíció. 65. Verne-regény hőse. 66. indulatszó. 67. Ismertető — más szóval. 69. Szárnyas. 72. Urómi Simon névbetűi. 73. Folyó folyik benne. 75. Mondái alak. 77. Nép Európában. 78. Nem egész. 81. Bányai Illus névbetűi. 82. Idegen cégrövidítés. 84. Latin szem. névm. 88. Istenhez száll. 90. Az áru ellenértéke. 91. — in Hungary. 92. Határozószó. 93. Idegen névelő. 94. Nagyobb kocsi. 96. Lemásoló. 98. Női név. 100. Német folyó. 101. Rengeg.

FÜGGŐLEGES: 1. Mássalhangzó. 3. Sebvádak. 4. Tetszésünket fejezzük ki ezzel. 5. Idegen női név. 6. Tengeri állatfaj, mely mészvázat választ ki. 7. Rettegés — idegen szóval. 8. Irinyi Andor névbetűi. 9. Gentleman — röviden. 10. Családfő. 11. Ráhajít. 12. Testünk fontos része. 13. Testek összehozására használják. 14. Előlények, tárgyak megjelölésére használják. 16. A pap teszi. 17. Gyakran olvasható felhívás. 19. Kutyapeccér. 21. Korán elhunyt magyar költő (Pál). 23. Ut — idegen szóval. 24. Magyar vármegye. 25. Helyhatározó. 31. Egyforma betűk. 32. Elgondolkozik. 34. Mutatószó. 35. Tagadószó. 37. Folyton szaporodik, míg csak meg nem halunk. 38. Nagyobb tömegben a Keleti-Kárpátokban élő néptörzs. 40. Betegség. 42. Fővárosi tanintézet rövidített neve. 43. Szövetség — más szóval. 44. Opera is ez. 46. Feleségem tulajdona. 49. Nem hideg. 51. Idegen összetételekben pirosat jelent. 53. Község Alsó-Fehérben. 55. A gazda szerszámai. 59. Pál vidéki megszólítása. 62. Betesz. 64. Amerikai filmszínész. 68. Híres magyar zenész. 70. Német előlíró. 71. Gentleman — röviden. 73. Murányi Adám névbetűi. 74. Időhatározó. 76. Idegen névelő. 77. Híres francia regényírók neve. 79. Jókai-regény főalakja. 80. Hibásan beszél. 83. Görög istennő. 84. Férfinév — becézve. 85. Ajtón van. 86. Híres külföldi búcsújáró- és üdülőhely. 87. C. L. E. 89. Tisztítószert. 91. Szúrőszerszám. 96. Engem — latinul. 97. Orgonás Elek névbetűi. 99. Gyakori rövidítés.

MEGFEJTÉSI HATÁRIDŐ: 1939 ÁPRILIS 10

A megfejtés eredményét a május hó 1-i számunkban közöljük.

JUTALOMDÍJAK:

1—5. díj: a MUL kézimunkabolt (Budapest, VI., Teréz-körút 6.) előnyomatott milió-ajándéka.

6—7. díj: JUNO kozmetikai intézet (Budapest, IV., Károly király-út 24.) arckrém-, púder- és szappan-ajándéka.

8—9. díj: Korányi Gyógyszertár (Budapest, VIII., Népszínház-utca 22.) egy-egy lili-krém-, szappan- és púder-ajándéka.

10. díj: Cadeau csokoládégyár (Budapest, VI., Izabella-u. 88.) 1/4 kg. csokoládé.

11—15. díj: egy-egy előfestett gobelinretikül.

16—20. díj: két-két tálcakendő-ajándék.

MAGYAR NŐK LAPJA

TAVASZI
GYERMEKRUHÁCSKÁK